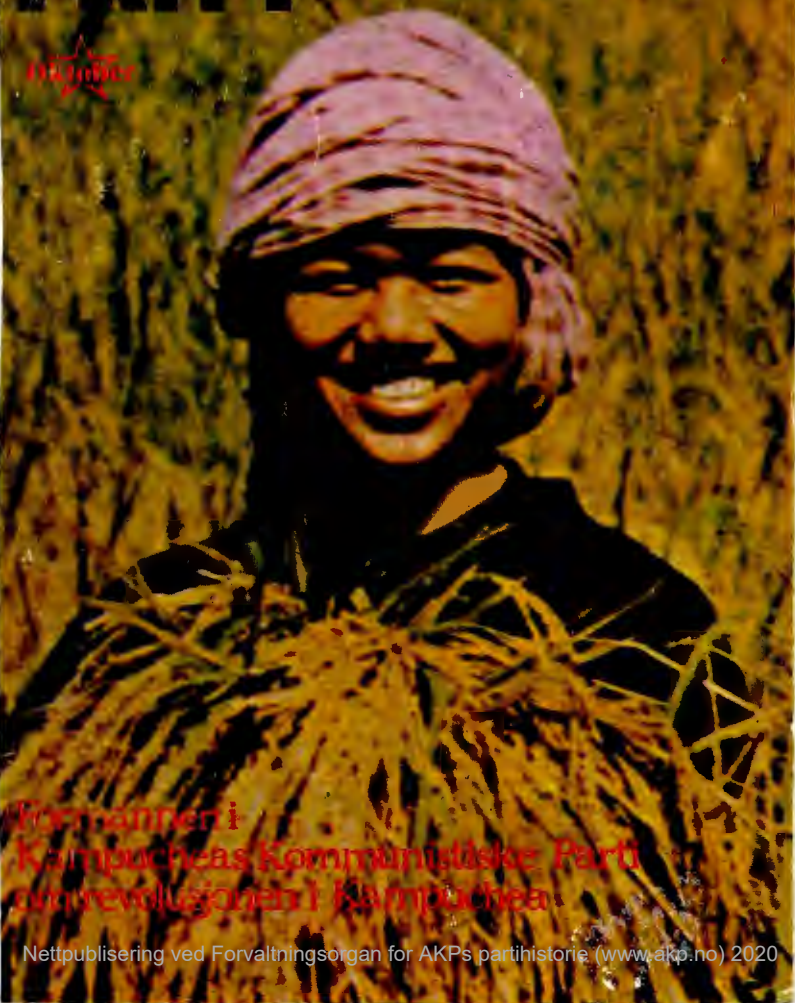

Pol Pot

SLIK VART KAMPUCHEA FRITT

10. oktober

Formannen i
Kampuchear Kommunistiske Parti
under revolusjonen i Kampuchea

**SLIK VART
KAMPUCHEA FRITT**

POL POT

SLIK VART KAMPUCHEA FRITT

*Formannen i Kampucheas Kommunistiske Parti
om revolusjonen i Kampuchea*

Forlaget Oktober A.s
Oslo 1978

Pol Pot. Slik vart Kampuchea fritt.

Formannen i Kampuchéas Kommunistiske Parti
om revolusjonen i Kampuchea.

© Forlaget Oktober, Oslo 1978

1. opplag, mai 1978, 4000

Trykt hos Oslo Forlagstrykkeri, 1978

ISBN 82-7094-978-7

Innhold

FORORD FRÅ FORLAGET	7
KAMPUCHEAS KOMMUNISTISKE PARTI OG REVOLUSJONEN I KAMPUCHEA	
<i>Tale på syttenårsdagen for stiftelsen av Kampuchear Kom- munistiske Parti og i anledning av den offisielle og høy- tidelige kunngjøringa av partiets eksistens. Phnom Penh, 27. september 1977</i>	11
<i>Første del: Om kampbevegelsen til det kampuchearske fol- ket fra slavesamfunnet til 1960</i>	16
<i>Andre del: Om den nasjonal-demokratiske revolusjonen under ledelse av Kampuchear Kommunistiske Parti fra 1960 til 1975</i>	25
I Om den militære linja til partiet	57
II Om kamplinja til partiet	59
III Om partiets linje for strid	60
<i>Tredje del: Om den nye etappen i revolusjonen i Kam- puchea. Forsvaret av Demokratisk Kampuchea, fortsett- elsen av den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosia- lismen</i>	67
I Om den allmenne situasjonen i den sosialistiske revolusjonen	73
II Situasjonen for revolusjonen i Kampuchea når det gjelder forsvaret av nasjonen og bygginga av sosia- lismen på alle områder	78

VI GLØYMER ALDRI MAO TSETUNG

<i>Tale ved minnemøtet over formann Mao Tsetung. Phnom Penh, 18. september 1976</i>	89
---	----

LEVE VENSKAPEN MELLOM PARTIA OG FOLKA I KAMPUCHEA og KINA

<i>Tale på ein bankett i Peking til ære for den kampucheanske parti- og regjeringsdelegasjonen. Peking, 28. september 1977</i>	96
--	----

RØYNSLENE FRÅ DEN REVOLUSJONÆRE KAMPEN I KAMPUCHEA

<i>Referat frå pressekonferanse i Peking 2. oktober 1977</i>	115
---	-----

HALD FAST PÅ KAMPÄNDEN TIL DEN REVOLUSJONÆRE HÆREN I KAMPUCHEA

<i>Tale ved det store massemøtet til minne om tiårsdagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea. Phnom Penh, 17. januar 1978</i>	124
1. Skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea ..	125
2. Dei stadige sigrane til Den revolusjonære hæren i Kampuchea under den nasjonal-demokratiske revolusjonen og under den sosialistiske revolusjonen	131
I Det vietnamesiske nederlaget på det militære området	139
II Det vietnamesiske nederlaget på det politiske området	140
III Det vietnamesiske nederlaget på det økonomiske og finansielle området	141

ET SAMLET FOLK LAR SEG IKKE KUE

<i>Historisk oversikt over folkets kamp i Kampuchea</i>	148
---	-----

KART OG BILETE	155
----------------------	-----

Forord

I mars 1970 gjennomførte quislingen Lon Nol eit statskupp i Kampuchea for USA-imperialismen. USA-imperialismen, Lon Nol-klikken og Thieu-Ky-klikken i Saigon rekna med å få kontroll over Kampuchea på stutt tid. Lon Nol-klikken hadde frå 60 000 til 200 000 mann under våpen. Thieu og Ky sende over 100 000 mann inn i landet. Fleire titusen amerikanske soldatar gjorde invasjon i Kampuchea. Amerikanske bombefly bomba over heile Kampuchea.

Kampuchea vart ikkje knust. 5 år seinare var åtaksstyrkane drivne ut or Kampuchea. Den 17. april 1975 flykta USAs ambassadør frå Phnom Pehn med det amerikanske flagget i ein plastpose. Frigjeringsstyrkane i Kampuchea hadde rykka inn i Phnom Penh. Heile Kampuchea var frigjort. Folket hadde gjennomført den nydemokratiske revolusjonen. I dag byggjer dei sosialismen.

Korleis kunne det fattige bondefolket på 8 millionar menneske i det tilbakeliggjande Kampuchea slå ein så stor og mektig fiende på så kort tid?

Styrkane til kuppmakaren Lon Nol, styrkane til Thieu-Ky-klikken og USA-imperialismen møtte eit folk som var førebudd på kupp og invasjon og var viljug til å føra langvarig revolusjonær folkekrig. Styrkane til imperialistane møtte eit folk som alle-reide hadde væpne styrkar med kamptrening.

Den siste fasen i den kampucheanske revolusjonen byrja 30. september 1960, då Kampucheas Kommunistiske Parti avslutta skipingskongressen sin og vedtok taktikken og strategien for frigjeringskampen i Kampuchea. I samsvar med denne taktikken og strategien vart det bygd opp væpna revolusjonære avdelingar alt frå 1961, då Den hemmelege garden vart skipa. Dei vart kimen til Den revolusjonære hæren i Kampuchea, som vart skipa 17. januar 1968. Då braut det laus opprør i nordvest. Eit par månader seinare hadde geriljaen spreidd seg til 17 av 19 provinsar.

Våren 1970, då statskuppet til Lon Nol fann stad, hadde Den revolusjonære hæren 4000 mann i dei regulære styrkane og 50 000 geriljasoldatar. Ved sida av dette fanst det ein solid støttebase i nordaust med en folkesetnad på 30 000 menneske og andre støttebasar med ein folkesetnad på 30 000 menneske, geriljabasar med 300 000 innbyggjarar og geriljasøner med 700 000 menneske.

Dette var grunnlaget kampen vart ført ut frå. Den politiske lina som vart vedteken på den første kongressen til Kampucheas Kommunistiske Parti i september 1960 var bygd på røyntslene frå nederlaga i den revolusjonære kampen i landet i mange, mange år før partiet vart skipa. Det var det eine utgangspunktet. Det andre utgangspunktet var studium av samfunnet og samfunnsutviklinga i landet, studium av den marxist-leninistiske teorien og røyntslene i andre land, i sær røyntslene Mao Tsetung hadde summert opp gjennom den kinesiske revolusjonen.

Sigeren som vart vunnen i Kampuchea 17. april 1975 er av verdshistorisk verdi og set eit eksempel for underkua folk og land over heile verda. Folket i Kampuchea sigra over styrkane til Lon Nol og USA-imperialismen, frigjorde landet sitt heilt og fullt og tok fatt på den sosialistiske oppbygginga. Det var

eit hardt slag mot teoriane imperialistane og dei moderne revisjonistane spreier overalt om at «eit lite land ikkje kan kjempa», «eit lite land må bli dominert». Alle som ønskjer å forsvare den norske nasjonen mot trugsmål og åtak frå imperialismen, i sær frå dei to supermaktene, Sovjet og USA, bør studera desse røynslene og setja seg inn i den lina Kampuchear Kommunistiske Parti utvikla gjennom striden.

I dag held imperialismen fram med åtaka sine mot Kampuchea. Straks nederlaget var eit faktum våren 1975, sette dei i gang ein propagandakrig og ein politisk krig mot det nye frie Kampuchea. Det er ikkje måte på kva slag løgner blekksmørarane til imperialistane kan få seg til å spreia om dette landet. Når du har lese denne boka, veit du meir om kvifor denne kampanjen vert driven med slik kraft. Dei er ute etter å isolera Kampuchea frå dei venene landet har vunne over heile verda. Dei er fælende redde for at folk over heile jorda skal bli kjende med den vegen folket i Kampuchea har følgd for å frigjera seg. Dei ønskjer og å reida grunnen for ein ny invasjon og ny aggresjon mot Kampuchea, for å knusa sosialismen der og vinna attende det imperialismen tapte då landet frigjorde seg.

Vi er visse på at det kjem til å bli vanskelegare å føra denne reaksjonære propagandakampanjen i Noreg når denne samlinga av talar av formannen i Kampuchear Kommunistiske Parti vert tilgjengeleg i Noreg.

Boka inneheld dei viktigaste av dei talane av Pol Pot som er offentleggjorde dei siste åra.

Boka opnar med den store talen han heldt i Phnom Penh 27. september 1977, på 17-årsdagen for skipinga av Kampuchear Kommunistiske Parti. Dette var første gongen det vart offentleg kunngjort at Kampuchear Kommunistiske Parti eksisterte. Før

denne dagen vart partiet alltid nemnt som «Den revolusjonære organisasjonen». Talen den 27. september 1977 er ei omfattande oppsummering av røynslene frå den kampucheanske revolusjonen, og inneheld eit vell av opplysningar som aldri har vore kjende før.

Etter denne grundige oppsummeringa kjem det ein del andre talar som tek opp ulike emne. Den første av dei er talen Pol Pot heldt på eit stort minnemøte for formann Mao Tsetung i september 1976, stutt tid etter at han døydde. Den neste talen er frå ein pressekonferanse Pol Pot og andre parti- og statsleiarar heldt i Peking under ei venskapsvitjing i september/oktober 1977. Til sist kjem ein tale Pol Pot heldt på møtet for 10-årsdagen for Den revolusjonære hæren i Kampuchea 17. januar 1978. Her gjev Pol Pot ei stutt oppsummering av røynslene til Den revolusjonære hæren i frigjeringskampane fram til april 1975. Dessutan fortel han om den vietnamesiske aggresjonen og anneksjonen av kampucheansk territorium, som nådde eit høgdepunkt omkring årskiftet 1977/78.

Bak i boka har vi teke med ei tidstavle over viktige hendingar i kampucheansk historie fram til 17. april 1978. Oversynet byggjer på ei liknande tidstavle avisa Klassekampen prenta våren 1975.

Boka inneheld og foto frå frigjeringskampen og oppbygginga av Kampuchea, og eit kart over Kampuchea.

O.F.
Forlaget Oktober
Oslo, mars 1978

Kampucheas Kommunistiske Parti og revolusjonen i Kampuchea

Tale på syttenårsdagen for stiftelsen av Kampucheas Kommunistiske Parti og i anledning av den offisielle og høytidelige kunngjøringa av partiets eksistens. Phnom Penh, 27. september 1977.

– Ærede og høyt elskede kamerater representanter for kollektivarbeiderne!

– Ærede og høyt elskede kamerater representanter for kollektivbøndene!

– Ærede og høyt elskede kamerater representanter for de revolusjonære væpna styrkene fra hæren, marinen og flyvåpenet!

– Ærede og høyt elskede kamerater representanter for alle organer og yrker!

Vi er samla her i dag for å feire syttenårsdagen for stiftelsen av Kampucheas Kommunistiske Parti. Jeg vil benytte anledninga til å hilse arbeiderklassen, som over alt, på alle arbeidsplasser, fører kamp for forsvaret av nasjonen, for å bygge landet og heve folkets levestandard. Med stor ansvarsfølelse utfører de de store oppgavene som partiet har gitt dem.

Fra dette store møtet sender jeg også mine varmeste hilsener til kollektivbøndene, til kooperativ-medlemmene over hele landet, som nå som før med stor iver kjemper for å oppfylle planen partiet har stilt opp for året 1977. Også hos dem skjer dette med stor ansvarsfølelse for å bidra til forsvaret av

nasjonen, utbygginga av landet og en rask heving av folkets levestandard.

Jeg sender videre mine varmeste hilsener til Den revolusjonære hæren som kjempa og kjemper for å overvinne alle hindringer på alle fronter, like til de fjerneste avkroker, for å forsvare den nasjonale suvereniteten og den territoriale integriteten til Demokratisk Kampuchea. Med stor revolusjonær ansvarsfølelse gir de på denne måten et viktig bidrag til utbygginga av landet og en rask heving av folkets levestandard.

Jeg sender mine varmeste hilsener til alle kamerater på alle revolusjonære poster som – nå som før – overvinner alle vanskeligheter og setter alle krefter inn på å utføre de revolusjonære oppgavene partiet har betrodd dem. Dette gjør de for å være med på å forsvare nasjonen, bygge ut landet og heve folkets levestandard raskt.

Jeg skylder alle disse kameratene takk, for – nå som før – er det nettopp Den revolusjonære hæren, arbeiderklassen vår, bøndene våre og kameratene våre i alle revolusjonære organer og på alle poster som bygger vårt nye Kampuchea og hever folkets levestandard. Og parolen de følger er: Framover i store sprang!

I år vil feiringa av stiftelsesdagen for partiet bli markert på en spesiell måte. I anledning partiets 17-års dag har det høytidelig blitt beslutta å kunnngjøre offisielt eksistensen av Kampuchéas Kommunistiske Parti.

Alle lag og klasser av folket vårt veit allerede at det er partiet som leder revolusjonen i Kampuchea. Eller for å si det mer nøyaktig: Folket vårt veit helt og fullt at de mange revolusjonære seirene som munna ut i den storslagne seieren den 17. april 1975 – alt dette ville vært umulig uten Kampuchéas Kommunistiske Parti i ledelsen. Alle lag og sosiale klasser

av folket vårt, og særlig arbeiderne, bøndene og andre revolusjonære, har lært å kjenne og sette pris på partiet, sjøl om vi ikke offisielt gjorde kjent at partiet eksisterte.

Sjøl om partiet ikke sto fram offentlig, venta folket i Kampuchea – og særlig de fattige laga – utålmodig på denne høytidelige erklæringa. Det gjorde de for å kunne ære dette partiet som har gjort så store ofre for å lede folket og revolusjonen i Kampuchea og frigjøre nasjonen og folket helt og fullt. Derfor er vi også overbevist om at folket i hele Kampuchea fra nå av vil la landet gjenlyde av jubelrop for det korrekte og klarsynte partiet vårt. Disse jubelropa vil føye seg til de som tidligere blei retta til «Kampuchéas Revolusjonære Organisasjon.» Overalt, på de mest avsidesliggende steder, i de dype skogene og på fjellet, på slettene og i tettstedene, vil leveropa gjenlyde ved denne høytidelige kunngjøringa av partiet.

Også vennene våre over hele verden veit at ikke noe folk har gjennomført revolusjonen med seier uten å være leda av arbeiderklassens parti. Men i Kampuchea, der folket har gått fra seier til seier over den amerikanske imperialismen, lederen for verdensimperialismen – der har det ikke vært snakka om ledelsen til det kommunistiske partiet. Derfor venter også vennene våre på kunngjøringa om partiets eksistens for å kunne ære det og den storslagne seieren som førte folket fram til den strålende 17. april 1975.

Hele folket vil bli henrykt over denne kunngjøringa. Våre nære og fjernere venner på de fem kontinentene vil klappe i hendene av glede, mens imperialistene og de reaksjonære bare vil føle bitterhet framfor storheten til Kampuchéas Kommunistiske Parti.

Feiringa av partiets 17-års dag er altså et historisk øyeblikk for nasjonen, folket, revolusjonen og par-

tiet vårt. Derfor vil vi ved dette høvet bøye hodet til minne om alle heltene og heltinnene fra folket, fra den revolusjonære hæren og partiet. Disse kameratene har tålt alle vanskeligheter og gitt offer på offer for å frigjøre Kampuchea og gjøre det til et 100 % uavhengig land, og for å frigjøre folket helt og fullt, særlig massene av arbeidere, bønder og andre arbeidende mennesker som tilsammen utgjør over 90 % av befolkninga. De gjorde det også for å gi folket og Demokratisk Kampuchea ære, velstand, storhet og anerkjennelse, dette folket som i århundrer måtte tåle ydmykelse, forakt, undertrykking og utbytting. Derfor gleder også våre venner på de fem kontinenter seg over de store seirene i revolusjonen vår.

Når vi minnes alle disse kameratene – som var drevet av patriotiske og revolusjonære følelser og av kjærlighet til folket og arbeiderklassen – så vil vi la oss inspirere av deres eksempel og vise vår store takknemlighet ved å være deres verdige arvtakere. Det gjør vi ved å fullføre de oppgavene partiet har gitt hver enkelt av oss. Slik vil vi vende sorgen og smerten over tapet av våre modige våpenfeller til ei stadig sterkere kraft for å sette ut i livet partiets oppgaver. Dette gjør vi med høy grad av revolusjonært ansvar, varm patriotisme og dyp kjærlighet til folket og arbeiderklassen.

Det er med beslutninga om å lære av de kameratene som ofra seg, at jeg nå – på partiets 17-års dag – foreslår dette emnet for det store møtet vårt i dag: Vi skal tenke over og sammen lære av det kampuchearske folkets revolusjonære bevegelse under ledelse av Kampucheas Kommunistiske Parti. Videre skal vi lære av de revolusjonære kampene til de tidligere generasjonene, kamper som sikta mot nasjonal frigjøring, uavhengighet, suverenitet og territorial integritet. Dette gjør vi for å kunne bevare

den kampucheanske nasjonen og sikre at den alltid skal bestå, og for å hindre at den skal miste deler av territoriet sitt, slik det skjedde hvert år og hvert øyeblikk i den epoken da de forskjellige utbytterklassene hadde makta.

For å lette forståelsen for problemene er framstillinga delt i tre:

- Den første delen behandler kampene det kampucheanske folket har ført før stiftelsen av Kampucheas Kommunistiske Parti, dvs. fra slavesamfunnet og fram til 1960 da partiet blei stifta.

- Den andre delen tar for seg den nasjonal-demokratiske revolusjonen under ledelse av Kampucheas Kommunistiske Parti, dvs. fra 1960 til 1975.

- Den tredje delen tar for seg den nye etappen i revolusjonen i Kampuchea: Forsvaret av Demokratisk Kampuchea, fortsettelsen av den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen.

De tre delene som jeg her har regna opp, gir en oversikt over historia til den revolusjonære bevegelsen til folket vårt fra begynnelsen og fram til nåtida. Målet vårt er å kunne utlede noe allment av dette. Vi går ikke inn på problemene i detalj, men vi vil gjerne forklare hva vi mener er de grunnleggende årsakene til at vi har seira. Vi seira fordi vi utarbeidde en strategi og taktikk for bevegelsen, fordi vi etterhvert oppsummerte erfaringer, og fordi vi i denne langvarige kampen hadde ei korrekt linje på det politiske, militære og økonomiske planet, og når det gjaldt å utvikle styrken vår. Derfor vant vi. En undersøkelse av kampene til folket vårt fra begynnelsen og fram til nåtida, vil vise om Kampucheas Kommunistiske Parti er et ekte marxist-leninistisk parti, om det er et ekte revolusjonært og proletarisk parti. Alle kameratene vil kunne gjøre seg opp en mening om dette ved å gå ut ifra innholdet i den revolusjonære bevegelsen vår.

Det er målet for denne framstillinga. Derfor dreier det seg i dag ikke om et vanlig møte, vi kunne heller kalle dette en sammenkomst for å tenke gjennom og studere erfaringene til den revolusjonære bevegelsen vår under ledelsen til Kampucheas Kommunistiske Parti.

Første del.

OM KAMPBEVEGELSEN TIL DET KAMPUCHEANSKE FOLKET FRA SLAVESAMFUNNET TIL 1960

Kampuchea har ei historie på over 2000 år. Den viser at det kampucheanske samfunnet har gått gjennom flere perioder på samme måte som alle andre samfunn i verden. Også samfunnet i Kampuchea har vært gjennom perioden med urkommunisme. Etter urkommunismen kom slavesamfunnet og deretter føydalismen. Så kom den kapitalistiske perioden. Etter kapitalismen har det kampucheanske samfunnet nå kommet over i en ny æra, det sosialistiske samfunnet. Vi har altså gått gjennom alle de historiske periodene.

Under urkommunismen fantes det ennå ingen klasser. Følgelig var det heller ingen klassekamp. Da dette samfunnet så gikk over i slavesamfunnet, blei det delt i klasser: En klasse av slaveeiere og en som besto av slaver. I føydalsamfunnet får vi jordeiere og bønder. I det kapitalistiske samfunnet har vi kapitalister og arbeidere. Slik har hovedinnholdet vært i hvert eneste samfunn vi kjenner til.

I perioden med slavesamfunn, under føydalismen og kapitalismen og særlig i den føydal-kapitalistiske

perioden, var landet vårt under fremmed herredømme. En kan bare ta den siste perioden som eksempel: Under den franske, japanske og amerikanske imperialismen var det kampucheanske samfunnet kolonialt og halv-kolonialt. Slik var det, og hit kom utlendingene for å utbytte landet vårt.

Var det klassemotsigelser i slavesamfunnet, føydalsamfunnet og i det kapitalistiske samfunnet? Sjølsagt! Klassemotsigelsene fantes. Noen kamerater har satt seg godt inn i Kampuchéas historie. Den viser klart at klassekampen mellom de utbytta klassene og utbytterklassene har eksistert svært lenge.

Punkt 1. – I slavesamfunnet er det kamp mellom utbytterne (slaveeierne) og de utbytta (slavene). De to klassene er antagonistiske, fiendeklasser, og er altså uforsonlige. Blant slavene var det folk som nekta å la seg utbytte og som slo seg sammen for å kjempe mot utbytterne, slaveeierne. Var det sånn? Jo, det var sånn. Det er fakta som går fram både av overleverte kjensgjerninger om samfunnet og utbyttinga, og gjennom samfunnsvitenskapene. Vår egen historie bekrefter det. I slavesamfunnet kjemper den utbytta klassen mot utbytterklassen. Men denne kampen blir ikke ført etter ei riktig linje. Historia viser at tidligere tiders kamper noen ganger førte til seier, andre ganger til nederlag. Noen slaver blei hærførere, vant over slaveeierne, og gjorde så seg sjøl til herrer og utbytta de andre. Denne linja tjener ikke massene av slaver og den utbytta slaveklassen. Det er ei linje som tjener den nye herrens personlige interesser og interessene til klanen hans, ei linje for å herske over og utbytte andre. Når det fins utbytting, vil så de som blir utbytta finne seg i dette? Absolutt ikke! De finner seg ikke i det, utbytterne blir nedkjempa og slått. Men de utbytta slavene blir ikke frie. For dette finner sted i perioden med slavesamfunn. Trass i denne erfaringa, slår vi

fast at det fins kamp, at slavene går til kamp. Men kampen krønes ikke med hell fordi linja ikkje tjener massene og de utbytta klassene. I begynnelsen klarer nok noen å lure massene. Men de utbytta klassene bruker ikke lang tid på å bli klar over utbyttinga og reise seg mot utbytterne.

Det virkelige innholdet i revolusjonen vår er å avskaffe utbytterklassene og frigjøre de utbytta. Vi minner om det vi har å gjøre, ettersom det nå er vårt parti som er ved makta. For hvis partiet skulle finne på å oppføre seg som i slavetida, da vil det bli nedkjempa og styrta av arbeider- og bondemassene. Den politiske linja som er i arbeidernes, bøndernes og de andre folkemassenes tjeneste, er ei riktig linje som får brei støtte. Den utgjør ei stor kraft og sikrer oss et godt nasjonalt forsvar, ei rask utbygging av landet og rask heving av folkets levestandard. Partiet representerer på ekte vis de fattige klassene. Dersom dette endrer seg, dersom partiet utbytter og tyner folket, da vil det bli nedkjempa og få sin straff. Det er ei historisk erfaring. Alltid og overalt må vi gjøre undersøkelser. Det er ikke bare partiet som helhet som skal gjøre det, men hver partiorganisasjon, hver kader, hvert partimedlem, hver ansvarlig i fabrikkene, i havnene, i energiforsyninga og på saltstrendene. Hvis det ikke lenger representerer klassene på grunnplanet og det utbytta folket, da har ikke dette partiet lenger noen mening, det mister retten til å eksistere som proletariats parti. Kadrene, partimedlemmene, de ansvarlige i fabrikkene og kooperativene vil ikke lenger ha noen hensikt, de slutter fra det øyeblikket å representere proletariatet. Partiet, kadrene og partimedlemmene skifter klassekarakter og kommer fra nå av i motsetning til proletariatet.

Hva slags lærdommer kan vi trekke av de kampene som blei ført i slavesamfunnet?

Det positive er at det utbytta folket, slaveene, fører kamp mot utbytterklassen, slaveeierne. Gjennom de mange kampene blei slavefolket trent og herda. Det er en stor lærdom som vi alle bør merke oss, en lærdom fra det fattige folket vårt som ofra alt i kampen for å frigjøre de utbytta og utslette utbytterklassene.

Men en annen lærdom som vi skal huske, er at det mangla ei riktig politisk linje for kampen.

Punkt 2. – Landets historie viser helt klart at det eksisterte to klasser i føydalsamfunnet. Det er klassen av føydalherrer og jordeiere, og bondeklassen. Føydalherrene og jordeierne er småkonger som utbytter bondeklassen på alle mulige måter. Derfor kommer den utbytta bondeklassen i motsetning til klassen av føydalherrer og jordeiere, og derfor går de til kamp mot dem. Denne kampen foregår overalt i landet. Noen bondebevegelser blir undertrykt og knust, andre seirer over føydalherrene og jordeierne. Men den seirende bondebevegelsen har ingen riktig politisk linje som kan tjene den utbytta bondeklassen og frigjøre dem fra utbyttinga. Tvert imot er det sånn at noen seierherrer sjøl gjør seg til føydalherrer, jordeiere og småkonger og begynner å utbytte bondeklassen. Men godtar den utbytta bondeklassen de nye føydalherrene, jordeierne og småkongene? Absolutt ikke! Igjen fører klassen kamp for å kvitte seg med dem.

Dette viser at den utbytta bondeklassen fører kamper mot føydalherrene og jordeierne. Men disse kampene led nederlag gang på gang.

Hva slags lærdommer kan vi trekke av dette?

På den ene sida er den utbytta bondeklassen fast bestemt på å reise seg og kjempe. Denne kampen går over en lang periode og kommer til uttrykk i reisning på reisning. Hovedforma er væpna kamp, krig. I denne kampen gir de sitt blod, og den utbytta

bondeklassen trener og herder seg, dyktig og tappert.

På den andre sida ser vi at kampen til den utbytta klassen, i dette tilfellet bondeklassen, lider stadige nederlag sjøl om den er heltemodig.

Hva er årsaka til det?

Årsaka er mangelen på ei riktig linje som mobiliserer breitt og kraftig kreftene til den utbytta klassen for å utslette utbytterklassen av føydalherrer, jordeiere og småkonger.

Også i føydaltida kom det fiender utafra. Føydalherrer, reaksjonære utlendinger og kolonialister går til angrep på landet vårt. Som angripere står de i antagonistisk motsigelse til nasjonen og folket i Kampuchea. De angriper, utbytter og undertrykker nasjonen og folket i Kampuchea, særlig bondeklassen. Også nå reiser de seg (nasjonen, folket og særlig bondeklassen) for å jage vekk angriperne utafra og fri seg fra åket deres, men også for å frigjøre landet, folket og særlig bondeklassen. Disse kampene blusser opp overalt, den ene etter den andre, og forma er væpna kamp. Noen reisninger blir knust og lider nederlag. Men noen steder seirer de. Men seieren er kortvarig, for seierherrene har ingen riktig linje for virkelig frigjøring av landet og folket, de utbytta massene. Når de har seira, tenker de bare på sine egne interesser og interessene til klanen. De gjør seg til småkonger og styrer som konger eller visekonger og utbytter bondeklassen. Og når bondefolket vender seg mot dem, søker de hjelp og beskyttelse hos føydalherrene og reaksjonære utlendinger og kolonialister. Så avstår eller selger de deler av det nasjonale territoriet til disse folka for at de sjøl skal kunne fortsette å styre som konger, småkonger og lensherrer under utlendingene, og samarbeide med dem om å utbytte bondemassene.

Slik er situasjonen for kampen til de utbytta bondene og nasjonen under føydalismen. I virkelighe-

ten er denne kampen svært heltemodig, men den lider nederlag på nederlag. Årsaka er mangelen på ei riktig linje som tjener nasjonen og den sanne nasjonale frigjøringa, ei linje som tjener folket og den virkelige frigjøringa av det.

Punkt 3. – I løpet av den føydal-kapitalistiske perioden, og særlig etter 2. verdenskrig, har det vært mange kampbevegelser blant folket i Kampuchea. Disse bevegelsene har en helt annen karakter enn tidligere tiders bevegelser, for kolonialismen og den internasjonale imperialismen har vunnet mange erfaringer i å nedkjempe motstand hos utbytta folk og nasjoner. Disse kampbevegelsene er følgende:

a) Bevegelsen som kalles «kampen for nasjonal uavhengighet». Den faller sammen med at det blir danna flere politiske partier som Det demokratiske partiet, Det liberale partiet, Neang Kanghing-partiet, Hanuman-partiet, Pruonh-partiet og andre som kom seinere. Disse partiene konkurrerer om stemmesedlene for såkalt uavhengighet.

I virkeligheten er dette partier

1. som er sprunget ut av den franske kolonilovgivning,
2. som aksepterer kompromiss med de franske kolonialistene og er godkjent av dem,
3. som representerer klassen av føydalherrer, aristokrater, jordeiere, kapitalister og andre privilegerte lag.

Er deres kamp virkelig folkets kamp, en kamp i folkets interesse? Er det en kamp for nasjonen, den nasjonale uavhengigheten? Slett ikke, for innholdet i den såkalte kampen deres er å oppnå «uavhengighet» for de franske kolonialistenes Kampuchea, noe som bare tjener interessene til føydalherrene, aristokratene, jordeierne, kapitalistene og andre privile-

gerte lag. Det er riktig at denne forma for kamp kan bedra massene ei viss tid. Men etterpå vil massene fordømme den og gå mot den.

b) De japanske fascistene og det amerikanske CIA har stabla på beina en bevegelse som krever «uavhengighet» og som de kaller «Prachea Chalna» eller «Khmer Serei», med den sørgelige Son Ngoc Thanh i spissen. Slagordet «krev uavhengighet fra franskmennene» – lansert av samme mann – klarte nok å lure noen gymnasiaster ei viss tid, men etterpå blei «Prachea Chalna»/«Khmer Serei» enstemmig fordømt, hånt og forkasta av nasjonen og folket i Kampuchea fordi han som sto bak var en forræder mot nasjonen. Denne såkalte kampen for «uavhengighet» fra franskmennene er i virkeligheten en kamp for «uavhengighet» for de amerikanske imperialistenes Kampuchea, for at de kan gjøre landet til en av sine militærbaser for angrep og til en ny-koloni.

c) Det eksisterer også en annen kampbevegelse. Det er den ekte revolusjonære kampen til folket vårt, særlig fattigbøndene, for å løsrive seg fra de franske imperialistene. Denne revolusjonære kampen foregår mange steder i landet. Folket gjør alle mulige ofre i kampen mot fienden. Det føres væpna kamp, og litt etter litt bygger folket opp hæren sin og oppretter støttebaser. Men denne revolusjonære kampen til folket vårt og de revolusjonære resultata – alt dette bryter sammen ved Genèveavtalen fra 1954.

Hva er årsaka til det?

De lærdommene som blei oppnådd ved at folket gav sitt blod i den tapre kampen gjennom historia lærer oss at det er mangelen på ei riktig og fornuftig linje i den revolusjonære kampen som er årsaka til den lange rekka av nederlag.

Hvordan skal kampen føres? Hva er strategien og taktikken? Hvilken retning og hva slags mål har

kampen? Hva slags krefter skal en støtte seg på? Hva slags kampform skal brukes o.s.v. . . . Hva slags politisk linje skal vi ha for den konkrete kampen, skal vi stå på full uavhengighet og suverenitet og stole på egne krefter?

Uten ei politisk linje som fører oss framover på en klok måte, er vi som blinde. Sjøl med store styrker og fast besluttsomhet kan en ikke vinne da. Tvertimot, en ville miste retninga og ikke vite hva en skulle holde seg til, en ville gå mot sikkert nederlag og til sist bli knust.

For å oppsummere: Folket vårt har kjempa lenge, helt fra slavesamfunnet og fram til kampen mot franskmennene. Men det blei bare nederlag på nederlag. Fra hele denne lange perioden har kampene til folket gitt oss to ytterst viktige lærdommer:

– Den positive lærdommen som vi alle må merke oss er at folket vårt er et tappert folk, drevet av varm patriotisme, et folk som våger å kjempe, og som tør å ofre seg for å slåss mot nasjonens fiender, angriperne og utbytterne, klassefiendene.

Dette poenget bør vi absolutt huske. For hvis vi overser det, vil vi helt sikkert undervurdere folket. Hvis vi ikke studerer folkets kamper gjennom historia, vil vi ikke kunne unngå å tenke at folket ikke tør kjempe og ikke kan kjempe, og at folket er dovent, svakt og feigt. Men i virkeligheten har folket vårt aldri slutta å kjempe, til alle tider har det storsinna gitt sitt blod, i slektledd etter slektledd. Folket kjemper endatil med tomme hender, og det våger å føre væpna kamp, den høyeste kampforma. Folket vårt har kjempa, det kjemper ennå, og det vil alltid kjempe.

Er et slikt folk et modig eller et feigt folk?

Det er i sannhet et modig folk, et verdig folk, med fine kamptradisjoner. Denne lærdommen skal vi huske, og denne kvaliteten ved folket vårt må vi

utvikle enda mer så den ikke kan rokkes. Virkeligheten, det er at folket har kjempa, det er ikke noe som springer ut av fantasien til en eller annen forfatter. Følgelig, om vi skal ha tillit eller mistillit til folket, det avhenger av de undersøkelsene vi gjør om folkets kamper. Til alle tider har folket vårt våga å kjempe mot angriperne utafor. Det våger å kjempe mot franskmennene, japanerne og amerikanerne, alltid våger det å kjempe.

Det er derfor vi alle setter hele vår lit til folket. La oss styrke og utvikle denne tilliten enda mer, la oss støtte oss på folket! Folkets kraft vil bringe enhver revolusjonær oppgave vel i havn.

Lærdom nummer 2: Sjøl om kampen føres med stort mot, vil den gi nederlag når linja er feilaktig. I fortida hadde vi ingen linje. Folket var svært modig og gjorde veldige ofre, men led nederlag uten stans p.g.a. at de ikke hadde ei riktig linje. Ingen linje for å nedkjempe de ytre fiendene som angreip, ingen linje for å nedkjempe de indre fiendene som utbytta dem. Slik er denne negative erfaringa. Hva slags positiv lærdom kan vi trekke av det?

Det trengs ei linje, og det trengs et ekte arbeiderparti med ei riktig linje i ledelsen. Når vi har ei linje som mobiliserer kreftene til folket, da blir disse kreftene svært mektige. Vi må ha ei linje. Men hvilken linje? Ei linje som kopierer de tidligere duger ikke. Vi trenger ei linje som tar utgangspunkt i standpunktet for uavhengighet og suverenitet, og for at vi sjøl skal bestemme vår egen skjebne. Å stole på egne krefter, det vil si at vi grunnleggende og i hovedsak støtter oss på folket, på våre egne væpna styrker, på vårt eget parti og på den virkelig revolusjonære bevegelsen til massene i vårt eget land.

Det er nødvendig å utarbeide ei riktig linje hvis en vil seire. Derfor må vi utarbeide ei strategisk

og taktisk linje for den nasjonal-demokratiske revolusjonen vår. Dette spørsmålet vil jeg ta for meg i den andre delen av denne framstillinga.

Andre del.

OM DEN NASJONAL-DEMOKRATISKE REVOLUSJONEN UNDER LEDELSE AV KAMPUCHEAS KOMMUNISTISKE PARTI FRA 1960 TIL 1975

På grunnlag av de erfaringene folket vårt hadde gjort i de revolusjonære kampene gjennom århundrene – kamper med innebygde nederlag – utarbeidde partiet ei politisk linje med den målsettinga å føre revolusjonen inn på veien for seier. I 1957 satte vi ned et utvalg med et visst antall kadrer, noen med ansvar for arbeidet på landsbygda, andre med ansvar for arbeidet i Phnom Penh. Utvalget dreiv studier og undersøkelser om folkets kamper gjennom historia, og lagde ei oppsummering av positive og negative erfaringer. Dette skulle vi bruke når vi utarbeidde partiets linje. Utvalget studerte også erfaringene til et visst antall revolusjonære bevegelser andre steder i verden.

I lys av disse erfaringene lagde utvalget et utkast til politisk linje for partiet. I arbeidet gikk de ut fra marxismen-leninismen og prinsipper som uavhengighet, suverenitet og retten til å styre sitt eget liv for å bruke marxismen-leninismen på den konkrete virkeligheten i Kampuchea.

Jeg vil understreke at på denne tida var situasjonen prega av en bitter og mangearta kamp, både i og utafor Kampuchea.

I landet påførte fienden oss svære tap i forbin-

delse med valga til lovgivende forsamling i 1955. I 1956 fortsatte fienden undertrykkinga. I 1957 kjørte de ennå hardere ut, og i 1958, da det igjen var valg, blei det ennå mye verre, særlig på landsbygda. I åra 1959 og 1960 blei arrestasjonene mangdobla, både i byene og på landet. På dette tidspunktet var 90 % av de revolusjonære kreftene på landsbygda knust. Disse tapa skyldtes like mye mord og arrestasjoner som frafall og kapitulasjon. I byene blei nye krefter rekruttert, men de blei igjen tatt knekken på ved mord, arrestasjoner, frafall, kapitulasjon o.s.v. Slik var situasjonen i landet.

Utafor Kampuchea var situasjonen også svært innfløkt på denne tida, og det skyldtes illusjonene og forvirringa som hadde oppstått i den revolusjonære linja.

Det var i denne situasjonen at utvalget som skulle utarbeide partiets politiske linje, dro klare og presise slutninger ut fra de bitre erfaringene vi hadde hatt ved de valga herskerklassen organiserte.

Ved valga i 1955 støtta folkemassene over hele landet revolusjonen og de progressive kreftene. De var mot de reaksjonære og den amerikanske imperialismen. Men folkets vilje kunne ikke komme til uttrykk ved stemmesedlene, for herskerklassen brukte geværa sine, lovene sine, domstolene sine, fengsla og andre undertrykkingsmidler. Valget i 1958 bekrefta enda klarere folkets opposisjon mot reaksjonen og den amerikanske imperialismen, og hengivenheten for revolusjonen og progressiv politikk. Samtidig ønska de å legge makta og styringa av landets og folkets saker i hendene på de progressive. Men enda en gang brukte fienden våpna sine, lovene, domstolene, fengsla og alle de andre undertrykkingsmidlene sine for å hindre folket i å stemme på revolusjonære, patrioter og progressive.

Utifra disse erfaringene, skulle vi da fortsette

kampen med parlamentariske midler, eller skulle vi finne andre kampformer for å føre seieren i havn og frigjøre nasjonen og folket? Slik var det problemet som den konkrete virkeligheten formulerte for bevegelsen vår.

Våre egne erfaringer lærer oss at vi må holde oss til prinsippene om uavhengighet og retten til å være herre over egen skjebne, vi må stole på oss sjøl og bygge på erfaringene fra vår egen revolusjonære bevegelse for å avgjøre vår egen politiske linje på konkret vis.

Det var på denne måten utvalget utarbeidet utkastet til partilinje. Den skulle være den grunnleggende linja som skulle legges fram for partikongressen i 1960.

Partiets første kongress kom sammen i Phnom Pehn den 30. september 1960, i en periode da undertrykkinga raste vilt. For å beskrive situasjonen kan jeg fortelle at også de framstående intellektuelle kameratene, som f.eks. formannen i statspresidiet, blei arrestert og fengsla. Og når fienden ikke nølte med å slå til mot framtreddende intellektuelle, da kunne ingenting hindre dem i å slå ned på arbeiderne, bøndene og vanlige folk.

Det var i en slik mørk situasjon at vi samla den første partikongressen i sjølve Phnom Pehn i et lokale som tilhørte jernbanen. På kongressen deltok 14 representanter for bøndene og 7 for byene, i alt 21. I en til de grader spent situasjon hvor fienden intensiverte undertrykkinga, var 21 deltakere allerede i seg sjøl en kamp på liv og død mellom oss og fienden. Dersom fienden hadde oppdaga stedet der kongressen blei holdt og fått tak i deltakerne, ville hele ledelsen for partiet vært knust, og partilinja hadde aldri sett dagens lys. Revolusjonen ville vært i stor fare.

Men vi var fast beslutta på å holde kongressen,

for situasjonen for revolusjonen krevde ei korrekt linje i ledelsen raskt. Uten ei korrekt linje for ledelsen, vil den revolusjonære bevegelsen bli stående i stampe, den vil vakle og ubønnhørlig gå mot nederlag. Hele revolusjonen settes på spill. Også denne situasjonen fikk oss til å holde kongressen, koste hva det koste ville, for å få vedtatt partilinja som skulle hjelpe oss til å føre revolusjonen til seier.

Jeg sa at den første partikongressen blei holdt den 30. september 1960. I virkeligheten satt vi sammen i tre døgn, dvs. den 28., 29. og 30. september. Møtene foregikk uten stans disse tre dagene, vi holdt oss innadørs uten det minste bråk fra begynnelsen til slutten.

Denne kongressen markerer et historisk vendepunkt for nasjonen vår, for folket, for revolusjonen og for arbeiderklassen i Kampuchea. Den markerer den dagen da Kampucheas Kommunistiske Parti, et ekte marxist-leninistisk parti, hadde sin virkelige fødsel.

Den første partikongressen gjorde tre viktige vedtak:

1. Den grunnleggende strategiske linja for den nasjonal-demokratiske revolusjonen.
2. Partivedtektene.
3. Valg av medlemmer til sentralkomitéen.

Jeg skal nå gå over til å behandle innholdet i partiets grunnleggende linje for den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Hva var det vi vedtok den gangen? La oss gå gjennom dette for å se om vi valgte rett eller galt. I virkeligheten viser den kjensgjerninga at vi vant seier på seier fram til den strålende 17. april 1975 at denne linja var riktig. Men la oss likevel undersøke dette og forsøke å forstå årsakene

og den vitenskapelige analysen som fikk oss til å vedta dette som grunnleggende linje.

For det første: Kongressen analyserte og fastslo den sanne karakteren til det kampucheanske samfunnet på den tida. Hva var karakteren? Hva slags motsigelser fantes det? Det var helt nødvendig å svare på disse spørsmåla. Det var jo grunnlaget for å kunne definere oppgavene. En korrekt analyse av det kampucheanske samfunnet gjør det mulig å definere revolusjonens oppgaver korrekt. For en feilaktig analyse munner ut i feilaktige oppgaver. Vi analyserte altså og slo fast karakteren til det kampucheanske samfunnet.

På denne tida var Kampuchea helt avhengig av imperialismen, særlig den amerikanske imperialismen. Med andre ord, Kampuchea var verken uavhengig eller fritt. Landet var en halv-koloni som var avhengig av imperialismen, særlig den amerikanske. Sånn var konklusjonen på analysen vår.

Kunne denne analysen slå igjennom uten kamp? Nei, slett ikke! Vi måtte kjempe både i egne rekker og i visse andre miljøer ute i samfunnet. Noen støtta oppfatninga om at Kampuchea hadde vært uavhengig like siden 1949, andre sto på at landet hadde oppnådd uavhengighet ved Genèveavtalen fra 1954. Kort sagt, bortsett fra uenighet om datoen, gikk disse oppfatningene ut på at Kampuchea var uavhengig. Men den virkelige karakteren til samfunnet, gjorde den det i det hele tatt mulig å snakke om uavhengighet? Slett ikke! Verken økonomien eller kulturen var uavhengig. Heller ikke politikken: Visse deler av den var uavhengig, men andre var det ikke. Det samme gjaldt samfunnslivet. Å ikke være uavhengig betyr å være avhengig av utlandet, avhengig av imperialismen med USA i spissen. På det militære området var Kampuchea heller ikke uavhengig: Beviset på det var den kampucheansk-ameri-

kanske militæravtalen fra 16. mai 1955. Dessuten hadde Den sørøstasiatiske forsvarsorganisasjonen (SEATO) slått opp «paraplyen» sin over landet. Følgelig, sjøl om Kampuchea formelt var uavhengig og nøytralt, så var det ikke det når en ser på innholdet, den virkelige karakteren til dette samfunnet.

Økonomien var fullstendig dominert av imperialismen. Det samme var kulturen. Når det gjelder samfunnsliv og levemåte, så var de under imperialistisk innflytelse, særlig gjaldt dette de ledende kretsene.

Vi har tidligere definert Kampuchea på den tida som et land underlagt imperialismen, et halv-kolonialt land.

Denne analysen burde kunne overbevise enhver om at det fantes motsigelser. Kampuchea var ikke fullstendig avhengig, men halvveis. Når det var slik, da fantes det vel motsigelser? Sjølsagt! Motsigelsene fantes. Vi hadde motsigelsen mellom den kampuchearnske nasjonen og imperialismen, særlig den amerikanske. Dette var ikke et væpna angrep, det var økonomisk, kulturelt, sosialt og til og med militært på grunn av at det hadde fått hæren i Kampuchea under sin innflytelse.

Det kampuchearnske samfunnet var følgelig plaga av motsigelser. Det måtte være slik. Bare visse folk anstrengte seg for å begrave dem ved å hevde at de ikke eksisterte. Men i virkeligheten eksisterte motsigelsene. Det var motsigelser mellom den kampuchearnske nasjonen og imperialismen, særlig den amerikanske, og det var nødvendig å løse dem. De måtte løses ved at vi definerte de revolusjonære oppgavene korrekt for å samle hele nasjonen i ei kraft, for å kjempe mot imperialismen, særlig den amerikanske, og for uavhengighet, suverenitet og territorial integritet.

Dette var oppgava til den nasjonale revolusjonen: Jage ut imperialismen og frigjøre nasjonen.

Dette var den løsinga vi fant, og vi var ubøyelege når det gjaldt å sette den ut i livet. Dersom vi ikke hadde funnet denne løsinga, kunne vi ikke ha definert oppgavene korrekt, og vi ville ikke ha slått imperialismen. Videre: Hvis vi, etter å ha tatt dette standpunktet, ikke hadde vært urokkelige, ville ikke oppgavene vært klart definert, og vi ville ha blitt revet i flere retninger. Da ville vi snart ha kjempa, snart lagt ned kampen.

Partiet hadde slått fast de motsigelsene som eksisterte i Kampuchea. Følgelig hadde vi stilt som oppgave å samle alle kreftene til folket for å jage ut imperialismen, særlig den amerikanske. Vi samla alle som var mot imperialismen og særlig mot den amerikanske. Det var ei oppgave som var korrekt stilt.

De reaksjonære og utbytterklassene sa: «Hvem skal vi kjempe mot, det er jo ingen amerikanere her?» Vi bygde derimot på en vitenskapelig analyse av samfunnet. Hva var den virkelige karakteren til samfunnet, karakteren av økonomien, hæren, kulturen? Var de uavhengige eller ikke? Slik gikk vi fram. Vi begrensa oss ikke til det formelle ved tinga. Utifra økonomien, kulturen, samfunnslivet og hæren var ikke Kampuchea uavhengig. Følgelig var Kampuchea avhengig eller halv-avhengig. Ønska en uavhengighet? Folket håpa på uavhengighet. Vi måtte altså stille oss som oppgave å samle folket om å kjempe mot imperialismen, særlig den amerikanske, for å erobre uavhengigheten.

For det andre: Kongressen analyserte og definerte motsigelsene i det kampucheanske samfunnet. På den tida da vi utarbeidde partilinja, var samfunnet delt i svært tydelige klasser: Arbeiderklassen, bondeklassen, småborgerskapet, borgerskapet og føydalklassen. I alt fem klasser.

Var det motsigelser mellom disse ulike klassene?

Det var det, og de var av mange slag. Det var motsigelser mellom arbeiderne og kapitalistene, mellom småborgerskapet og kapitalistene, mellom bøndene og jordeierne, mellom kapitalistene og bøndene o.s.v. . . . Motsigelsene var mange og svært flokete. Men hvilke motsigelser spilte så hovedrollen i samfunnet på denne tida?

For å kunne svare på dette spørsmålet, var det nødvendig å finne den motsigelsen blant de mange som angikk den mest tallrike delen av befolkninga. Hvilken klasse utbytta de andre mest? Hvilken klasse var mest utbytta og mest tallrik?

Ved å undersøke samfunnet i Kampuchea på den tida fant vi ut at bøndene utgjorde 85% av befolkninga. Bøndene utgjorde altså det overveldende flertallet. Og de måtte samtidig tåle utbytting fra både jordeierne og kapitalistene. Men den utbyttinga som jordeierne dreiv var hardere, hadde mange flere former og var mer direkte. Altså, 85 % av befolkninga, bøndene, sto i motsetning til utbytterklassen som utbytta dem direkte, klassen av jordeiere. Blant alle motsigelsene i det kampucheanske samfunnet spilte motsigelsen mellom bøndene og jordeierne hovedrollen, ganske enkelt fordi bondeklassen på 85 % utgjorde det overveldende flertallet. Denne hovedmotsigelsen måtte løses først hvis vi skulle samle de viktigste kreftene: Bøndene.

Det var altså sann at motsigelsene var mange og innfløkte, men det var en som spilte hovedrollen, motsigelsen mellom klassen av bønder og klassen av jordeiere.

Jordeiernes utbytting av bøndene hadde mange former og eksisterte helt inn i de fjerneste avkrokene i Kampuchea. Vi gjorde direkte undersøkelser i flere år i landsbyene og landkommunene og samla nøyaktig dokumentasjon om dette.

La meg ta et eksempel: Thmâ Kaul, i provinsen Battambang. I åra 1957–58 var det et område med svære risplantasjer, og 90 % av rismarkene tilhørte jordeierne. Av de titusenvis med innbyggere i Thmâ Kaul, var mellom 4 og 10 % jordeiere som hadde grafsa til seg 90 % av rismarkene. Titusenvis av bønder måtte dele de 10 % som var igjen. Det var grunnen til konklusjonen vår om at det foregår en utarmingsprosess på landsbygda. Det betyr altså at bøndene blei fattigere og fattigere. De rikere bøndene som fortsatte å dyrke jorda si sjøl, havna blant mellombøndene. Når så mellombøndene som dyrka jorda si sjøl hadde vært utbytta ei viss tid, havna de blant de fattige mellombøndene. De fattige mellombøndene havna så litt etter litt blant fattigbøndene. Når fattigbøndene litt etter litt hadde tapt all jorda si, måtte de søke inn til byene og bli arbeidere, kjøre sykkeldrosje eller bli pramdragere. Slik var utarminga på landsbygda. Bare jordeierne blei rikere.

Slik var motsigelsene i det kampucheanske samfunnet. Disse motsigelsene fantes overalt i samfunnet og i landet.

Her er et annet eksempel fra undersøkelsene våre i Dontey landkommune som ligger i den østlige delen av Kampong Cham-provinsen. Der undersøkte vi hvordan jordeierne utbytta bøndene og i hva slags former.

Ei knebukse av svart tøy kosta dengang 2–3 riel. Men bøndene var tvungne til å bytte den til seg under innhøstinga for 10–15 thang* upolert ris. I denne kommunen hadde en familie mellombønder på fem personer bare 30 thang til disposisjon om året – mannen, kona og tre barn. Og de skulle også ha ris til såing. Når ei knebukse kosta 15 thang,

En thang er omtrent 40 kilo. *Red.*

kosta to bukser 30 thang, dvs. at alle ressursene til en familie mellombønder i ett år gikk med.

Slik var den grove utbyttinga som herja på landsbygda. Den som ikke så disse problema sjøl, kunne ikke fatte hvor grov utbyttinga var. Denne motsigelsen var følgelig antagonistisk, uforsonlig. Dette var den djupe motsigelsen i det kampucheanske samfunnet, og den angikk altså 85 % av befolkninga. Derfor definerte også den første partikongressen denne motsigelsen som antagonistisk.

Når det nå var slik, hvordan kunne en løse denne motsigelsen? Jo, vi måtte mobilisere bøndene til å slåss mot utbytterne, jordeierklassen. Det var den eneste løsninga. Men for å seire måtte bøndene også ha andre samfunnskrefter på si side. Den konkrete erfaringa vår har klart vist at når en har oppnådd å mobilisere 85 % av folket, så følger resten etter, med unntak av et forsvinnende lite mindretall.

Slik definerte vi oppgavene våre i den demokratiske revolusjonen. Ved «demokratisk revolusjon» forstår vi frigjøringa av folket av bondeklassen som utgjør 85 %. Når bøndene blir frigjort, da blir hele folket frigjort i samme omgang. Blant de gjenværende 15 % slutta det store flertallet seg til de 85 %. Disse massene utgjør ei mektig revolusjonær kraft. Mektig, ikke bare kvantitativt, men også kvalitativt fordi det her dreier seg om en antagonistisk motsigelse. Å avdekke denne krafta, er nøkkelen til seieren. Å betrakte bøndene våre som tilbakestående, uten hygiene, elendige, ukultiverte, ute av stand til å gjøre revolusjon, er å gjøre en stor feil i analysen. Det er ikke å analysere motsigelsene i samfunnet på vitenskapelig vis.

I virkeligheten utgjør altså de 85 % av befolkninga ei veldig kraft, både ved antallet, og ved de motsigelsene som styrer dem. For disse motsigelsene bærer hat i seg. Men likevel hadde det ikke ført til

noe. Hvorfor ikke? Fordi jordeierklassen, forsvarerne av makta og de ledende ideologene i herskerklassens tjeneste anstrengte seg for å skjule motsigelsene. Ideologien, særlig den som består i å regne ulykkene våre i denne verden som et resultat av dårlige handlinger i et tidligere liv, har til hensikt å bedra bøndene og hindre dem i å se motsigelsene. For motsigelsene eksisterer uansett. Det har den vitenskapelige analysen av samfunnet vist. Det som mangler er bare agitasjon blant bøndene, slik at de blir klar over dette, tennes av klassehat og begynner kampen.

Dette er nøkkelproblemet, det grunnleggende problemet som avgjør seieren. Det var konklusjonen på analysen vår, slik var vår overbevisning.

For å oppsummere kan vi si at den nasjonal-demokratiske revolusjonen skulle fullføre to oppgaver:

- 1) slå imperialismen,
- 2) slå føydalherrene/jordeierne. Nedkjempe dem, ikke som enkeltindivider, men nedkjempe det føydale utbyttersystemet deres.

Ifølge denne linja måtte vi mobilisere fattigbøndene og de fattige mellombøndene. Kadrene som var ansvarlige for arbeidet på landsbygda, bodde ikke i tettstedene, men i de fjerneste avkrokene. Det var der vi fikk vite hvor mange thang upolert ris bøndene trengte hvert år, og hvor mange thang de måtte betale for et par knebukser. Hvordan fattigbøndene og de fattige mellombøndene blei utbytta, det visste vi fordi vi bodde blant dem. Der førte vi ut propaganda og agitasjon mot den føydale og halv-føydale utbyttinga, og mot utbyttinga fra handelsmenn og kapitalister.

Alle kameratene bør studere denne perioden! Hvordan utvikla så kampene på landsbygda seg fra 1964 og utover?

1964–67: Kampene utvikla seg med veldig kraft. Vi fulgte kampene på nært hold, og det var virkelig

voldsomt. 1964–65: Bevegelsen var allerede mektig. 1966: Ennå mektigere. 1967: Bevegelsen hadde nå ei helt uvanlig og voldsom kraft. Tusenvis og titusenvis av bønder demonstrerte, reiste seg, dro til kommuneadministrasjonen, distrikts- og provinsadministrasjonen for å kreve jorda tilbake. All slags former for kamp blei brukt, petisjoner,* henvendelser til parlamentarikere, men framfor alt den viktigste forma: Bøndene væpna seg med kniver, økser og andre tradisjonelle våpen. Med våpen i hånd omringa de politi- og militærposter, de greip til revolusjonær vold fordi de herskende klassene nekta å løse problemet med jorda som de hadde plyndra fattigbøndene for. De herskende klassene, det var føydalherrene, jordeierne og kapitalistene. Og hvordan skulle de kunne tilfredsstille bøndenes krav? Det kunne de sjølsagt ikke. Utfluktene og løgnene deres kunne bare hjelpe dem ei viss tid. Etter mange aksjoner hvor bøndene ikke fikk tilbake jorda, forandra misnøyen seg til raseri og deretter til klassehat, et hat født av klassemotsigelsene. På dette nivået, hvordan skulle en løse problemet? Bøndene hadde nå ingen andre muligheter enn å væpna seg med blanke våpen og jage vekk jordhamstrerne sjøl. Fra nå av hadde de heller ingen angst for døden, for når de ikke lenger hadde noenting, betydde det jo allerede døden.

Slik var den voldsomme bevegelsen blant bøndene våre, og den spredde seg til hele landet.

Noen spurte oss hvor vi skulle få krefter fra. Gjøre revolusjon med tomme hender, kunne vi klare å vinne seier?

Disse folka klarte ikke å se krafta til folket vårt som nå sto i full blomst og med en klassebevissthet under full oppvåkning. Denne klassebevisstheten skyldtes ikke bare partiets propaganda og opplys-

Petisjon – bønneskrift, søknad om hjelp. *Red.*

ningsarbeidet til partiet, den blei skapt gjennom kampen, av klassehatet og de uløste klassemotsigelsene. Det var mange ting som fikk bøndene til å finne ut at løsninga var å bruke revolusjonær vold. Bruken av fysisk makt kom fra folket sjøl, den var lærdommen fra deres egne kamper. Slik klarte vi å mobilisere 85 % av bøndene i landet. Det var ei svært omfattende kraft. Derfor våga vi også å kjempe. Partiet vårt har tillit til folket. Hvorfor? Fordi partiet hadde sett klassemotsigelsene klart, og at folket kjempa i sin egen kampbevegelse for å løse dem. Vi nøyde oss med å lede, slik at de kunne forene seg i ei kraft og ikke gå til kamp i splitta orden.

Slik var analysen som blei gjort på den første partikongressen. Det var den som åpna veien for at partiet skulle ta ei korrekt retning. Hvis vi ikke hadde funnet denne veien, ville vi ha gått i feil retning.

Visse folk mente at den parlamentariske kampen var svært viktig. Sjølsagt skulle partiet føre kampen der også, men den var bare et tillegg. Den kunne ikke være hovedkampforma i revolusjonen vår. Den kampen som føres gjennom pressa er også ei kampform som skal mobilisere de breie massene, men den er heller ingen hovedform i kampen vår.

Bøndene er den grunnleggende krafta i revolusjonen vår. I vårt land er situasjonen ulik situasjonen i industrilanda. Arbeiderne er ikke hovedkampkrafta i revolusjonen vår. I begynnelsen hadde vi arbeidd hardt blant arbeiderne. Det var blitt danna et landsomfattende forbund for å føre arbeiderbevegelsen framover. Det var kamerat vise-sekretæren i partiet som hadde fått i oppdrag å lede bevegelsen. Men arbeiderklassen vår var fåtallig. Bevegelsen var aktiv i alle fabrikker, men klarte seg ikke overfor undertrykkinga fra fienden. Hver gang en bevegelse blei satt i gang, fikk den straks kjepper i hjula. Og når

den på nytt dukka opp, blei den på nytt utsletta av fienden.

Vi kan ta eksemplet med jernbanen. Der var bevegelsen den sterkeste i hele arbeiderklassen i landet, men også den blei utsletta. Som et resultat av mis-handlinga de blei utsatt for, var det faktisk noen av de overlevende kameratene som mista forstanden.

Arbeiderklassen er ifølge klassekarakteren sin den beste revolusjonære krafta, den ledende krafta. Men den var lite tallrik og var fullstendig i hendene på fienden, i fabrikkene og på arbeidsplassene.

Derfor er analysen vår av samfunnet i Kampuchea på den tida grunnleggende riktig. Bøndene sto i motsetning til jordeierne. Grunnlaget for denne analysen er at vi stoler på våre egne krefter helt og fullt. Uansett hva slags påstander som dukka opp og uansett vanskene, var vi urokkelige, for folket hadde kjempa og kjempa fortsatt under ledelse av et parti som var opplyst av ei korrekt linje.

Ei hending blant mange andre fra denne tida, som jeg vil nevne som eksempel, viser mangfoldigheten i kampformene til folket.

Landsbyen Krâvar i kommunen med samme navn, i Baraydistriktet, er en avsides landsby i høylandet. Den ligger ved skoggrensa, på bredden av Stung Chinit. Fienden hadde utsatt den for all slags ut-suging og beinhard utbytting, hovedsakelig utbytting gjennom jorda. Innbyggerne hadde ført kamp. Derfor hadde fienden arrestert alle mennene. I landsbyen var det bare kvinner og barn tilbake. Derfor hadde partiet der anbefalt ei tilleggsform for kamp, de skulle kjempe i nasjonalforsamlinga. Bondekvin-nene svarte oss: «Hva for noe? Skal vi føre kamp i nasjonalforsamlinga? Vi som verken har vært i Phnom Penh eller i nasjonalforsamlinga! Hvem skal vi kjempe med og hvem skal vi kjempe mot?» Vi sa at de skulle ta bussen fra Kampong Cham, og

når de kom til Phnom Penh, skulle de ta sykkel-drosje og be om å bli ført til huset til Chau Sen Cocsal som var president i nasjonalforsamlinga. De kom, ei svær gruppe, med unger i handa og spebarn på armen. Sykkeldrosjene frakta dem til Chau Sen Cocsal. Der nekta de å rikke seg, inntil Chau Sen Cocsal etter noen dager lovte at de skulle få tilbake både mennene sine og jorda.

Der kan en se hvordan bondekvinner som ikke kunne lese, våga å kjempe under partiets ledelse. Og de hadde aldri vært i en by eller i Phnom Penh eller i nasjonalforsamlinga. Kampformene de brukte varierte. For folket er ei veldig kraft, i stand til å gjøre alt. Hvorfor er det slik? Årsaka er at analysen vår av motsigelsene var korrekt, og at vi mobiliserte de kreftene som var nødvendige for å løse dem på en riktig og rettferdig måte.

Slik er den linja vi vedtok. Etter at analysen av de samfunnsmessige motsigelsene var gjort, hvordan skulle vi så slå fast hvem som var fiende og hvem som tilhørte revolusjonen?

Vi hadde to fiender å slåss mot: Den første var imperialismen, særlig den amerikanske, den andre var klassen av føydalherrer, jordeiere og det reaksjonære kompradorborgerskapet.

De revolusjonære kreftene besto av arbeiderne, bøndene, småborgerskapet, det nasjonale borgerskapet og noen kjente progressive og patrioter. Alle kreftene i det nasjonale fellesskapet blei mobilisert, for utfallet av kampen var direkte avhengig av dette.

Hvordan skulle vi mobilisere kreftene til arbeiderne, bøndene, småborgerskapet, det nasjonale borgerskapet og de kjente patriotene?

Vi fulgte den linja som allerede var trukket opp. Og alltid måtte vi ha de viktigste motsigelsene for øyet. Og de viktigste motsigelsene var imperialismen

og styret til føydalherrene og jordeierne som vi skulle nedkjempe. Når det gjaldt de underordna motsigelsene, måtte de løses ved gjensidige innrømmelser for å samle alle krefter i kampen mot imperialismen, særlig den amerikanske, og mot styret til føydalherrene, jordeierne og kompradorborgerskapet slik at det skulle bli mulig å oppnå enhet. Ved å følge denne linja, klarte vi å samle alle kreftene.

Vi fordelte arbeidet utifra dette. Noen av kameratene tok seg av arbeidet blant arbeiderne, andre blant bøndene og atter andre blant småborgerskapet, de intellektuelle, skoleelevene, studentene, blant de buddhistiske prestene, blant det nasjonale borgerskapet og blant progressive og patriotiske personer. Vi kan si det slik at vi samla alle krefter som kunne samles: Ikke bare arbeiderne og bøndene, men også småborgerskapet, elevene, studentene, de intellektuelle, de nasjonale borgerne og progressive og patriotiske personer. Vi samla alle.

Men hvordan klarte vi å samle folk? Politikken vår måtte være rettferdig, og grunnene våre måtte være bra underbygd. På en eller annen måte måtte disse grunnene bli forstått av folk. Politikken vår måtte være i samsvar med interessene deres hvis de skulle støtte oss. Vi snakka med dem og diskuterte med dem. Noen ganger var de enige med oss, andre ganger ikke. Vi diskuterte saka om og om igjen. I begynnelsen så de ofte ikke det sanne ansiktet til den amerikanske imperialismen. Men skritt for skritt så de det klarere og klarere, og så forente de seg med oss for å kjempe, for å vinne uavhengighet, fred og nøytralitet.

Alle disse kreftene har spilt en rolle, men den grunnleggende krafta var bøndene, de som utgjorde 85 % av folket. Vi klarte å samle dem, og dette gjorde det litt etter litt mulig å samle resten. Slik klarte vi å forene over 95 %. Krefter som represen-

terte 95 % av folket forente seg altså for å slåss mot fienden.

Disse kreftene var riktignok av to slag: Noen var strategiske, andre var taktiske. Vi betrakter arbeiderne og bøndene som strategiske krefter.

Småborgerskapet, elevene, studentene og intellektuelle av alle slag er allierte med bøndene og arbeiderne. Slik var det før og slik er det nå når en tar klassebakgrunnen i betraktning.

Det nasjonale borgerskapet er ei hjelpende kraft i den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Men de er ikke den grunnleggende krafta, for de vakler. Av og til støtter de fienden, av og til revolusjonen, de snur kapp etter vinden.

De taktiske kreftene består av enkeltpersoner fra det føydale aristokratiet, fra klassen av komprador-kapitalister eller fra jordeierklassen som ønsker å kjempe etter evne. Vi anstrengte oss for å samle alle. Fyrst Penn Nouth og fyrst Sihanouk og øversteprestene for buddhistordnene Mohanikay Chuon og Thammayuth – dette var enkeltpersoner som vi anstrengte oss for å samle. Vi samla alle. Linja vår var riktig, og vi satte den ut i livet på korrekt vis.

Vi fulgte linja for enhetsfronten og samla alle i en forent front, brei og kraftig, bygd på alliansen av arbeiderne og bøndene, under ledelse av partiet. Vi nådde etter hvert strålende resultater i å organisere disse strategiske og taktiske kreftene, og vi vant flere og flere for revolusjonen og fikk isolert fienden mer og mer.

I enhetspolitikken vår gikk vi så langt at vi skilte mellom fiendene for å ramme bare de mest reaksjonære. Vi delte fiendene inn i tre kategorier:

- 1) De som kunne vinnes over til oss, i hvert fall under visse forhold.
- 2) De som kunne drives over i nøytralitet.

3) De mest reaksjonære som skulle isoleres og nedkjempes.

Slik klarte vi å skille mellom fiendene våre, og i noen tilfeller klarte vi å utnytte motsigelsene mellom dem. La oss ta et eksempel. Forræderne Sim Var og Sam Sary var begge to agenter for CIA. Sim Var tilhørte gruppa til forræderen og CIA-agenten Son Ngoc Thanh, kalt «Khmer serei.» I en periode oppnådde vi aksjonsenhet med Sim Var og kjempa med hell mot Sam Sary. Sim Var samarbeidde med oss i to eller tre år. Han vendte seg til slutt mot oss, og vi måtte derfor endre holdninga vår til ham.

Vi benytta enhver mulighet til å ramme fienden. Hadde vi vært lite smidige og sekteriske, ville vi ha tapt disse mulighetene til enhet i revolusjonens tjeneste. Men her dreide det seg jo utelukkende om taktisk enhet. De strategiske kreftene som alle anstrengelsene våre var retta mot var arbeiderne og bøndene, særlig fattigbøndene og de fattige mellombøndene som fantes overalt i landet.

Jeg understreker at uten ei slik linje, og uten en sånn bruk av linja for å samle kreftene, hadde det ikke vært snakk om seier. Ingen revolusjonær bevegelse kan seire dersom den ikke er i stand til å samle alle kreftene sine.

Vi seira i den nasjonal-demokratiske revolusjonen fordi vi organiserte kreftene våre etter denne linja.

Hvem er de taktiske kreftene, hvem er de strategiske? I dette prinsippsspørsmålet må vi være faste. Hvilken sak kan vi få enhet på, i hvilket underordna spørsmål kan vi gjøre innrømmelser for å få til enhet mot hovedfienden? Dette er partilinja, dette er linja som leder oss.

De to åra som har gått siden frigjøringa har vært to avgjørende år, to år med enorme vansker etter den ødeleggende krigen, vansker som vi har over-

vunnet. Vi overvant dem med strålende resultater og ved grunnleggende å stole på egne krefter. Hvordan var dette mulig? Fordi det er folket som gjør revolusjon. Uten folkets revolusjonære krefter ville vi ikke vært der vi er i dag. Organiseringa av kreftene våre er grunnleggende korrekt. Hundre prosent korrekt er den sikkert ikke, men i overveiende grad er den det. Sjølsagt er det negative ting i arbeidet vårt, men det positive er framherskende. Vi har ikke havna i subjektivisme i den betydninga at vi har ikke gjort revolusjon uten å bry oss om den konkrete virkeligheten i landet vårt. Revolusjonen sprer ikke kreftene, tvert imot samler den kreftene maksimalt. Revolusjon er noe storslagent, dyptgående, den erstatter gammelt med nytt. Den er ei stor omveltning. En revolusjon er altså ingen dagligdags affære. Og for å seire må styrkene organiseres omhyggelig.

Siden den første partikongressen har vi bygd på disse prinsippene og gjort erfaringer litt etter litt. Etter hvert har vi klart å rette opp feil og forbedra organiseringa, og vi konsoliderer og utvikler stadig kreftene våre. Derfra kommer den store krafta vår i den nasjonal-demokratiske revolusjonen, krafta fra folkemassene. Det er den som avgjør alt: Politikken, militæret, økonomien, samfunnsmessige spørsmål, kampen ved fronten og produksjonen bak fronten.

Hele folket er satt i bevegelse, og ingen krefter er nå ubenyttta. Dette er erfaringa vår. Slik er vår dyreste overbevisning.

Når en bygger ut de revolusjonære kreftene for å slå fienden, hva slags kampformer skal en bruke?

Den første partikongressen beslutta å bruke følgende revolusjonære kampformer:

For det første: Revolusjonær politisk vold og revolusjonær væpna vold. Både i den politiske og i den væpna kampen må vi bruke revolusjonær vold. Denne

volden er den nakne krafta som må til for å stå imot fienden og angripe ham.

For det andre: De legale kampformene, de halv-legale og de illegale. De illegale kampformene tok vi som grunnleggende. Vi gjorde den illegale kampforma til hovedforma fordi det vanligvis er «illegalt» å gjøre revolusjon. Ingen utbytterklasse har et lovverk som tillater revolusjon. Det er «illegalt» å mobilisere folket til kamp, men våger vi å kjempe likevel? Når en gjør revolusjon er en nødt til å våge det, for revolusjon er «ulovlig». Revolusjonen styrter den gamle makta og innsetter ei ny. Det er årsaka til at linja vår pekte ut den illegale forma som grunnleggende.

Vi reiste dette spørsmålet for å klargjøre oppfatningene og standpunktene. For hvis dette spørsmålet ikke hadde vært klart, da ville vi utelukkende ha kjempa på det legale planet. Det betyr altså at vi ikke ville ha våga å kjempe hvis det hadde vært forbudt, og da hadde det ikke blitt noen revolusjon.

Kampformene utgjorde altså et viktig revolusjonært prinsipp på marsjen vår mot seieren.

For det tredje: De åpne kampformene, de halv-åpne og skjulte kampformene med de siste som grunnleggende prinsipp. Vi brukte ofte åpne og halv-åpne kampformer, men alltid med de skjulte formene som grunnleggende, for fienden tillater ikke revolusjon. For å gjøre revolusjon og for å føre ut agitasjon til folket, måtte vi gå til folket, drive propaganda, leve med folket og reise det til opprør. Alt dette måtte gjøres med den skjulte forma som hovedkampform.

De åpne kampformene strekker ikke til. De duger bare i bredden og trenger ikke dypt inn i folket. La oss ta pressa. Vi kunne kanskje ha gitt ut hundre dagsaviser, men vi kunne bare ha skrevet innafor den ramma som lovene til kapitalistenes og føydal-

herrenes stat setter. På den måten ville ikke det revolusjonære innholdet nå fram til folket. Klasseinnholdet, det som handler om kampen som skal styrte utbytterklassene, når ikke fram til folk på grunnplanet. Det er bare når vi arbeider i det skjulte blant folket, at det revolusjonære innholdet trenger skikkelig fram til grunnplanet. Men linjene for aksjon og kamp må være korrekte hvis vi vil oppnå framgang i arbeidet og mobilisere kreftene.

Partiet la vekt på å fordele arbeidet fornuftig mellom kadrene. Noen kamerater fikk oppgaver med åpent arbeid, andre fikk oppgaver som passa sammen med stillingene deres som medlem av nasjonalforsamlinga eller medlem av regjeringa under det gamle styret, andre var offentlige funksjonærer. Andre dreiv det åpne arbeidet i ulike masseorganisasjoner og i pressa. En kan bruke mange forskjellige former i det agitatoriske arbeidet blant massene. Slik fordelte vi arbeidet mellom oss. Men det eksisterte også avdelinger for det hemmelige og skjulte arbeidet blant befolkninga. I Phnom Penh var det avdelinger både for det åpne og det skjulte arbeidet. Slik var det også på landet. Men det skjulte arbeidet var grunnleggende: Det gjorde det mulig å forsvare de revolusjonære kreftene og å få folket til å reise seg. Dersom et for stort antall av oss hadde jobba åpent, kunne fienden ha skadd mange av oss eller kanskje alle.

Slik er de kampformene som med stor effektivitet utnytter alle de kreftene som hviler i folket. Vi brukte ikke disse kreftene før vi hadde vurdert dem nøye for å ikke utsette dem unødig for utslettelse. Ved at vi brukte alle disse formene spredde kampen seg til hele landet. Vi førte kampen like bra på landet som i byene, like bra i det skjulte som åpent, i nasjonalforsamlinga, i regjeringa, i ulike foreninger, i masseorganisasjonene og i pressa, i undervis-

ningsorganisasjonene, ja til og med i organisasjonene for kremering av døde og i foreningene for forsvar av pagodene og buddhismen. Også der førte vi kampen og mobiliserte massene maksimalt. Vi brukte forskjellige former og mobiliserte på ulike paroler.

Sjøl om det på denne tida var en politisk kamp vi førte, så brukte vi varierte og tallrike former på folkekrigens vis. På den måten kunne vi angripe fienden hvor som helst. Og vi kunne også kjøre ut angrep på brei front eller bare foreta småangrep.

Slik var altså arbeidet vårt for å mobilisere og trene opp folket litt etter litt. Takket være alle disse kampformene kunne vi samle kreftene våre. Hvis vi hadde ført kampen bare på landet, ville vi ha mangla styrke i byene, og omvendt. Derfor sloss vi like hardt på landet som i byene, like mye åpent som i det skjulte, både legalt og illegalt.

Sånn var det også når det gjaldt den rollen som landsbygda og byene skulle spille. Vi havna verken i venstre- eller høyreavvik. Hvis vi bare hadde brydd oss om landsbygda under påskudd av at byene ikke var så viktige, ville vi ha havna i venstreavvik. Hvis vi derimot hadde betrakta landsbygda som helt underordna og hevda at det bare var byene som spilte noen rolle – fordi bare kampene i byene kunne gi gjenlyd verden over – da ville vi ha havna i høyreavvik. For dermed hadde vi oversett bøndene som strategisk kraft. Partiet vårt havna verken i høyre- eller venstreavvik fordi vi kjempa på begge frontene samtidig. Vi hadde ei klart definert aksjonslinje: Vi kjempa samtidig i byene og på landet, men med landsbygda som hovedstøtte.

Slik er aksjonslinja vår. Men hvorfor tok vi landsbygda som grunnlag og ikke byene?

Byene kan ikke være hovedstøttepunktet. Det er sant at befolkninga der er tallrik, men en by er liten, fienden er overalt. Nasjonalforsamlinga eller bysty-

ret, rettsvesenet, fengsla, politiet, hæren, alt er der. Nettet til fiendens undertrykkingsapparat er svært tett, og den sosiale sammensetninga i byene er svært innfløkt. Landsbygda derimot, har stor utstrekning. Og der er fienden splitta opp. I mange landsbyer fins det ikke engang skyggen av en fiende, verken militær eller av annet slag. I visse landkommuner fins det bare en eller to militære eller politimenn. Det betyr at kreftene til fienden er svake på landet, og at de har store sprekker. Bøndene er svært tallrike, og den sosiale sammensetninga er god når vi ser det fra et klassesynspunkt.

Det er grunnene til at vi tok landsbygda som hovedstøtte. For det første tok vi landsbygda til politisk støttepunkt med bondemassene som krafta, for det andre til økonomisk støttepunkt. Vi kunne leve der og skaffe oss til livets opphold ved å arbeide sammen med folket. For det tredje tok vi den til militært støttepunkt, og for det fjerde, til sete for ulike ledende partioorganer. Slik er landsbygdas rolle som støttepunkt. Det var dette vi utførte i praksis. Fra 1960 og utover la medlemmene av sentralkomiteén etter hvert virksomheten sin til landsbygda, og fra og med 1963 hadde 90 % av sentralkomiteén slått seg ned der. Det var nødvendig å slå seg ned på landet for å kunne mobilisere bondemassene direkte. Men samtidig fortsatte vi arbeidet vårt i byene. På den måten tvang vi fienden til å spre styrkene sine. Nå kunne han verken konsentrere dem på landet eller i byene. Vi angrep nå disse to frontene samtidig for å svekke ham.

Når først den politiske linja til partiet hadde trengt inn og var ordentlig forstått, fikk massebevegelsene i Phnom Penh og de andre store byene et voldsomt oppsving.

1963: Året da den amerikanske hjelpa blei avvist. Dette var en stor begivenhet i folkets kamp. Dette

var resultatet av den folkelige kampen, av kampen til elevene, studentene, de intellektuelle, arbeiderne, bøndene og buddhistprestene, støtta av kampen til framstående personer i nasjonalforsamlinga og regjeringa, og av kampen på landsbygda.

Januar 1964: En stor demonstrasjon samla titusenvis av mennesker i Phnom Penh mot den amerikanske imperialismen og klikken til forræderen Lon Nol. I mars samme året samler en annen demonstrasjon hundretusenvis foran den amerikanske ambassaden. Mengden ødelegger lokalene, river ned det amerikanske flagget og trækker på det. Det var mange slike hendinger som illustrerte den oppheta kampen til bybefolkninga godt.

1965: Dette var året for det diplomatiske bruddet med den amerikanske imperialismen, noe som var et resultat av folkets stadige og voldsomme kamper. Disse kampene var en stor støtte for kampen på landsbygda. De skapte gunstige vilkår for å konsolidere og utvikle de revolusjonære kreftene kraftig.

Hvordan var så situasjonen for kampene på landsbygda? I åra 1964–67 kom det kamper av mange slag over hele landet uten stans, og særlig var det konflikter om jorda.

I 1967 var situasjonen på landsbygda moden over hele landet. Folket væpna seg med kniver, økser, køller og andre våpen og gikk til angrep på politistasjoner og militærgarnisoner. Den revolusjonære volden kom fra nå av opp på et høyere nivå. Det var i denne situasjonen med revolusjonær modning at en væpna reisning fant sted i Samlaut i Battambang-provinsen. Det var folket sjøl som satte den i gang. Sentralkomiteén i partiet hadde på denne tida ennå ikke gjort vedtak om allmenn og væpna oppstand over hele landet. Den væpna eksplosjonen i Battambang skyldtes at massebevegelsen blant bøndene nå rett og slett kokte over. Men partiet over-

tok ledelsen av bevegelsen og vedtok foreløpig å innstille den væpna kampen i Battambang-regionen for at hele landet skulle få forberedt seg. Dersom Battambang skulle kaste seg ut i kampen aleine, ville fienden konsentrere styrkene sine og utslette de revolusjonære kreftene der.

Situasjonen på landet i 1967 var som tørrhalm på rismarkene i mars og april: En liten gnist er nok til at det flammer opp.

Etter å ha undersøkt og analysert det som hadde skjedd, kom vi fram til denne vurderinga av situasjonen for den revolusjonære massebevegelsen. Derfor beslutta partiet midt i året 1967 at den væpna kampen skulle begynne. Dette måtte skje for å forsvare revolusjonen, og samtidig skulle det skape forhold som gjorde det mulig å konsolidere og utvikle de revolusjonære kreftene. Hadde vi ikke gjort dette, hadde fienden utsletta de revolusjonære kreftene. Den væpna kampen måtte begynne fordi vi allerede hadde forberedt folket; folket var i opprør, det kokte over av klassehat og raseri på vegne av nasjonen. Folket var allerede blitt herda i mange prøver, de sloss med bare nevene, de sloss med køller og med svære kniver.

Sånn var situasjonen på landet og i byene. Fienden blei dratt i mange retninger og var ute av stand til å møte de revolusjonære kreftene. For vi angreip samtidig i byene og på landet, i perfekt samkjøring.

Fordi det støtta seg på disse erfaringene, var hele partiet enstemmig i konklusjonen: Hvis vi ikke hadde vært urokkelige i den politiske kampen, og hvis vi ikke hadde gått til væpna kamp, ville vi ha vært ute av stand til å forsvare de revolusjonære kreftene. Og enda verre, vi ville ha vært ute av stand til å konsolidere og utvikle revolusjonen.

Det var utifra dette at vi i 1968 satte i gang den væpna kampen.

Januar 1968: Oppstand i sone nordvest. Vi tok et titall gevær fra fienden. De blei brukt til å fortsette kampen.

Februar 1968. Oppstand i sone sørvest. Her blei det tatt mange flere våpen fra fienden. Tilsammen blei det tatt 200 gevær fra provinsgarden og militærgarnisonene. Disse våpna blei erobra med bare nevene, ved massenes opprør. Fra nå av hadde vi krefter til å sette i gang større offensiver.

Mars 1968: Oppstand i sone øst. Der tok fienden innersvingen på oss. Mens regionalkomiteén skulle til å samles for å organisere oppstand i sone sørvest, klarte fienden å ta tilbake våpna. Derfor fantes det bare noen få gevær i sone øst da kampen skulle bryte løs. Nå kunne fienden fritt slå til mot folket og de revolusjonære kreftene. Dette foregikk i over tre måneder, i april, mai og juni. Basene våre blei ødelagt. Boligene og landsbyene blei herja og befolkninga hardt ramma og spredd. Først i juli klarte vi å gå til motangrep. Vi angreip en fiendtlig post og fikk tak i 70 våpen som blei bidrag til å danne de væpna styrkene våre.

Folket hadde bare sine tomme hender, men de var allerede trent i revolusjonær vold, i kamp, de hadde fått kamperfaringer. Folket var i stand til å rive våpen fra fienden med bare hendene.

I mars 1968 gikk sone nord til oppstand. Bare 4 våpen blei tatt fra fienden. Vi retta harde slag mot fienden og sto imot motangrepa deres, men kampen var hard.

30. mars 1968: Nå var turen kommet til sone nordøst. 4 eller 5 gevær blei tatt fra fienden. Når disse blei føyd til de 3 eller 4 geværa vi hadde til å forsvare tilholdstedet til sentralkomiteén i partiet med, hadde vi faktisk ikke mer enn bortimot 10 gevær i hele denne sonen.

For å oppsummere, så var det bare sone sørvest

som hadde våpen i et visst omfang. De andre sonene hadde svært lite. Hva slags kvalitet var det på våpna? De var alle sammen av gammel modell, av ti avtrekk kom det bare ett skudd. Men vi kjempa likevel. I perioden januar-mai spredde geriljabevegelsen vår seg over resten av landet. Kampuchea besto av 19 provinser, og geriljaen opererte i 17. Våpen fikk vi tak i etter hvert som kampene skreid fram. Ingen av regionene kunne hjelpe de andre direkte, for avstandene var for store. Kampledelsen vår var også spredd: Den fantes i sonene nordvest, sørvest, øst, nordøst og i Phnom Penh. En måtte regne med en måned for å få kontakt med hverandre, for en måtte reise til fots og på elefantrygg, og hele tida måtte en unngå fienden som sperra veiene. Men i løpet av én måned var situasjonen helt forandra. Månedsrapporten var forelda før den nådde fram til sentralkomiteén i Ratanakiri. Det samme var tilfelle med direktivene som gikk andre veien. De kunne ikke lenger brukes i den nye situasjonen. Derfor kunne direktivene bare dreie seg om generallinja, prinsippene og viktig orientering. Hvert område måtte stole på seg sjøl og anvende partilinja korrekt. Til tross for dette forsvarte hvert område seg og konsoliderte og utvikla kreftene med hell.

Resultatene fra 1968–69 fram til mars 1970 var at vi fikk oppretta de basene jeg nå skal regne opp:

Først, støttebasene. I nordøst hadde vi en solid støttebase med ei befolkning på 30 000. Det vi kalte støttebase er en base som er helt kontrollert av oss. Hvis vi la sammen støttebasene i nordvest, øst og sørvest, fikk vi tilsammen ei befolkning på 60 000. Og 60 000 innbyggere i støttebasene var ikke verst.

For det andre, geriljabasene. Geriljabasene kommer etter støttebasene. Det er baser som vi nok kontrollerte helt, men hvor fienden likevel kunne trenge inn fra tid til annen. I hele Kampuchea, fra 1968–69

til mars 1970, talte geriljabasene våre omlag 300 000 innbyggere.

Til slutt kommer geriljasonene. En geriljasone er en sone som hører like mye til oss som til fienden. Den er et kampområde. Vi kunne trenge inn der for å slå til mot fienden, det samme kunne fienden mot oss. Dette var derfor svært innfløkte områder. I geriljasonene bodde det omlag 700 000 innbyggere.

Følgelig, i borgerkrigen fram til mars 1970, var det sammenlagte innbyggertallet i støttebasene, geriljabasene og geriljasonene på over en million.

En slik styrke er ikke ubetydelig. Og her er det ikke bare mengden som teller. Det som teller er krafta til fattigbøndene og de fattige mellombøndene, krafta til et folk som allerede er trent i kamp. Dette er ei svært mektig kraft.

Fra å stå der tomhendte i begynnelsen, hadde vi klart å bygge opp ei slik kraft. Ingen dårlig innsats. I 1968 var vi virkelig tomhendte: Ikke ett våpen, ikke en lege, ingen medikamenter, ikke ett riskorn. Likevel vågde vi å kjempe fordi vi hadde krafta til folket med oss. Å ha krafta til folket med seg, det betydde å ha alle de nødvendige revolusjonære krefte; geriljastyrker, hærstyrker og styrker i produksjonen til støtte for den revolusjonære krigen. Det betydde å få leger, medisinkyndige, sambandsfolk, kort sagt alt det som er nødvendig både ved og bak fronten.

Når det gjelder hæren, talte enhetene i begynnelsen av 1970 ikke mer enn 4000 til sammen. 4000 stridende var ingen liten styrke i geriljakrigen. Men det viktigste var at dette var en hær med svært høyt kampnivå.

Jeg vil ta hæren som blei oppretta i sone nord-øst som eksempel. I 1968 talte denne hæren bare 70 stridende som var delt i 7 grupper. Hver gruppe hadde 10 stridende, men bare 3 gevær. I tillegg hadde

de en eller to granater, noen flintbørser og noen armbrøst med forgifta piler. Det var alt. I 1969 var de kommet opp i 10 grupper. Det var først mot slutten av 1969 at disse styrkene blei organisert troppsvis, og tidlig i 1970 i kompanier. Bare 30–40% av dem hadde våpen.

Sjøl da vi bare hadde 7 grupper med 10 i hver, gikk fienden til harde angrep mot oss. I 1969 satte forræderen Tioulong, sjef for fiendens generalstab, og forræderne Lon Nol, Sirik Matak, Sak Sutsakhân, Sosthène Fernandez og nesten alle de andre militære lederne til fienden i gang en stor operasjon mot Ratanakiri. De brukte 18 bataljoner. Dette var omtrent en tredjedel av styrkene deres med infanterienheter, stridsvogner, artilleri og flystøtte. Mot dem sto de regulære styrkene våre på nordøst-avsnittet som ikke talte mer enn 150 stridende. Og disse 150 kunne p.g.a. våpenmangel ikke slåss alle sammen på én gang. De var nødt til å dele seg i to grupper på 70 og måtte avløse hverandre i kampen. Ved å føre geriljakrig klarte vi å ramme fienden, vi klarte å forsvare støttebasen vår og konsolidere og utvikle geriljasonen. Vi begrensa ikke aksjonene våre til provinsen Ratanakiri, men trengte inn i provinsen Stung Tréng, deretter inn i Mondulkiri-provinsen og fortsatte framrykkinga dypt inn i fiendeland for å gå til angrep. Derfor måtte også Tioulong som var sjef for fiendens generalstab, innrømme på et regjeringsmøte i 1969 – i en pessimistisk rapport – at situasjonen i Ratanakiri var alvorlig. Forræderen Lon Nol måtte på si side innrømme at «Røde Khmer» i provinsen Ratanakiri okkuperte et område som var tre ganger større enn provinsen Kampong Chhnang.

Situasjonen var ikke annerledes andre steder. I sørvest angreip vi fienden samtidig i provinsene Kampat, Takeo og Kampong Speu. I sone øst nådde virk-

somheten vår helt fram til riksvei 7. Og om natta var hæren vår herre over hele riksvei 7. I løpet av åra 1968–69 og fram til mars 1970 talte de faste enhetene våre ikke mer enn 4000 stridende, men denne hæren hadde svært gode kampegenskaper.

Geriljaenhetene våre talte 50 000 stridende i begynnelsen av 1970 – 50 000 geriljasoldater som overfalt fienden overalt. Geriljasoldatene gikk til kamp, noen ganger aleine, noen ganger to eller tre. Noen ganger hadde de ett eneste gevær, et vrak av ei flintbørse, en armbrøst, en granat eller ei mine. De brukte alle slags kampformer og alle slags våpen. De var svært aktive og la seg aldri på defensiven. De venta ikke på fienden, men gikk framover uten stans på jakt etter ham, og fulgte linja om at angrep er det beste forsvar. For å kunne forsvare støttebasene, måtte vi ha offensive aksjoner, vi måtte angripe fienden forfra. Bare ved å angripe forfra kunne vi hindre at de trengte inn i vår sone. Geriljaenhetene kjempa overalt, for de var satt sammen av folk fra området, lokalkjente folk som kjente landskapet, hver skog, hver bekk og hver dal.

Fienden satte inn infanteri, stridsvogner, artilleri, transportkjøretøyer og flyvåpnet i operasjonene sine mot oss. Men i nordøst og i de andre fjell- og skogområdene, mista flyvåpnet, stridsvognene, artilleriet og transportkjøretøyene effektiviteten sin. Bombene og granatene, som blei kasta på måfå ut over de enorme skogene og fjella, bare forsvant blant trærne og klippe og førte ikke til noe som helst tap for befolkninga vår. Når det gjelder stridsvognene og transportkjøretøyene, så kom de ingen vei i de store skogene og fjella. Tilbake var så infanteriet. Mot dem satte vi opp feller, dyrefeller med spyd og lanser av alle slag. Vi laga også hindringer ved å hogge trær og legge dem over stiene, veiene og bilveiene. Hvis fienden var hardnakka og ville trenge inn, så havna de

i armene på geriljaenhetene våre som beherska terrenget her i sine egne skoger.

Slik er folkekrigen som bygger på geriljakrig. Geriljakrigen blir ført overalt, og hvem som helst kan delta.

På denne måten kunne vi mobilisere hele folket til angrep mot fienden uten å vente på de regulære styrkene. Det er det som viser effektiviteten til linja vår for folkekrig, den som bygger på geriljakrig.

Med geriljaenhetene på 50 000 stridende over hele landet, angreip vi overalt, uten stans. Alle uten unntak brukte et hvilket som helst middel for å utslette fienden – hvor som helst. Hvis hver geriljagruppe på tre, eller hver geriljaenhet på ti, klarte å drepe eller såre en fiende om dagen, da var det en betraktelig mengde fiender som daglig blei satt ut av spill. Slik blei fiendetroppene svekka av geriljasoldatene våre uten stans.

Vi har tro på linja vår for folkekrig. Vi tror, ikke på våpna, men på linja for folkekrig.

Hæren vår talte 4000 stridende og geriljaenhetene 50000. Etter statskuppet til Lon Nol og de amerikanske imperialistene blei disse enhetene straks omgjort til regionale enheter i den regulære hæren, til kompanier og bataljoner. Men disse blei ikke danna av de vanlige innbyggerne. De kom fra geriljaenheter som alt hadde to til tre års kamp bak seg. De var følgelig trent i kamp. Det var det som overraska fienden.

Den amerikanske imperialismen tok kraftig feil når det gjaldt den strategiske utviklinga av kreftene våre – trass i de elektroniske instrumentene sine og det utbredte spionnett. De hadde helt ville beregninger både på det politiske og militære området. I den politiske strategien sin hadde imperialismen trodd at den sørgelige Lon Nol skulle klare å få kontroll over «Røde Khmer» etter statskuppet. I stedet var

det revolusjonen som samla alle nasjonale og folkelige krefter over hele landet for å rette et fryktelig slag mot den amerikanske imperialismen. Slik gjorde de en grov strategisk feil på det politiske området. For det andre hadde de trodd at vi verken hadde hær eller noen som helst militær styrke. De hadde trodd at etter statskuppet ville deres egne styrker sammen med hæren til forræderen Lon Nol ikke ha noen vansker med å knuse oss i ett slag. Men i virkeligheten hadde vi alt 4000 soldater i de regulære enhetene våre og 50 000 i geriljaenhetene, og de var bra trent og herda i kamp.

Straks etter statskuppet brøt det ut voldsomme demonstrasjoner og folkelige opprør over hele landet. Fienden blei feid vekk som av ei springflo, og fiendemakta blei revet i stykker i landsbyene, kommunene, distriktene og i visse provinser. Den revolusjonære makta blei oppretta overalt. Titusenvise våpen som var tatt fra fienden gikk over i hendene på Folkets væpna styrker for nasjonal frigjøring, både til enhetene i den regulære hæren og til de regionale styrkene og geriljaenhetene i distriktene, kommunene og landsbyene. Slik fikk vi tilstrekkelig med faste enheter overalt. Med hjelp fra geriljaenhetene gikk de væpna styrkene nå til angrep over hele landet, i et offensivt krafttak og med full kontroll over situasjonen.

Som sagt, den amerikanske imperialismen hadde også gjort en stor strategisk feil på det militære området. Men til og med i de tilfella der vurderingene og forutsetningene deres hadde vært riktige, til og med der unngikk de ikke nederlag. De ville ha tapt sjøl om de hadde vært i stand til å fastslå styrken vår nøyaktig. For folkekrigen for nasjonal frigjøring er en uovervinnelig krig.

Vi kan tillate oss å karakterisere folkekrigen på denne måten, fordi den er folkets krig, det er hele

folket som fører krig, det er folket den springer ut av. Alle krefter i hele folket kommer i bevegelse og slår til mot fienden på alle fronter og alle områder, med alle slags våpen og med skaperkraft og initiativ.

Folkekrigen vår er uovervinnelig. Det er overbevisninga vår. Og denne overbevisninga bygger på tillit til og stolthet over folket vårt og hæren vår. Med folket vårt og hæren vår klarte vi å frigjøre landet. Vi er sikre på at vi fortsatt skal kunne forsvare det, fordi vi på den ene sida holder oss strengt til rettferdigheten – vi holder på de rettferdige revolusjonære prinsippene og krenker ikke suvereniteten til noe land, vi blander oss ikke inn i de indre forholda i noe land, og vi sikter ikke mot noen form for angrep mot noe land. På den andre sida har vi folkekrigen som skal sikre forsvaret av landet, på samme måte som den tidligere blei ført for den nasjonale frigjøringa. Vi er sikre på dette fordi folkekrigen har en vitenskapelig karakter, den springer ut av massenes revolusjonære praksis og støtter seg helt og fullt på massene.

De kvinnelige soldatene våre har vært svært tapre. I historia til hæren vår fins det slike kvinneenheter som bataljoner og regimenter. Disse enhetene deltok i kampene i første linje, på ulike fronter, men særlig på Nedre Mekong-fronten, og på frontene rundt Phnom Penh, også under den siste generaloffensiven i 1975. Hvordan var dette mulig? Det er fordi det er hele folket som gjør revolusjon, og fordi vi har en mektig revolusjonær bevegelse.

1. Om den militære linja til partiet.

Partilinja for å bygge hæren vår er som følger:

1) *Vi må sjøl bygge hæren vår, utifra standpunktet for uavhengighet, suverenitet og prinsippet om å*

stole på egne krefter, og med direkte deltaking av hele folket i krigen. Det trengs et revolusjonært folk for å få en revolusjonær hær. Det må organiseres en folkelig og mektig revolusjonær bevegelse for å kunne organisere en like mektig revolusjonær hær, med sterke regulære og regionale styrker og med geriljastyrker overalt, i stand til å angripe når som helst og hvor som helst.

2) *Politikken vår for utdanning av kadrene i Den revolusjonære hæren.* Kadrene i Den revolusjonære hæren blir utdanna direkte gjennom kampen, og de fortsetter å styrke og utvikle seg gjennom kamp. Bare kadrer i Den revolusjonære hæren som er utdanna i kampens hete kan få de nødvendige erfaringene for å smi seg et solid politisk, ideologisk og organisatorisk grunnlag. Bare en slik kader er i stand til å analysere fiendens og vår egen situasjon korrekt, og anvende linja for kampen utifra dette ved å følge den politiske linja til partiet konsekvent.

3) *Politikken vår for utrustinga av hæren og bruken av våpen.* i bygger på politikken om å stole grunnleggende og hovedsakelig på egne krefter. Å stole på egne krefter vil si å angripe fienden med alle midler for å ta fra ham våpna, slik at vi sjøl kan bruke dem for å nedkjempe ham. Videre tar vi godt vare på våpna og oppmuntrer massenes skaperkraft for å lage alle slags våpen. Hjelpa fra utenlandske venner er bare et tillegg, og skjer utifra mulighetene og den konkrete situasjonen. I løpet av de fem åra folket vårt førte krig mot de amerikanske imperialistene og angriperne, tok vi mer enn 80 % av våpna våre fra fienden.

Når det gjelder bruken av våpen, består politikken vår i å bruke alt vi har for handa. Vi bruker få eller mange våpen utifra mulighetene, men alltid med sans for sparing og utifra behova ved fronten. Vi bandt oss ikke til faste normer. Allment kan en

si at i løpet av de fem åra krigen varte, var det bare 70 % av de regulære styrkene som hadde våpen.

Den revolusjonære hæren brukte den militære linja til partiet på riktig vis. Det er det som ga den kampkraft og gjorde den effektiv.

Vi må fortsette å la oss inspirere av denne erfaringa og korrekt anvende partilinja for bygginga av hæren, idet vi grunnleggende bygger på uavhengighet, suverenitet og prinsippet om å stole på egne krefter. Landet vårt er ennå fattig, og derfor fins det ingen annen mulighet for å være uavhengig og suveren enn å fortsette å anvende den militære linja til partiet og linja for folkekrigen, og å stole på egne krefter.

II. Om kamplinja til partiet.

Partiet vårt har definert kamplinja si på følgende måte: Å kjempe samtidig på det militære og politiske planet slik at vi river befolkninga løs fra fienden, å kjempe på det økonomiske planet ved å avskjære forsyningene hans, å kjempe på alle mulige plan og særlig rive i stykker spionnettet hans og oppmuntre motstanden mot angrepskrigen i fiendens egne tropper.

Denne linja, som består i å kjempe på alle plan, sikra oss en stadig større overlegenhet, mens fienden sleit seg ut og brøt sammen i store mengder. Han fikk nederlag på nederlag militært, politisk og økonomisk og når det gjaldt forsyninga. Politisk blei isolasjonen bare større dag for dag. Folket flykta, og fiendens menneskeressurser minka regelmessig, helt til han ikke lenger kunne skaffe nye rekrutter for å få styrkene på beina igjen. I tillegg til dette blei forsyningskildene hans så kriseramma at de til slutt tørka helt ut. Med store vansker var de amerikanske

imperialistene, fiendens herrer, nødt til å ordne transporten for dem. De måtte sende omlag 40.000 tonn utstyr i måneden bare til Lon Nol-klinikken som satt omringa i Phnom Penh.

III. Om partiets linje for strid.

Partiet vårt definerte også konkret linja for kamp under alle former for å angripe fienden under alle forhold. Linja vår for kampen er følgende: En må stadig sette i gang nye offensiver og hele tida vise at en har skaperkraft og initiativ på alle fronter. En må samtidig føre både regulær krig og geriljakrig, idet en tar geriljakrigen som grunnlag for å plage fienden overalt og alltid, og bruker regulær krig for å utslette de overlevende styrkene. En må kombinere angrep av stor, middels og liten bredde, la det ene følge det andre uten stans, angripe dag og natt, i tørketida som i regntida, uten opphold, slik at han ikke får tid til å puste ut og komme seg, konsolidere eller styrke troppene. En må kutte opp fienden bit for bit ved å angripe ham på flankene, bakfra, på de svake punktene hans og unngå så lenge som mulig å angripe ham forfra.

På denne måten kunne vi angripe fienden når som helst og uansett hvor små styrker vi hadde, og samtidig kunne vi bevare styrkene våre så mye som mulig og utslette maksimalt av fiendestyrkene.

Linja til partiet, som går ut på å føre kamp på alle områder og føre krig på alle mulige måter, gjorde det mulig for oss å tildele fienden harde og gjentatte slag og vinne seier på alle fronter over hele landet. For å ta det helt konkret:

I begynnelsen tok vi peiling på de svakeste stillingene til fienden på landsbygda, idet vi kombinerte angrepa med regulære styrker og geriljaenheter med

folkelige oppstander for å gripe makta på landsby- og kommuneplan. Ved å gå fram på denne måten utvida vi for hver dag de frigjorte områdene våre på landsbygda, og vi tvang fienden til å forskanse seg i noen isolerte byer. Samtidig tvang vi ham til å la styrkene sine ligge i ro i spredte stillinger der det blei vanskeligere og vanskeligere å opprettholde forbindelsene og få forsyninger.

I denne situasjonen satte vi i gang tiltak for å kutte av de strategiske forbindelseslinjene til fienden. Vi fulgte linja vår for kampen som gikk ut på å stykke opp styrkene til fienden. Derfor klarte vi i perioden 1970–74 å kutte av og kontrollere alle de strategiske forbindelseslinjene fienden hadde på landjorda, dvs. riksveiene 1–7. Samtidig klarte vi svært langt på vei å kutte alle strategiske forbindelseslinjer på elvene. Til og med Nedre Mekong, som var ytterst viktig for fienden, greide vi å stenge i perioder i åra 1972–74. Da så forbindelsene over land og vann blei kuttet i 1974, blei de amerikanske imperialistene og forræderklikken til Lon Nol i svært stor grad isolert i Phnom Penh og noen provinshovedsteder.

Det var nå, under dødskampen til de amerikanske imperialistene og forræderklikken til Lon Nol, at partiets sentralkomité, på et møte i juni 1974, beslutta å innlede den endelige offensiven for å frigjøre Phnom Penh og hele landet. Vi vågde å innlede den avgjørende offensiven fordi vi hadde full kontroll både over vår egen og over fiendens situasjon.

Planen for offensiven blei lagt opp slik: Angripe Phnom Penh, kutte av forbindelsen med Nedre Mekong og angripe de provinshovedstedene der fienden ennå hadde kontroll. Kontrollen over Nedre Mekong var nøkkelfaktoren for å frigjøre Phnom Penh helt og fullt, mens angrepa på de andre byene var utfyllende operasjoner.

Helt i samsvar med vedtaket til sentralkomiteén, forberedte vi aktivt styrkene på det politiske, ideologiske og organisatoriske planet under regntida i 1974. Samtidig trengte partiets linje for kampen ved fronten enda dypere inn i Den revolusjonære hæren.

Hele Den revolusjonære hæren tok imot den siste oppgava fra partiet med begeistring, og de viste sant revolusjonært heltemot ved at de straks erklærte at dette skulle utføres – koste hva det koste ville – for partiet, revolusjonen, arbeiderklassen og folket. Nå skulle Phnom Penh og Kampuchea frigjøres fullstendig og for godt. Vi forberedte korrekt og detaljert styrkene våre på det endelige angrepet på Nedre Mekong og på Phnom Penh og provinshovedstedene. Det var på grunn av dette at beslutninga til sentralkomiteén om å frigjøre Phnom Penh og Kampuchea i løpet av tørketida 1975 blei helt og fullt gjennomført og på en utmerka måte. I dette fulgte vi igjen strengt linja for uavhengighet, suverenitet, og prinsippet om å stole på egne krefter og sjøl være den som avgjør sin skjebne.

1. april 1975 frigjorde vi Neak Luong. Da sendte de amerikanske imperialistene forræderen Lon Nol til Hawaii. De skifta hest for å prøve å manøvrere etter nederlaget og gå til motangrep på revolusjonen etter Phnom Penhs fall.

12. april 1975 måtte Gunther Dean, den amerikanske ambassadøren i Phnom Penh, og den amerikanske militærkommandoen i byen flykte på vanærende vis i en helikopterformasjon som var sendt for å evakuere dem.

17. april 1975 gikk Den revolusjonære hæren i Kampuchea til angrep fra alle kanter og frigjorde Phnom Penh fullstendig kl. 9.30.

Slik vant vi denne storslagne seieren i den endelige offensiven for den fullstendige frigjøringa av Kampuchea og det kampucheanske folket. Slik førte

vi den nasjonal-demokratiske revolusjonen til ende.

Den partilinja som blei vedtatt i 1960 hadde slått fast disse oppgavene:

1) Gjennomføre den nasjonale revolusjonen og fjerne imperialistene fra Kampuchea, særlig de amerikanske imperialistene.

2) Gjennomføre den demokratiske revolusjonen og avskaffe det reaksjonære styret til føydalherrene og kompradorkapitalistene.

Den 17. april 1975 fullførte vi fullstendig disse to oppgavene: Kampucheas Kommunistiske Parti leda folkets kamp i femten år for å føre denne oppgava til en lykkelig slutt... I løpet av disse femten åra har det kampucheanske folkets kamp leda av Kampucheas Kommunistiske Parti gått gjennom mange smertelige og vanskelige prøvelser og mestra uhyre innfløkte situasjoner. Men vi hadde ei riktig politisk linje, og vi hadde Kampucheas Kommunistiske Parti til å lede oss inn på en riktig vei. Derfor kjempa vi, uansett hvor store vanskene var, helt fram til den storslagne seieren den 17. april 1975.

I løpet av disse femten åra har folket vårt ytt svære ofre som føyer seg til de veldige ofrene fra kampene i tidligere århundrer og årtusener. Nasjonalsangen vår peker helt og fullt på betydninga av denne kampen.

For nasjonalsangen vår er ikke verket til en eller to komponister. Den er verket til hele folket vårt som har skrevet den med sitt eget blod, det blodet det har gitt så rikelig av gjennom århundrene. Den er ei oppmuntring og en brennende appell for vårt eget og de kommende slektledda. Folkets ofre er overført til nasjonalsangen og skrevet ned i den. Hver setning og hvert ord uttrykker den sanne karakteren til folkets kamp. Det er dette blodet som kom til uttrykk som klassehat og hat på vegne av nasjonen og gav oss seieren den 17. april 1975.

I dag oppfordrer det til å forsvare folkemakta og fedrelandet besluttomt, og til å bygge et velstående Kampuchea i store sprang framover.

Vi har tidligere beslutta, og vil gjøre det igjen, at hver dråpe blod fra heltene våre skal vendes til en fast fedrelandskjærighet og et fast klassestandpunkt slik at den territoriale integriteten vår alltid skal bestå. Videre skal hver dråpe av det blodet som er gitt være ei støtte i den nasjonale oppbygginga som sikter mot å gjøre landet vårt velstående og føre levestandarden til folket opp på et høyere nivå i løpet av kort tid. Da vil vi få et samfunn hvor det hersker sann likhet, sann rettferdighet og sann harmoni.

Vi har sett hvor enorme folkets ofre har vært. Vi må alltid bevare dette i minnet for å verdsette riktig hvor tappert folket er, for å lære av det og for å styrke og utvikle de heltedige holdningene våre i slektledd etter slektledd.

La oss lytte til nasjonalsangen, og la oss synge den, for den forteller om folket i kamp. I mer enn to tusen år har folket levd i elendighet og det dypeste mørke, uten noe slags lys. Men så skinte lyset av all kraft den 17. april 1975. Det er derfor vi har kalt nasjonalsangen «Den strålende 17. april.»

Nasjonalsangen vår er komponert av Den revolusjonære hæren vår, av kjempende kvinner og menn og av folket. Sammen med Demokratisk Kampuchea blei den født den 17. april og tilhører oss alle.

Vi kjenner alle sammen folkets kamper gjennom historia. Hvis vi skal utføre oppgava vår på en bra måte, må vi hele tida sørge for den revolusjonære utviklinga vår uten hensyn til stilling eller alder. Vi kan ikke føre arbeidet med forsvaret og den nasjonale oppbygginga til en heldig slutt hvis vi ikke raskt smir oss til solide revolusjonære.

1) – Unge kamerater, dere må kaste dere ut i den

ideologiske utdanninga uten å la dere stoppe av noe som helst. Dere må vie dere til revolusjonen med kropp og sjel! Ungdomstida, det er perioden da forandringene er raske. Det er den tida da bevisstheten er mest mottakelig for revolusjonen og da en er ved full kraft.

I dette ligger det et generelt direktiv fra partiet. Det er de unge av i dag som tar på seg de revolusjonære oppgavene av i morgen. Men for at vaktskiftet skal gå glatt, må dere stadig herde dere. Se ikke ned på de mindre oppgavene, frykt ikke vanskelighetene! Uansett hva slags arbeid kollektivet betror dere, anstreng dere for å gjøre det skikkelig. Når dere gjør feil, vil kollektivet hjelpe dere til å korrigere dem. Det er den eneste måten dere kan herdes på. De feila vi gjør vil vi rette opp etter hvert som arbeidet gir oss erfaringer. Jo mer en arbeider, jo bedre lærer en sakene. Og stadig vekk må en stoppe opp og gå gjennom erfaringene. Vi vil øve opp ungdommen vår i all slags arbeid. Vi trenger kadrer som har erfaring fra alle slags oppgaver, folk som er like sterke i produksjonen som i kampen mot angriperne.

2) – Når det gjelder de eldre kameratene, er den fysiske og intellektuelle krafta deres litt mindre enn hos de unge. Men disse kameratene må også studere slik at de kan delta bedre i styringa av landet og gjennomføre de revolusjonære oppgavene. De som har ei lang fortid som revolusjonære, må unngå å havne i subjektivisme, for hvis de bryr seg lite om å skolere seg sjøl, kan de ikke utføre oppgavene bra nok. Til forsvaret og i den nasjonale oppbygginga og på utallige andre områder trenger vi erfarne kadrer som er politisk og ideologisk solide. Slike egenskaper kan en ikke oppnå uten ved store anstrengelser.

3) – Også veteranene blant kameratene våre må

anstrenge seg. Partiet og revolusjonen har bruk for alle krefter, og særlig de erfarne veterankadrene som er bra skolerte. Det er nødvendig å skolere seg i alle perioder i livet. Alle kan gjøre sitt for å gjennomføre oppgavene. Vi vier kropp og sjel til revolusjonen fordi dette er svært ærefulle oppgaver. Vi har frigjort landet fullstendig, og nå sørger vi grundig for forsvaret. Likevel, for at vi skal kunne forsvare det bra i framtida, må kreftene våre alltid være på topp. En må være urokkelig i den oppfatninga at det nasjonale territoriet og nasjonens ære skal forsvares for enhver pris.

Før i tida var Angkor* godt kjent. Det blei bygd i perioden med slavesamfunn. Det var slaver som bygde det under åket til utbytterklassene – til kongens fornøyelse. Folket vårt var i stand til å bygge Angkor, det er i stand til alt. Det var folket som gjennomførte den storslagne 17. april 1975. Den nasjonale sjelen og den nasjonale stoltheten vår må vekkes slik at vi mestrer forsvaret av nasjonen og oppbygginga av landet, og sikrer at Kampuchea kommer til å bestå.

Den andre delen av denne framstillinga er nå slutt. Vi skal nå ta for oss den tredje delen som behandler den nye perioden i revolusjonen. I denne perioden er oppgavene å forsvare Demokratisk Kampuchea, å fortsette den sosialistiske revolusjonen og å bygge sosialismen.

Den nye etappen i revolusjonen vår begynte for bare to år siden. Den nasjonal-demokratiske revolusjonen varte i flere tiår og vi gjennomgikk mange revolusjonære prøvelser og blei overlessa med tallrike erfaringer før vi nådde fram til den store 17. april 1975. I motsetning til dette har den nye etappen Templa i Angkor er nasjonalmonumentet som nå er avbilda på flagget til Demokratisk Kampuchea. De blei bygd på 1100-tallet – Red.

vart i svært kort tid og erfaringene er derfor begrensa. Likevel må vi sammen studere denne nye perioden i Kampucheas revolusjon, situasjonen nå og de første erfaringene. Og ut fra de nye erfaringene fra den nåværende revolusjonære praksisen vår vil vi helt sikkert forbedre arbeidet vårt.

Tredje del.

OM DEN NYE ETAPPEN I REVOLUSJONEN I KAMPUCHEA. FORSVARET AV DEMOKRATISK KAMPUCHEA, FORTSETTELSEN AV DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN OG BYGGINGA AV SOSIALISMEN

La oss nå sammen studere og analysere situasjonen i Kampuchea og det kampuchearske samfunnet etter den 17. april 1975. Målet skal være å få fastslått konkret hva slags motsigelser som eksisterer og hvordan vi skal løse dem. Samtidig bør vi få nøye klarlagt de revolusjonære oppgavene i denne nye perioden.

For det første: Med den store seieren den 17. april 1975 blei landet vårt frigjort fullt og helt. Vi har fått tilbake landets suverenitet og uavhengighet så fullstendig at det aldri før har vært så uavhengig og suverent i den to tusen år lange historia si. Vi er uavhengige på alle områder, politisk, økonomisk, militært, kulturelt og litterært, i kunsten, samfunnslivet osv. Vi er alle svært lykkelige og stolte over dette.

Men etter at vi har fått full uavhengighet på alle områder, har vi i like stor grad klart å fjerne truslene fra de ytre fiendene, imperialismen og de reak-

sjonære, som igjen søker gjøre oss avhengige på alle områder?

Den konkrete situasjonen viser oss klart at imperialistene og de reaksjonære alltid nærer strategiske planer for å skade landet og erobre det tilbake.

Dette er altså den motsigelsen som eksisterer mellom imperialistene og de reaksjonære på den ene sida, og Demokratisk Kampuchea på den andre. Det er motsigelsen til de ytre fiendene som vil øve vold og anneksjon mot det uavhengige og suverene landet vårt og angripe det.

Denne motsigelsen og den fra den foregående perioden er av forskjellig natur, for tidligere var vi som kjent under åket til imperialistene, kolonialistene og lakeiene deres, de reaksjonære. Men nå har vi fått andre revolusjonære oppgaver, for det er ikke lenger den nasjonale revolusjonen for nasjonal frigjøring og uavhengighet vi kjemper for. I dag er den revolusjonære oppgava vår å forsvare landet vårt, suvereniteten og den territoriale integriteten innafor de nåværende grensene, å forsvare arbeider- og bondemakta til partiet og å trygge de hellige erobringene til revolusjonen.

Denne oppgava er hovedoppgava etter at vi nå har erobra full nasjonal uavhengighet.

For det andre: Samtidig som nasjonen blei helt frigjort, skjedde det samme med folket, dvs. arbeider- og bondemassene og resten av det arbeidende folket som til sammen utgjør 90 % av befolkninga.

Vi anslår andelen av arbeidere, bønder og andre arbeidende mennesker til 90 %. Bondeklassen aleine kommer opp i 85 % av befolkninga. Når vi legger arbeiderne og andre arbeidende til bøndene, mener vi at tallet 90 % er helt korrekt.

Når det arbeidende folket, som utgjør 90 % av befolkninga, er frigjort en gang for alle, utgjør de drivkrafta som drar med seg og fører de siste 10 %.

Helt konkret, mellom kapitalistene, jordeierne og andre spesielle lag, fins det folk som er for revolusjonen og som sjøl deltar, patrioter som er glade for at nasjonen er frigjort fra den ydmykende slavetilstanden den har vært i gjennom århundrene. Nå har vi verdighet og stor anseelse. Disse folka utgjør ei ikke ubetydelig kraft, de er 8–9 % av befolkninga. Altså er 98–99 % av befolkninga frigjort. Dette er et strålende resultat av revolusjonen og for hele folket, for i slektledd etter slektledd var folket og nasjonen redusert til slaver av imperialistene, kolonialistene og de reaksjonære, og særlig arbeiderne, bøndene og andre arbeidende var dypt ulykkelige.

Men nå, i det nye og rettferdige samfunnet vårt, fins det motsigelser her? Hvis svaret er ja, hva slags motsigelser fins det, hvordan kommer de til uttrykk og hvordan må de løses? Dette må klarlegges slik at vi kan bestemme oppgavene til revolusjonen i den nye etappen korrekt.

I denne konkrete situasjonen for det nye samfunnet vårt fins det også motsigelser – sjøl om det er svært mye positivt. Jeg tenker her på samholdet og enheten i folket i begeistringa for forsvaret og bygginga av landet.

På den ene sida fins det motsigelser i folket. Det skyldes at hver og en av oss bærer i seg restene etter den gamle klassetilhørigheten sin som er rotfesta gjennom flere slektledd, og at overgangen til den revolusjonære og proletariske karakteren ennå er svært ung. Vi betrakter disse motsigelsene som motsigelser i folket som skal løses ved utdanning, studier, kritikk og sjølkritikk. Dessuten må en med jamne mellomrom gå gjennom sin egen revolusjonære praksis med hjelp og kontroll fra kollektivet, alt dette må skje under ledelse av partiet. Det som er viktig, er den stadige og dype utdanninga mot en kollektiv og sosialistisk bevissthet, slik at en litt

etter litt får redusert og fjerna den individualistiske bevisstheten. Det fortsatte målet er at folket skal vinne stadig større styrke, at hver og en av oss blir en revolusjonær for det nye Kampuchea og bygger og forsvare landet med stor iver og bidrar til at folkets levestandard blir heva raskt.

Kooperativbevegelsen – folkets kollektive organisasjoner – har siden starten i 1973 vist den store styrken sin over hele landet. Under herjingskrigen til de amerikanske imperialistene var den kollektive krafta – uttrykt gjennom kooperativene – både i stand til å seire over imperialistene og i stand til å produsere tilstrekkelig for å dekke behova ved fronten og ta seg av hele folkets levkår. På samme måte har det vært etter frigjøringa. Takket være den kollektive krafta i kooperativene har vi klart å sikre forsvaret av nasjonen helt, å utvikle produksjonen og med hell ordne levkåra for nær åtte millioner innbyggere i landet vårt. Dette har skjedd i full uavhengighet og suverenitet og ved grunnleggende å stole på egne krefter. Slik er det også innafor de andre sektorene; det kollektive arbeidet gir strålende resultater, mens arbeidet som utføres individuelt uunngåelig fører til store vanskeligheter og nederlag.

På grunnlag av denne analysen av samfunnet i det nye Kampuchea har partiet vårt stilt som revolusjonær oppgave å videreføre den sosialistiske revolusjonen kraftigere, fastere og dypere. Dette skal gjøres for å sikre at vi lykkes på alle områder, i nåtida som i framtida.

Samtidig med dette eksisterer det antagonistiske og uforsonlige motsigelser i det nye Kampuchea. Det skyldes de fiendtlige agentene som utfører fiendtlige handlinger mot revolusjonen vår innafor spionnetta til imperialismen, og den internasjonale reaksjonen. Disse antagonistiske motsigelsene skyldes også en ørliten handfull reaksjonære elementer som fortset-

ter den kontrarevolusjonære virksomheten sin og ønsker å skade revolusjonen vår. Disse elementene utgjør et forsvinnende lite antall, 1–2% av befolkninga. Noen skjuler seg ved å late som de tilhører folket, andre handler åpent.

Vi regner ikke disse inntrengerne, disse kontrarevolusjonære elementene, som en del av folket. De er fiender av Demokratisk Kampucheas, av den kampucheanske revolusjonen og av Kampucheas folk. Motsigelsene til disse elementene blir løst ved tiltak en bruker mot fiender, dvs.: Ved å skille mellom dem, utvikle og trekke til seg dem som kan korrigere seg og vinnes for folket, drive de nølende elementene over i nøytralitet og hindre dem i å skade revolusjonen, og til slutt isolere bare den lille handfullen med elementer som fortsetter de fiendtlige handlingene mot revolusjonen, landet og folket, og gjøre dem ute av stand til å skade revolusjonen.

For det tredje: Vi sa nettopp at hele folket – arbeiderne, bøndene og andre arbeidende som utgjør 90 % av befolkninga – allerede har frigjort seg. Dessuten har vi dem som slutter seg til revolusjonen og andre patrioter, som utgjør 8–9%. Det gir i alt 98–99% av befolkninga.

Å frigjøre 98–99 % av befolkninga, særlig det arbeidende folket, er å frigjøre ei enorm arbeidskraft, ei voldsom kraft i produksjonen. Den historiske materialismen har vist helt klart at det er mennesket som er den avgjørende faktoren blant produktivkreftene. Slik er det. Folket vårt var før ei uutnyttet kraft, offer for avskyelige ydmykelser og beinhard utbytting, fratatt alt initiativ og alle muligheter for å arbeide seg fram til et bedre liv, bygge landet og gjøre det velstående. I dag har dette folket frigjort seg. Folket har satt en stopper for de gamle produksjonsforholda som bygde på utbytting. Skal vi stoppe der eller gå videre? Vi må gå videre

og konsolidere og utvikle de nye og uavhengige produksjonsforholda, vi må gå inn for likhet og kollektive produksjonsforhold for å sikre produksjonen, bygge landet og heve folkets levestandard i store sprang. Alt dette var helt umulig under de gamle produksjonsforholda som bygde på utbytting. Dette er grunnene til at partiet har stilt som ny oppgave å bygge sosialismen på alle områder i Demokratisk Kampuchea.

Kort sagt, etter å ha analysert situasjonen i Kampuchea og det kampucheanke samfunnet etter frigjøringa, er dette de revolusjonære oppgavene våre:

1) Å forsvare Demokratisk Kampuchea, forsvare uavhengigheten, suvereniteten og den territoriale integriteten hennes innafor de nåværende grensene, forsvare arbeider- og bondemakta til partiet og forsvare de hellige erobringene til revolusjonen vår beslutsomt.

2) Å fortsette den sosialistiske revolusjonen i dybden, det vil konkret si å fortsette konsolideringa og utviklinga av det kollektive styresettet på alle områder.

3) Å gjøre alle anstrengelser for å bygge sosialismen i Demokratisk Kampuchea, det vil si å bygge sosialismen raskt og beslutsomt på alle områder.

La oss nå – i lys av de nye oppgavene for revolusjonen vår – undersøke hvordan vi har utført arbeidet vårt, hvilke gunstige forhold som foreligger og hva slags vansker vi har. La oss se på det som er bra og det som er utilstrekkelig, faktorene for enhet og faktorene for motsigelser, og hvordan vi har løst dem.

Som jeg alt har pekt på, begynte den nye perioden i revolusjonen vår for bare to år siden. Vi er ennå ikke i stand til å trekke endelige slutninger om denne perioden. Vi må litt etter litt få erfarin-

ger, forbedre arbeidet vårt og fortsette marsjen framover.

I løpet av denne perioden, hvor vi har gjennomført den sosialistiske revolusjonen og bygd sosialismen i landet vårt, har vi gjort store anstrengelser og notert gode resultater. Men den veien vi har igjen er ennå lang.

Allment har vi støtt på både gunstige forhold og vanskeligheter av alle slag i arbeidet vårt, og vi har gjort både bra og dårlige ting både fra et subjektivt og et objektivt synspunkt. Men når vi skal sette opp regnskapet over bra og dårlige ting, over kvalitet og utilstrekkelighet, da dominerer den positive sida. Og arbeidet vårt med å fullføre de nye oppgavene i revolusjonen forbedres skritt for skritt.

Jeg skal nå gi dere en kortfatta rapport om dette i to deler.

Den første delen behandler den allmenne situasjonen i den sosialistiske revolusjonen som vi betrakter som et viktig grunnlag for å kunne fullføre de nye oppgavene.

Den andre delen behandler situasjonen for den revolusjonære massebevegelsen i forsvaret av landet og bygginga av sosialismen.

I. Om den allmenne situasjonen i den sosialistiske revolusjonen.

Den allmenne situasjonen for den sosialistiske revolusjonen i Kampuchea er som helhet bra. Vi har lagt et solid grunnlag for den kollektive sosialismen vår, og vi forbedrer det hele tida og konsoliderer og utvikler det. Konkret:

1) De gamle produksjonsforholda basert på utbytting og undertrykking er avskaffa, og det nye pro-

duksjonsforholdet med uavhengighet, likhet, sosialisme og kollektivismen konsoliderer og utvikler seg uten stans.

2) Produktivkreftene, dvs. arbeidskrafta til det arbeidende folket som utgjør 90 % av befolkninga, er helt og fullt frigjort. De er for øyeblikket under full omforming, og er i ferd med å forandre seg til en storstilt bevegelse for produksjon, en bevegelse som er mektig og full av begeistring, vitalitet, initiativ og skaperkraft. Denne voldsomme krafta, som har sovnet i århundrer p.g.a. undertrykkinga fra de forskjellige utbytterklassene, den har nå våkna og går til handling med dynamisk styrke og heftighet.

3) De kollektive kooperativene til bøndene våre over hele landet, de som blei grunnlagt i 1973 under flybombinga fra de amerikanske imperialistene, styrker og utvikler seg kvalitativt og kvantitativt. Siden 1973 har kooperativene overvunnet tallrike hindringer, de herder seg og tjener den revolusjonære bevegelsen på alle områder med hell. Under krigen var kooperativene kilden som forsynte oss med alt vi trengte: Styrker til hæren og økonomisk kraft, de tok seg av transporten og andre saker. Etter krigen har de stått for oppgavene med å fremme produksjonen, og å sørge for folkets levkår i full uavhengighet og suverenitet og ved å stole på egne krefter. De har også hjulpet og støtta de innbyggerne som blei frigjort den 17. april 1975. Kooperativene våre er nå politisk, ideologisk og organisatorisk svært solide, og utfører alle de revolusjonære oppgavene sine bra. De omformer den uttørka, sprukne og tidligere elendige landsbygda til områder som gir større avlinger for hver dag, ei landsbygd med vannreservoarer i alle størrelser og et nett av kanaler, dekket av risåkrer og grønne marker. Hvert kooperativ er blitt et lite kollektivsam-

funn, et helt nytt samfunn som er befridd for råtne og nedverdiggende skikker og kultur, et nytt og sunt samfunn som hele tida konsoliderer og utvikler seg og der det hersker likhet, harmoni og tilstrekkelig gode levekår, både når det gjelder mat og helse, hygiene, kultur, undervisning og utdanning.

Sjøl om kooperativene våre hele tida styrker og utvikler seg kvalitativt, så slutter de heller ikke å øke i størrelse. I gjennomsnitt består 50 % av kooperativene av 700–1000 familier, 30 % består av 400–600 familier og 20 % av 100–300 familier. Det betyr at kooperativene våre vanligvis er kooperativer på kommunenivå. Bare noen få er fremdeles på landsbynivå.

4) Foruten de problemene som her er nevnt, fortsetter vi å gå bort fra bruken av penger og systemet med lønninger. Hele folket vårt, hele Den revolusjonære hæren, alle kadrene, alle kjempende kvinner og menn lever under et kollektivt styresett der forsyningene blir bedre fra dag til dag. Dette løser i svært stor grad motsigelsene mellom by og land, mellom arbeidere og bønder, mellom åndsarbeidere og kroppsarbeidere, mellom økonomisk basis og ideologisk overbygning, mellom kadrene og massene. Vi anstrenger oss for å følge den konkrete utviklinga i disse forsøka, for å kunne forbedre dem og drive dem framover, og for å konsolidere og utvikle dem i riktig retning slik at de kan tjene revolusjonen vår. Men vi har allerede de store linjene og grunnlaget for å gå framover.

5) Det er ei annen side ved revolusjonen som krever vår oppmerksomhet og som gleder oss og styrker tilliten vår til revolusjonen. Det er den voldsomme krafta til folket vårt når de deltar i den sosialistiske revolusjonen og bygger sosialismen med begeistring og stor styrke. Helt konkret er det nå sånn at alle de som i det gamle samfunnet hørte til

klassen av fattigbønder og fattige mellombønder, de er helt og fullt tilfredse med det kollektive styresettet og kooperativene og støtter dem av fullt hjerte. Tidligere kunne de og familiene deres ikke klare seg i mer enn to til fem måneder i året. For å leve resten av året, var de nødt til å forlate hjemmet, landsbyen og rismarkene for å dra og la seg verve til å kjøre sykkeldrosjer eller bli pramdragere for elendig betaling. Nå spiser de når de er sultne, hele året. Det betyr at levestandarden deres nå når opp til den mellombøndene hadde i det gamle samfunnet. I tillegg har de nå leger og medisiner i kooperativene sine. De lærer å lese, skrive og regne. De får også ei politisk utdanning som utvider horisonten deres dag for dag, og særlig må det understrekes at det er de sjøl som står for å styre og lede kooperativene. De er nå de virkelige herrene over jorda og rismarkene, over det de høster og fruktene av arbeidet sitt. Kort sagt, de har nådd full verdighet. De tidligere fattigbøndene og fattige mellombøndene utgjør 75% av befolkninga. Denne voldsomme krafta er svært mektig – ved antallet javel, men særlig som revolusjonær kraft.

Når det gjelder de som var mellombønder og småborgere i det gamle samfunnet, så er også de tilfredse med det kollektive styresettet vårt med kooperativer. Når det gjelder matsituasjonen deres, så har ikke den forandra seg. Men i tillegg til at de og familiene deres alltid kan være sikre på å spise bra, så kan de nå også helt og fullt nyte godt av helse-tjenesten. De har også adgang til undervisning, kultur, og ei politisk utdanning som daglig utvider horisonten deres og gjør det mulig å bli gode innbyggere av det nye Kampuchea, å bli revolusjonære og patrioter og mer politisk bevisste for hver dag. Endelig gir også praksisen med demokratisk sentralisme dem full rett til å delta i å styre og lede kooperativene.

De tidligere mellombøndene og det tidligere småborgerskapet utgjør 20 % av befolkninga. Når disse føyes til de 75 % som er nevnt ovafor, får vi 95 %. 95 %, det er ei mektig kraft både politisk, ideologisk og organisatorisk og når det gjelder kunnskap innafor alle slags virksomheter, særlig jordbruk. Det er ei drivkraft som drar med seg de resterende 5 %. Blant disse 5 % er flertallet patrioter som ønsker å delta i revolusjonen. Den reint materielle levestandarden har nok sunket på noen områder for disse 5 %, for i kooperativene ligger levestandarden på mellombondenivå. Men de godtar denne levestandarden. For det viktigste for dem er at de med sine egne øyne kan se at fedrelandet til slutt er blitt uavhengig, at folket vårt nå er verdig til å bli beundra, at landsbygda vår er i full forvandling og at framtida til landet og folket er strålende. Et utall ting styrker tilliten deres til det nye revolusjonære styret. De kan være trygge på at det nye styret vil lede barna deres inn på en ærefull vei og gjøre gode innbyggere av dem, patrioter med hengivenhet for folket som er med på å forsvare og bygge nasjonen. Slik gir de et verdig bidrag til velstand og storhet for fedrelandet, alt dette som de ikke hadde noen som helst idé om før. Blant disse 5 % er minst 3–4 % for revolusjonen.

For å oppsummere, så er 98–99 % av befolkninga for revolusjonen, de deltar i den sosialistiske revolusjonen og bygger sosialismen av fullt hjerte. Og de er fulle av tillit til den lysende framtida for fedrelandet og folket.

6) Ved sida av de fem faktorene som er nevnt ovafor, har vi en annen viktig faktor: Det er bruken av proletarietets diktatur under partiet, på alle områder i den revolusjonære virksomheten.

Ved riktig bruk av den demokratiske sentralismen skaper vi et breitt demokrati hos folket, slik at denne

enorme krafta tar ivrig del i den sosialistiske revolusjonen og bygger sosialismen i høyt tempo. Nå som før er denne krafta med på å forsvare landet, den deltar i den sosialistiske revolusjonen og i bygginga av sosialismen. Den er full av glød og begeistring, av skaperkraft og initiativ. Når hele folkets kraft bobler over og tar del i revolusjonen, da vinner revolusjonen seier på seier. Den revolusjonære bevegelsen vår viste at det var sånn i de fem åra den nasjonale frigjøringskrigen varte. Den revolusjonære bevegelsen i dag bekrefter at det fortsatt er sånn.

Men fiendene og en liten håndfull reaksjonære elementer er imot revolusjonen og søker å skade den. De selger seg til imperialistene og til utenlandske reaksjonære for å begå mord på sin egen nasjon, sitt eget folk og sin egen revolusjon. Mot slike folk anvender vi proletariatets diktatur fast og besluttomt.

Den allmenne situasjonen i den sosialistiske revolusjonen vår viser at vi nå har støpt grunnen for den kollektivistiske sosialismen. Den må vi fortsette å styrke, utvikle og forbedre uten stans.

II. Situasjonen for revolusjonen i Kampuchea når det gjelder forsvaret av nasjonen og bygginga av sosialismen på alle områder.

Det nasjonale forsvaret, forsvaret av Demokratisk Kampuchea og uavhengigheten, suvereniteten og den territoriale integriteten innafor de nåværende grensene, forsvaret av arbeider- og bondemakta under partiet og resultatene av revolusjonen er nå sikra helt og fullt.

Alle kameratene og hele folket har grepet linja og politikken til partiet og regjeringa i Demokratisk Kampuchea. Folket i Kampuchea holder fast på de

hellige prinsippene sine. De ønsker å leve i fred, ære og verdighet, som herrer i eget land, og de ønsker å bygge et samfunn som svarer til idealet deres, og å følge en vei som de sjøl har valgt. I fortida var folket tvunget til å leve i det mest djevelske slaveri. Landet vårt mista mye territorium i den tida det var underlagt utbyttinga og herredømmet til føydalherrene og de reaksjonære utlendingene, kolonialistene og imperialistene. Landets nåværende grenser er det sørgelige resultatet av angrep, ekspansjon og anneksjon som det stadig var offer for. Fra og med 17. april 1975 som er datoen for den fullstendige og endelige frigjøringa av Kampuchea, har folket vårt vært virkelig herre over landet og sitt eget liv. Folket er besjela av en brennende og riktig patriotisme. Til tross for den smertelige historiske fortida si ønsker ikke folket på noen måte å rote opp i gamle saker, men vender åpent blikket mot nåtida og framtida. De nærer ikke noen form for uvennskap eller aggressive hensikter om ekspansjon og anneksjon overfor noe land, om det så bare gjelder ei handsbredd jord. Landet vårt er lite og tynt befolka. De geografiske forholda og det politiske styresettet i Demokratisk Kampuchea gjør det umulig å angripe andre land. De små og svake landa pleier ikke å sluke de store. I verdenshistoria er det bare de herskende reaksjonære klassene i de store landa av Hitlertypen som finner på påskudd for å provosere de små landa, anklage dem for angrep, og så benytte seg av dette for å angripe dem og utvide territoriet sitt på deres bekostning. Demokratisk Kampuchea har ikke noe motiv for å angripe andre. Territoriet er litt større enn 181.000 kvadratkilometer og omfatter 6 millioner hektar risåkrer og marker. De Store Sjøene, elvene, særlig Tonlé Sap, Mekong og Bassac, de mindre sjøene og andre vannveier er alle svært fiskerike. Kampucheas skoger,

jorda, undergrunnen og havet har overflod av naturrikdommer. På den andre sida er landet befolka av knapt 8 millioner innbyggere. Hver bondefamilie har altså i gjennomsnitt 5 hektar dyrkbar jord. Også dette viser at vi har ingen som helst grunn til å utvide territoriet vårt på andres bekostning. Tvert imot er landet vårt nettopp kommet ut av en svært ødeleggende krig. Derfor trenger vi tid, og vi må mobilisere alle kreftene våre for å bygge landet og bedre folkets levestandard raskt. Respekten for uavhengigheten, suvereniteten og den territoriale integriteten vår er et absolutt krav for oss. Vi har alltid lagt vekt på å opprette nære og vennskapelige forhold til alle land over hele verden, om de ligger nært eller fjernt fra oss. De delegasjonene vi sendte til flere land i 1975, rett etter frigjøringa, vitner om det. Vi har alltid strengt respektert andre lands uavhengighet, suverenitet og territoriale integritet. Og vi er fast beslutta på å forsvare det samme hos oss. Etter å ha ført en tapper kamp, gått gjennom alle slags vansker og slått de amerikanske imperialistene og deres lakeier den 17. april 1975, styrer folket nå landets skjebne. Aldri vil dette folket tilate noen å begå voldshandlinger, aggresjon, innblanding, undergraving, provokasjon eller forandre grensene. Fordi de er rettferdige, får disse oppfatningene støtte fra våre nære og fjerne venner på de fem kontinenta.

I løpet av de to åra som er gått, og trass i de mange etterkrigsproblemene som vi ennå må løse, har folket og Den revolusjonære hæren – som er klar over den virkelige og aggressive naturen til den amerikanske imperialismen og dens lakeier og de anneksjonistiske, grusomme og onde hensiktene deres – opprettholdt den revolusjonære årvåkenheten og knust alle forsøk på aggresjon, ekspansjon, undergraving og provokasjon. Med hell har folket og

hæren sikra forsvaret, konsolideringa og utviklinga av resultatene fra revolusjonen og den revolusjonære makta, og de har beskytta uavhengigheten, suvereniteten, den territoriale integriteten og landets grenser og stolt på egne krefter.

Alle disse seirene har skapt nye forhold som gjør det mulig for oss å styrke det nasjonale forsvaret ytterligere og å sette i gang enda mektigere offensiver i bygginga av landet.

Demokratisk Kampuchea erklærer her høytidelig og på nytt at det ikke provoserer noe land og at det besluttsomt og urokkelig holder seg til prinsippene om gjensidig respekt for hverandres uavhengighet, suverenitet, territoriale integritet og likhet. Inntil i dag har forsvaret av nasjonen vært helt og fullt sikra, men vi må øke vaksomheten kraftig om vi skal være herre over situasjonen i tilfelle provokasjon og angrep fra fienden.

I arbeidet med den nasjonale oppbygginga støtter vi oss på virkeligheten i landet vårt, og den er at Kampuchea er et tilbakeliggende jordbruksland som er blitt herja i en angreps- og ødeleggelseskrig. Vi støtter oss fast og med tillit på den høye revolusjonære bevisstheten til folket, på de store kreftene, erfaringene og skaperkrafta til folket der bøndene utgjør det overveldende flertallet. Vi tar jordbruket som grunnleggende faktor, og vi bruker den kapitalen som akkumuleres i jordbruket til å bygge industrien litt etter litt. I løpet av forholdsvis kort tid vil vi omforme det tilbakeliggende jordbrukslandet Kampuchea til et moderne jordbruksland, og deretter til et industriland, mens vi holder oss strengt til linja for uavhengighet, suverenitet og grunnleggende å stole på egne krefter.

Når det gjelder jordbruket, prioriterer vi at vannproblemet må løses. Det er nøkkelfaktoren for å oppnå maksimal risproduksjon. Ris er det grunnleg-

gende næringsmiddelet vårt. I løpet av den siste tørketida har vi i hver sone fullført bygginga av svært store vannreservoarer. Hvert rommer fra 100 til 200 millioner kubikkmeter vann. I hver region har vi bygd reservoarer av middels størrelse som rommer fra 50 til 60 millioner kubikkmeter vann, og i hvert distrikt har vi bygd små reservoarer som rommer 5–10 millioner kubikkmeter. Totalt rommer de 2800 millioner kubikkmeter vann. Vi har også gravd mange hundre kilometer kanaler ut fra reservoarene slik at vi kan vanne 250 000 hektar rismarker uansett årstid. Samtidig med dette har folk på kooperativene bygd 5 demninger på elva Prek Thnot, slik at 60 000 hektar rismarker kan vannes. Videre har de bygd 2 demninger på elva Chinit som kan vanne 20 000 hektar rismarker, 3 demninger på elva Pursat som vanner 30 000 hektar rismarker og 1 demning på elva Battambang som vanner 40 000 hektar rismarker. Vi har også bygd ei demning på elvene Siemreap og Krâlanh og på mange mindre viktige elver. Totalt har folka på kooperativene i første halvdel av 1977 bygd vanningsanlegg som kan vanne 400 000 hektar jord uansett årstid. Alt dette er utført av bøndene og arbeiderne med deres egne hender og hakker og ved å stole på egne krefter. Parallelt med dette har produksjonen av naturgjødsel og insektdrepende midler fra råstoffer og planter vi har store mengder av i landet vårt, gått framover gjennom en veldig massebevegelse. I løpet av året 1976 oppfylte vi 80 % av målsettinga i planen for risproduksjonen. Det gjør oss i stand til å tilfredsstille folkets behov med en gjennomsnittsrasjon på 312 kilo uskalla ris per person i 1977, og gjør det også mulig å eksportere flere titusen tonn ris i 1977. Sammen med eksporten av gummi og de andre jordbruksproduktene tjener dette som kapital til forsvaret og den nasjonale oppbygginga.

Når det gjelder innretninga på industrien, bygger partiet på prinsipper som springer ut fra den konkrete virkeligheten i landet. Oppmerksomheten vår er i hovedsak retta mot fabrikker som tjener utviklinga av jordbruksproduksjonen og hevinga av folkets levestandard. I samsvar med dette konsentrerer vi oss om å bygge nye fabrikker, og vi reparerer og omformer fabrikker som var avhengige av råstoff fra utlandet. Vi lager dem slik at de hovedsakelig skal bruke råstoff fra Kampuchea. Parallelt med industrien utvikler vi handverk på produksjonslag- og regionnivå for å fremme den økonomiske utbygginga. Målet vårt er litt etter litt å opprette, konsolidere og utvikle industrikomplekser og handverksbedrifter av stor, middels og liten størrelse, i Phnom Penh, i de forskjellige sonene, regionene, distriktene og i kooperativene.

Når det gjelder kulturen, undervisninga og utdanninga, består politikken vår i å studere og samtidig tjene arbeidet med forsvaret og den nasjonale oppbygginga gjennom konkret praksis. Teoretiske studier blir knytta til praksis, til arbeidet og produksjonen. Skolene våre fins hovedsakelig på kooperativ- og fabriknivå. Undervisninga og utdanninga vår hviler på nasjonal og folkelig grunn, og det er ut fra dette vi øker utviklinga av teknikk og vitenskap. For øyeblikket er hovedmålet vårt å avskaffe analfabetismen. I det gamle samfunnet var det sjøl-sagt skoler og gymnas og et visst antall fakulteter og universiteter, men på landet kunne 75% av befolkninga – fattigbøndene og de fattige mellombøndene – verken lese eller skrive. Ja, tilmed i byene var 60% av arbeiderne analfabeter. Nå, bare to år etter frigjøringa, er det bare 10 % av folket som ikke kan lese eller skrive. Og alle disse er eldre folk. Vi løste problemet med analfabetismen ved å bygge på mas-selinja og den store massebevegelsen for studier. Det

gamle utdanningssystemet var bare en kopi av utlandet, løsrevet fra den nasjonale virkeligheten. Det kunne ikke tjene forsvaret og bygginga av nasjonen. Heller ikke hjalp det til for å heve folkets levestandard, og det var fullstendig avhengig av utlandet. For å tjene forsvaret av landet og den nasjonale oppbygginga, har de tekniske studiene fått et stort oppsving for tida. Studien foregår slik at praksis går hand i hand med teori og tekniske eksperimenter. Vi studerer samtidig teknikk, den allmenne kulturen og teori, særlig jordbruksteknikk innafor risdyrking og dyrking av gummitrær, videre industriteknikk, vanningsanlegg o.s.v. Vi slår fast at den nåværende innretninga på undervisninga og utdanninga tjener forsvaret av nasjonen og oppbygginga på en svært effektiv måte, og den tjener også til å heve folkets levestandard. Og takket være denne innretninga blir barna våre og de unge, arbeiderne, bøndene og soldatene nå utdanna i sann og inderlig revolusjonær patriotisme. De lærer også å føle at skjebnen til fattige folk over hele verden angår dem, og å skille mellom venner og fiender av folkenes bevegelse for revolusjon og nasjonal frigjøring. De holder seg besluttomt på samme side som verdens revolusjonære folk.

Når det gjelder helse- og sosiaalsektoren, utdanner vi nå – for å sikre helsa til hele befolkninga raskt – revolusjonære leger med dyp kjærlighet til folket og vilje til forsakelse, og vi produserer medisiner ut fra de enkle typene vi allerede har i landet. I utdanninga si knytter de revolusjonære legene de teoretiske studiene nært til praksis, og så utdyper de kunnskapene sine etter hvert. Vi har utvikla og vi utvikler en helsetjeneste, og vi oppretter sykehus og sentrer for medisinsproduksjon i alle kooperativer, i alle distrikter, regioner, administrative soner og i hovedstaden Phnom Penh. På 100 familier

regner en gjennomsnittlig med ett hospital for allmennmedisin og 3 leger, en liten medisinfabrikk og 3 farmasøyter. Folkehelsen har blitt enormt forbedra. Vi har utrydda de sosiale sykdommene og stoffmisbruk for godt. Vi legger fremdeles stor vekt på å utrydde malaria. I løpet av forrige år, det første året i fireårsplanen vår for utrydding av malaria, klarte vi allerede 70–80% av denne planen. Vi legger vekt på å bedre folkehelsen og levekåra raskt, for vi har behov for ei befolkning på 15–20 millioner innen 10 år. Utsvevelser, forbrytelser, prostitusjon, tyveri, ran, gangsterveresen og de andre lastene i imperialistlanda og utbyttersamfunna har blitt utrydda av den store massebevegelsen.

De resultatene som folket har oppnådd siste året, under ledelsen til det korrekte og klarsynte Kampuchéas Kommunistiske Parti, utgjør nye, store og svært raske seire i den nåværende etappen av revolusjonen.

Men når en ser på folkets ønsker på lang sikt, har vi fremdeles en lang vei å gå. Vi må mangedoble anstrengelsene våre. Vi vil anstrenge oss for å bedre folkets levekår enda mer og så raskt som mulig, slik at enhver kan sikres styrke, god helse og brennende patriotisme, og slik at hele folket sikres rask og stadig vekst sånn at de kan forsvare og bygge et velstående Kampuchea svært raskt. Vi har ingen som helst grunn til å senke innbyggertallet vårt eller til å holde det på det nåværende nivået. For med nesten 8 millioner innbyggere ligger befolkninga langt under landets muligheter som egentlig krever mer enn 20 millioner. Derfor er målet vårt å få befolkninga til å øke svært raskt.

For øyeblikket har folket sikre levekår på alle områder, sjøl om det ikke er overflod. I forhold til 1975, da den grusomme ødeleggelseskrigen nettopp hadde slutta, er situasjonen betraktelig forbedra.

Kort framstilt er dette de resultatene som er oppnådd når det gjelder forsvaret og bygginga av landet. Mange folk og vennlig innstilte land gleder seg over de utmerka resultatene til folket vårt, og har uttrykt sympati, oppmuntring og støtte.

Partiet og folket betrakter sympatien, oppmuntringa og solidariteten fra våre venner nært og fjernt som en verdifull støtte til holdninga vår for uavhengighet, suverenitet, fred og alliansefrihet. Partiet og folket vil benytte denne anledninga til å sende dem en dyptfølt takk på nytt.

Partiet og folket er overbeviste om at anstrengelsene deres for å gjennomføre revolusjonen på beste måte, for å forsvare fedrelandet effektivt og bygge det solid ut, og videre forbedre folkets levekår raskt i uavhengighet, suverenitet og ved å stole på egne krefter – det er et beskjedent bidrag til den revolusjonære kampen som verdens folk fører, nemlig kampen for nasjonal frigjøring i de utbytta landa, og kampen for å forsvare uavhengigheten, suvereniteten og den territoriale integriteten til de alliansefrie landa og den 3. verden.

Når vi nå kommer inn på situasjonen i verden, så er den også utmerka. Folka i de utbytta landa, i de alliansefrie landa og i den 3. verden har oppnådd en politisk bevissthet på et stadig høyere nivå, og de får stadig større tillit til egne krefter og det de sjøl kan klare. De gjennomskuer også mye klarere den sanne karakteren og manøvrene til imperialismen, ekspansjonismen og tilhengerne deres. Og de anstrenger seg for å kjempe tappert og bli herre over sitt eget liv. Samtidig fortsetter de å vise og styrke solidariteten seg i mellom og river i stykker splittelsesmanøvrene til de imperialistiske og ekspansjonistiske maktene. Denne historiske strømmen vil bare få større og større framgang. Ingenting vil kunne stanse den. Verdens revolusjonære og progressive folk

vil med sikkerhet vinne nye store seire. Partiet og folket vårt vil gjøre alle anstrengelser for å hjelpe fram denne uimotståelige historiske strømmen ennå mer.

Her avslutter jeg framstillinga mi om historia, kamplinja og kampbevegelsen til folket vårt fra det oppsto og fram til våre dager. Jeg skreiv dette til den store samlinga her i dag hvor vi feirer partiets 17-års dag og den høytidelige kunngjøringa om at partiet nå eksisterer offisielt. I virkeligheten er innholdet i partilinja, i den revolusjonære bevegelsen i folket og i Den revolusjonære hæren, hos de mannlige og kvinnelige soldatene våre, mye rikere og går mye dypere. Den framstillinga jeg nettopp har kommet med er bare en kort beskrivelse og ei sammenfatning. Målet med den er å gi ei allmenn oppfatning av folkets revolusjonære kamper fra det oppsto og fram til våre dager. Vi vil få flere anledninger til å utdype de forskjellige sidene sammen. Vi må studere erfaringene fra folkets revolusjonære kamper for å utdanne partiet vårt, oss sjøl og enheten vår. Slik kan vi fremme den revolusjonære bevegelsen og på den måten vise takknemligheten vår til folket, Den revolusjonære hæren og våpenfellene våre som har gitt sitt liv for at vi skulle få arve storverket deres. Vi må konsolidere dette storverket, utvikle det, forbedre det og få det til å bære enda flere frukter.

I all revolusjonær beskjedenheter kan vi si at situasjonen i den revolusjonære bevegelsen vår har vært utmerka inntil denne dag, både subjektivt og objektivt sett. Vi har oppnådd gode resultater i arbeidet, takket være folket i alle aldre, Den revolusjonære hæren, de mannlige og kvinnelige soldatene og kadrene i forskjellige tjenester og organer. Vi har alle sammen arbeidd med ei revolusjonær ansvarlig holdning på høyt nivå. Under ledelse av Kampucheas

Kommunistiske Parti har vi utført oppgavene våre og nådd strålende resultater.

Vi har alt en lang marsj bak oss, men vi må likevel ikke gå bort fra den revolusjonære beskjedenheten vår. Vi kan være stolte over seirene våre, men vi må huske at vi har enorme oppgaver foran oss: Vi skal forsvare landet, Demokratisk Kampuchea, revolusjonen, arbeider- og bondemakta, bygge landet og raskt gjøre det velstående slik at folkets levestandard kan heves kvikt.

Vi er sikre på at ved å utføre de oppgavene vi har nevnt, gir vi et beskjedent bidrag til den revolusjonære kampen som verdens folk fører.

Til slutt vil jeg, på vegne av Kampucheas Kommunistiske Parti, ønske for alle kameratene på denne samlinga, representanter for arbeiderne, bøndene, for Den revolusjonære hæren og for ulike tjenester og organer, og gjennom dere ønsker jeg det samme til alle kamerater blant arbeiderne, bøndene, soldatene og til kameratene i ulike tjenester og organer, alle som ikke kunne komme hit – jeg ønsker dere god helse, stort pågangsmot, fast besluttet omhet og høy kampvilje, slik at vi kan gjennomføre alle de store oppgavene til partiet med hell.

Leve 17-års dagen til Kampucheas Kommunistiske Parti!

Leve det rettferdige og klarsynte Kampucheas Kommunistiske Parti!

Leve Kampucheas store revolusjon!

Leve det store folket i Kampuchea!

Leve Den mektige og tapre revolusjonære hæren i Kampuchea!

Leve det ærerike Demokratisk Kampuchea!

Leve marxismen-leninismen!

*Talen er omsett frå den
offisielle franske teksten.*

Vi gløymer aldri Mao Tsetung

*Tale ved minnemøtet over formann Mao Tsetung.
Phnom Penh, 18. september 1976*

Kjære vener.

Det er med grenselaus sorg vi alle er samla her på eit massemøte for å vise den siste æra med våre djupaste revolusjonære kjensler til det namngjetne minnet til hans eksellense, formann Mao Tsetung. Han var den høgt elska store leiaren til det kinesiske folket, bror og våpenbror, framståande leiar for det internasjonale proletariatet, undertrykte nasjonar og folk i verda, nær og varm våpenbror til folket i Kampuchea.

Hans eksellense formann Mao Tsetung, formann i sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti, formann for militærkommisjonen i sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti, æresformann for landsutvalet i det kinesiske folket sin politiske rådgjevande konferanse, den høgt elska og store leiaren til det kinesiske folket, har hatt eit revolusjonært liv fylt av heltemodige og djerpe revolusjonære kampar.

Frå fødselen den 26. desember i 1893 i Hunan-provinsen i Sentral-Kina har hans eksellense formann Mao Tsetung ført eit stort revolusjonært liv. Han kjempa rådsnart for frigjeringa av det kinesiske folket, for den revolusjonære saka til undertrykte nasjonar og folk i verda, saka til det internasjonale

proletariatet og kampen for sosialisme og kommunisme i Kina og i verda. Alt i ungdomen tok han til med revolusjonære aktivitetar. Gjennom alle sine 82 år, frå det første tiåret i det 20. hundreåret og fram til dette åttande tiåret, har hans eksellense formann Mao Tsetung vidd heile livet sitt, heile sin fysiske, moralske og intellektuelle styrke til revolusjonen. Hans ungdom, modne alder og alderdom er som oppstilte rekkjer av revolusjonære kampar. Han har ført uthaldande, rådsnare og djerpe kampar, gått gjennom alle formene for kamp og alle etappene i revolusjonen, gjennom lange periodar i løpet av fleire tiår: Løynd og open politisk kamp, i byen og på landsbygda, i dei revolusjonære basane, i borgarkrigen, i den revolusjonære krigen og i den nasjonale frigjeringskrigen.

Etter den fullstendige frigjeringa av Kina og sigeren i den nydemokratiske revolusjonen vart Folkerepublikken Kina grunnlagt. Hans eksellense formann Mao Tsetung heldt fram med den heftige revolusjonære kampen i ein vanskeleg og komplisert situasjon tvers gjennom hindringar av alle slag, såvel innanlandske som utanlandske. I særskild grad heldt han fram med ein resolutt og djup klassekamp, den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina ved å følgje ei fast, proletarisk line. Under proletariatets diktatur, etappen med den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina, sigra hans eksellense formann Mao Tsetung over alle hindringar og gjekk vidare framover. Det kinesiske folket vann nye sigrar på alle område, i forsvar, konsolidering og utvikling av den kinesiske revolusjonen slik at han alltid vil vere ein proletarisk revolusjon bygd på marxismen og leninismen, alltid raud, og slik at verdssituasjonen er til fordel for revolusjonen til dei undertrykte nasjonane og folka i verda, og for sosialismen og kommunismen.

Det er dette som er det djerve og ærefulle livet til hans eksellense formann Mao Tsetung.

Under leiing av Kinas Kommunistiske Parti byrja det kinesiske folket, våre brør og våpenbrør, dei modige og mangfaldige politiske og militære kampane sine med tome hender. Dei førte særskilt borgarkrigen, den revolusjonære nasjonale frigjeringskrigen og den lange, vanskelege kampen fram mot den endelege sigeren den 1. oktober 1949. Frigjeriinga av Kina som var eit kolonialt land, halvt kolonialt og halvt føydalt, var eit storfelt steg framover i den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen.

Frå 1949 til 1976 førte hans eksellense formann Mao Tsetung Kina fram til stadig større sigrar. Den enorme framgangen som har vorte realisert i byane og på landsbygda der folkekommunane har vorte innført, og den sterke stillinga innan kollektiviseringa og på same tid klassekampen som finn stad i samfunnet og innan partiet, har ført den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina fram til ein ærefull etappe. Hans eksellense formann Mao Tsetung leidde personleg den store proletariske kulturrevolusjonen og knuste dei kontrarevolusjonære og antisosialistiske hovudkvartera til Liu Shaochi og Lin Piao. Ved å tileigne seg dei klårsynte og resolute direktiva til hans eksellense formann Mao Tsetung og halde seg til lina med klassekamp under leiing av proletariatets diktatur, som formann Mao Tsetung personleg førte fram i heile den lange perioden av den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, har det kinesiske folket vunne store sigrar og framsteg i oppbygginga av Kina. Kina som ein gong var eit fattig land, har utvikla seg til å verte mektig med eit avansert jordbruk, moderne industri og ein framskriden teknikk. Det kinesiske folket som levde i armod og naud, har

sett sine livsvilkår betre seg og lever no i lukke, likskap og under verkeleg demokrati.

Denne framgangen har gjeve Kina ein forsvarsstyrke som stadig vert større. Æra og prestisjen til Folkerepublikken Kina aukar utan stans på den internasjonale skodeplassen. Folket i Kina får stadig fleire vener over heile verda, i særskild grad i den 3. verda.

Dette er sigrar som kjem av at Kinas Kommunistiske Parti under den faste leiinga til formann Mao Tsetung har ført fram ei revolusjonær proletarisk politisk line.

Under den rettvise og klårsynte leiinga til formann Mao Tsetung har den kinesiske revolusjonen gjort mange røynsler som er verdfulle for linene i dei revolusjonære rørslene i verda i dag etter Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Han eksellense Mao Tsetung samanfatta alle røynslene sine og skreiv marxist-leninistiske verk, Mao Tsetungs tenking, som er ytterst verdfulle for revolusjonen i Kina og i verda, i dag og i framtida. Verka til formann Mao Tsetung om analysen av klassane i det kinesiske samfunnet, grunnlegginga av revolusjonære basar på landsbygda, rolla til landsbygda og byane i den revolusjonære krigen, strategi og taktikk for den revolusjonære krigen, folkekrigen, den langvarige krigen, praksis, motseiinga, den rette handsaminga av motseiingar i folket, nydemokratiet, kulturen, revolusjonær kinesisk litteratur og kunst, folket sitt demokratiske diktatur, den store kultur-revolusjonen, klassekampen og proletardiktaturet i etappen med sosialistisk revolusjon og bygging av sosialismen osv., har stått prøva med uopphørlege sigrar for den revolusjonære rørsla i Kina og i dei revolusjonære rørslene i verda, i kampen for nasjonal frigjering, like så vel som i den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen.

Alle verka hans er levande marxist-leninistiske verk, verk som er uforgjengelege.

Med sine storfelte verk for den kinesiske nasjonen og for verda, vert hans eksellense formann Mao Tsetung sett på som ein framifrå leiar av verdsrevolusjonen etter Marx, Engels, Lenin og Stalin.

For Den revolusjonære organsisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea er bortgangen til hans eksellense formann Mao Tsetung eit stort tap. Hans eksellense formann Mao Tsetung har verkeleg nytta all sin moralske og fysiske styrke for å gje vedvarande, mangesidig hjelp og enorme oppmuntringar til den revolusjonære nasjonale frigjeringskrigen i Kampuchea. I den nye fasen i revolusjonen vår, etter den totale og endelege sigeren, heldt han fram med varm og stor støtte til revolusjonen i Kampuchea.

Folket i Kampuchea vil aldri gløyma den verdfulle omsorga og den fine internasjonalistiske anda som hans eksellense formann Mao Tsetung har synt andsynes revolusjonen og folket i Kampuchea.

Folket i Kampuchea verdset høgt og ovundrar djupt det eksemplariske revolusjonære livet og dei edle revolusjonære eigenskapane til hans eksellense formann Mao Tsetung. Folket i Kampuchea syner si djupaste ære til minnet om hans eksellense formann Mao Tsetung med ei grenselaus sorg og med kjensler av djupt revolusjonært brorskap.

Folket i Kampuchea, under leiing av Den revolusjonære organisasjonen, og folket i Kina under leiing av Kinas Kommunistiske Parti og hans eksellense formann Mao Tsetung, har styrka og utvikla den store militante solidariteten og den store broderlege revolusjonære venskapen, som er mellom Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kinas Kommunistiske Parti, likeeins mellom folka i dei to landa, Kampuchea og Kina. Den revolusjonære or-

ganisasjonen og Kinas Kommunistiske Parti og våre to folk vil alltid slutte fast opp om marxismen-leninismen, prinsippet om verkeleg likskap, gjensidig respekt, prinsippet om suverenitet og sjølvstende og prinsippet om ikkje-innblanding i indre tilhøve.

Det er på dette grunnlaget at folket i Kampuchea som tel nær 8 millionar innbyggjarar og det kinesiske folket som tel over 800 millionar innbyggjarar har eina seg i ein vakker venskap og ein vakker revolusjonær solidaritet. Vi er overtydde om at ved å stå på desse prinsippa vil den store militante solidariteten og den store broderlege og revolusjonære venskapen som eksisterer mellom Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kina, styrkje seg og stendig skine meir strålande.

Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea, regjeringa i Demokratisk Kampuchea og Den revolusjonære hæren i Kampuchea vil halde fram med å stå på marxismen-leninismen, på prinsippa for likskap, gjensidig respekt for suverenitet og sjølvstende og ikkje-innblanding i indre tilhøve for å styrkje og utvikle den store militante solidariteten og den store broderlege revolusjonære venskapen mellom Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kinas Kommunistiske Parti, mellom våre to folk, Kampuchea og Kina, for at dei alltid skal skine meir strålande.

Kjære vener.

Hans eksellense formann Mao Tsetung er ikkje lenger. Lekamen hans har gått bort frå det kinesiske folket og undertrykte folk i verda. For den kinesiske revolusjonen og verdsrevolusjonen vil namnet hans og dei revolusjonære tankane hans for alltid vere ei leiarstjerne som lyser opp den revolusjonære vegen til Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Med kjensler av djup sorg deler Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea, Folkeforsamlinga i Kampuchea, Statspresidiet i Demokratisk Kampuchea og Den revolusjonære hæren i Kampuchea den djupe sorga til Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i Folkerepublikken Kina, Folkets Frigjøringshær i Kina og folket i Kina, våre brør og våpenbrør.

Det namngjetne minnet til hans eksellense formann Mao Tsetung vil leve evig. Han var den høgt elska store leiaren av det kinesiske folket, framifrå leiar av den revolusjonære rørsla i verda, nær og varm våpenbror til folket i Kampuchea.

Frå

*«La voix du Kampuchea
Démocratique», 18. sept. 76*

Leve venskapen mellom partia og folka i Kampuchea og Kina

Tale på ein bankett i Peking til ære for den kampuchearske parti- og regjeringsdelegasjonen.

Peking, 28. september 1977.

Vyrde og avhaldne formann Hua Kuo-feng, vyrde og avhaldne nestformann Yeh Chien-ying, vyrde og avhaldne nestformann Teng Hsiao-ping, vyrde og avhaldne nestformann Li Hsien-nien, vyrde og avhaldne nestformann Wang Tung-hsing, andre vyrde leiarar av diplomatombod med fruer, kjære kameratar. Det er med måtelaus glede at vi i sendelaget til Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea har kome til Peking, den storfelte hovudstaden i den mektige og strålande Folkerepublikken Kina, til svar på den venlege, revolusjonære og broderlege innbydinga frå sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti og regjeringa i Folkerepublikken Kina.

På vegner av Kampuchear Kommunistiske Parti, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea, ynskjer vi i sendelaget til Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea å syna dei største, revolusjonære og broderlege helsingane våre og den varmaste og djupaste revolusjonære venskapen vårt andsynes sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i Folkerepublikken Kina og det broderlege kinesiske folket.

Særleg er vi stimulerte og glade over den kjensgjerninga at sendelaget vårt har vorte soge opp i ein oppmuntrande, glad og varm atmosfære og fått, som om vi skulle ha vore skyldfolk, den varmaste og hjartelegaste velkomen og mottaking av kamerat formann Hua Kuo-feng, kamerat nestformann Teng Hsiao-ping, kamerat nestformann Li Hsien-nien og fleire andre leiande kinesiske kameratar og talrike kinesiske våpenbrør og kinesarar, frå den augneblinken vi kom til den storfelte hovudstaden dykkar. Dette er ei stor ære gjeven gjennom sendelaget vårt til Kampuchear Kommunistiske Parti, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea frå partiet og regjeringa i Kina. Vi ser på denne mottakinga og det velkomen vi har fått av kameratar som eit levande vitnemål om den mektige, ubrytande og ævelege militante solidariteten og revolusjonære venskapen mellom dei to partia våre, dei to folka og regjeringane våre. Sendelaget vårt syner den hjartelegaste og djupaste takksemnda si for dette.

I kveld gjev sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti og regjeringa i Folkerepublikken Kina denne gilde, varme og hjartelege banketten til ære for sendelaget vårt frå Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea. Den varme talen full av djupe kjensler om revolusjonært broderleg venskap nett halden av formann Hua Kuo-feng, er ei stor oppmuntring for oss og også ei sterk støtte til revolusjonen vår og folket vårt. Vi gjev dykk vår inderlege takk.

Kameratar og vener. Folket i Kampuchea har alltid fylgt strevet til det broderlege kinesiske folket i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga deira som fylgjer den strålande lina til formann Mao under leiing av Kinas Kommunistiske Parti og sentralkomitéen, leia av formann Hua Kuo-

feng, med varande interesse. Etter bortgangen til formann Mao Tsetung og i ei stode då partiet og folket i Kina har vunne den store sigeren å knusa «firarbanden», vart det II. landsmøtet i Kinas Kommunistiske Parti halde under leiinga til formann Huo Kuo-feng. Landsmøtet slutta arbeidet sitt med gode resultat på alle område medan det heldt den storfelte revolusjonære fana til formann Mao høgt.

Samstundes er vi særleg glade over å sjå at formann Hua Kuo-feng med dei fine revolusjonære eigenskapane sine, vart vald i samsvar med det gjæve påbodet til formann Mao og etter sterkt ynskje frå Kinas Kommunistiske Parti, hæren og heile folket til å fylgja formann Mao i det høge ombo- det som formann i sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti. Formann Hua som åtte formann Maos fulle tiltru, er ein verdig etterfylgjar og ein vis leiar som partiet i Kina, hæren og 800 millionar kinesarar har stor tiltru til. Vi gjev han endå ein gong dei sanne og varme lukkeynskingane våre.

Saman med det broderlege kinesiske partiet, hæren og folket gler vi oss særleg over dei store sigrane dei kinesiske kameratane har vunne det føregåande året. Dei kinesiske kameratane som syner byrgt revolusjonært heltemot, og held den storfelte, raude fana til formann Mao høgt, vende den djupe sorga si då den store leiaren og læremeisteren deira, formann Mao, kamerat Chou En-lai, kamerat Chu Teh og andre leiande kamerate gjekk bort, til ein uhorveleg styrke for heile nasjonen og folket. Denne styrken vann over dei store jordskjelva, alvorlege tørkene, andre alvorlege naturkatastrofer og andre store vanskar, og vann store framifrå sigrar.

Vi er også svært glade over å sjå at Kinas Kommunistiske Parti, hæren og heile det broderlege kinesiske folket, leia av sentralkomitéen i partiet med formann Hua i spissen, medan dei heldt den kjem-

pande fana høgt, knuste heilt den mørke samansverjarverksemda til «firarbanden». Denne store sigeren skapte ei framifrå stode i Kina. Under leiinga til sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti med den vise leiaren formann Hua i spissen, sluttar heile nasjonen, heile folket og hæren i landet dykkar seg til den strålande lina til formann Mao med revolusjonær optimisme og sameina til eitt, og strir for å fullføra oppgåvene til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga.

Vi er lukkelege over å sjå at i ei stode då alle verksame krefter til 800 millionar kinesiske brør vart sette i verk under leiinga til formann Hua Kuo-feng og sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti, vart den andre landskonferansen om å læra av Tachai i jordbruket, landskonferansen om å læra av Taching i industrien og andre store konferansar haldne med gode resultat som gav den byrge og ordna marsjen til 800 millionar sameina kinesarar fulle av varm, revolusjonær optimisme, ei sterk drivkraft.

I denne framifrå stoda var prentinga og spreinga av bind 5 i «Utvalge verk av Mao Tsetung» eit politisk storhende for folket i Kina og dei revolusjonære folka i verda.

Vi er glade over at medan det store kinesiske folket på 800 millionar trygga og styrka einskapen sin og kjempa verksamt på alle frontar i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga, vart den tredje fullstendige samlinga i den tiande sentralkomitéen til partiet halde med gode resultat i alt, og særleg var det II. landsmøtet til Kinas Kommunistiske Parti krona med stor siger. Dette var ikkje berre ein viktig siger i historia til Kinas Kommunistiske Parti, men også ein stor siger for dei marxist-leninistiske partia og dei revolusjonære folka i verda.

Det var i denne framifrå stoda minnehallen for

formann Mao stod ferdig og har opna dørene for folket i Kina og venene deira kring i verda til å koma og syna vyrdnad for grava til formann Mao og med full tiltru til den store kinesiske revolusjonen og den revolusjonære rørsle i verda, gje deira revolusjonære hylling.

Vi kjenner oss særleg lukkelege over at den tredje fullstendige samlinga i den tiande sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti og det II. landsmøtet til Kinas Kommunistiske Parti heldt høgt den storfelte fana til formann Mao. Etter å ha knust «firarbanden», fastsette dei klårare oppgåvene til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga i Kina. Desse oppgåvene er, «ihuga i striden til proletariatet mot borgarskapet, i proletardiktaturet over borgarskapet og halda fram med revolusjonen under proletardiktaturet». Samstundes er det naudsynt å skapa Kina om til eit sterkt sosialistisk land med moderne jordbruk, industri, nasjonalt forsvar, vitenskap og teknologi i slutten av hundreåret slik at Kina kan gå fram til fremste lina i verda.

Vi trur fast at 800 millionar kinesiske brør vil oppfylle denne byrge, revolusjonære oppgåva av di: 1. Dei store revolusjonære masserørslene er i full gang på alle område, særleg dei som er inspirerte av Tachai og Taching, 2. Framgangen deira vert alltid lyst opp av den storfelte fana til formann Mao. 3. Dei er rettleia av den vise leiinga i sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti og formann Hua. 4. Dei 35 millionar partimedlemene er eldna av ein sterk militant ande. 5. Dei har den heltmodige Frigjeringshæren til folket. 6. Dei har alle dei materielle vilkåra til grunnlag.

Vi er svært glade over å merka oss at den internasjonale stoda og vyrdnaden for Folkerepublikken Kina stendig veks. Dette er på grunn av at Kinas Kommunistiske Parti og Folkerepublikken Kina held

oppe marxismen-leninismen, ekte proletarisk internasjonalisme og dei fem grunnsetningane om fredeleg samlivnad. Dei marxist-leninistiske partia, dei revolusjonære folka, dei underkua folka i heile verda, folka i den tredje verda så vel som vener, nære og langt borte, frå dei fem kontinenta, ynskjer velkommen, vyrder og prisar denne synsmåten og den politiske lina til partiet og regjeringa i Kina.

Kameratar og vener. Alle dei store sigrane vunne i den kinesiske revolusjonen frå eit steg til eit anna skuldast dei måtelause fortjenestene til den store leiaren og læremeisteren til folket i Kina, formann Mao Tsetung. I omkvervet til den ny-demokratiske revolusjonen oppsummerte formann Mao verdfulle røynsler og leidde folket i Kina fram til å gripa den store sigeren å frigjera heile Kina og grunnleggja den store og strålande Folkerepublikken Kina. Dette førte til eit skakande brigde i stoda i Asia og verda i det heile, og særleg vart det ei stor oppmuntring og drivkraft for dei revolusjonære rørslene for nasjonal frigjering og for frigjering av dei underkua folka verda over. Formann Mao Tsetung og tankane hans har gjennom å fylgja Marx, Engels, Lenin og Stalin stått prøva til den eine revolusjonære oppreisten etter den andre med siger, og har vorte eit strålande fyrtårn som lyser opp stigen til nasjonal frigjeringsrevolusjon og frigjering av folka i heile verda. Dei er meir presist det mest verksame og skarpaste ideologiske og politiske våpenet som lytelaut rettleier striden vår fram til siger.

Vi nytta tankane til Mao Tsetung konstruktivt og med gode resultat i den røynelege revolusjonære striden til landet vårt frå den tida vi berre hadde tome hender fram til 17. april 1975 då vi vann over USA-imperialismen og lakeiane hans og frigjorde Kampuchea og folket der heilt, og då arbeidarane og bøndene tok over den politiske makta i

heile landet. Folket vårt og dei revolusjonære folka i verda har djup tru på at tankane til Mao Tsetung alltid er verksame, skarpe og sigerrike. Dei går i hovudsak ut på læresetningar om å byggja partiet til ein sterk leiande kjerne, skipa ein sterk nasjonal ein-skapsfront, byggja ein heltemodig revolusjonær hær, og dei handlar om analysen av klassane i samfunnet, om motseiinga, om praksis, om å byggja revolusjonære baseområde på landsbygda, om rolla til landsbygda og byane i den revolusjonære striden, om revolusjonær vald, om strategien og taktikken til folkekrigen, om revolusjonær kultur, litteratur og kunst, osb.

Formann Mao gav også svært store tilskot til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga i Kina. Heilt rett stilte han spørsmålet å skilja motseiingane i folket frå dei mellom folket og fienden, og han handsama dei svært rett. I si levetid innleidde formann Mao ti kampar mellom revolusjonære og kontrarevolusjonære liner under revolusjonen i Kina. Formann Mao sette i gang den sosialistiske revolusjonære rørsle. I laupet av den sosialistiske utdaningsrørsle, særleg under den djuptpløgjande store proletariske kulturrevolusjonen, streka han under kor viktig det er å halda fana til revolusjonen høgt, føra klassekampen vidare og halda fram med den sosialistiske revolusjonen under proletardiktaturet.

I samsvar med denne lina heiter det, «det er klassar, klassemotseiingar og klassekamp i den historiske tidbolken til sosialismen. Det er naudsynt å halda fast ved striden til proletariatet mot borgarskapet, proletardiktaturet over borgarskapet og å halda fram med revolusjonen under proletardiktaturet.» Det er ei heilt rett og framifrå line for eit proletariat som allereie har makta. Formann Mao arbeidde imot og sette seg djervt imot, då han stod

i leiinga av den strålande praksisen til partiet og folket i Kina, dei kontrarevolusjonære kreftene og kreftene som sveik den proletariske revolusjonen og fåfengd freista å leia dei revolusjonære kreftene både i Kina og internasjonalt vekk ifrå faret til marxismen-leninismen. Etter Marx, Engels, Lenin og Stalin gav formann Mao store tilskot til den sosialistiske revolusjonen i Kina og i verda.

Når det gjeld revolusjonen vår i Kampuchea, har tankane til Mao Tsetung vore den kostelegaste hjelpa formann Mao, kommunistpartiet og folket i Kina har gjeve oss til vegar. Formann Mao støtta og oppmuntra oss alltid personleg, for dette vil vi syna han den djupaste vyrdnaden vår – Kinas store, tru- faste og heltemodige stridsmann for kommunismen, den storfelte og framifrå stridsmannen for proletarisk internasjonalisme, den store læremeisteren i marxismen-leninismen i den noverande tidbolken og den største våpenbroren til folket i Kampuchea. Dei monumentale tilskota formann Mao har gjeve det internasjonale proletariatet og dei revolusjonære folka i verda, kan ikkje døy!

Kameratar og vener! I dei siste åra har stoda i verda utvikla seg i ei lei som har vorte stendig meir til bate for folket og revolusjonen og ikkje til bate for imperialismen og alle reaksjonære krefter.

Den revolusjonære striden til dei underkua folka i verda, dei nasjonale frigjeringsrørslene, kampane for å verna sjølvstendet, herredømet, territorial heilskap og retten til å vera herre over eigen lagnad så vel som striden for å byggja deira egne land, har klårt utfalda seg og stendig auka, og ei kritisk stode har kome fram. Dette er ei sterk flodbylgje som ikkje noka kraft på jorda kan stogga. Denne nye stoda har sett mot i folket i heile verda og gjeve dei meir tru på seg sjølve samstundes med at imperialistar, ekspansjonistar og reaksjonære av alle slag

har vorte endå meir vitskremde. Folket i den tredje verda, særleg folket i dei alliansefrie landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika og folket i den tredje verda som held fram med striden og stendig vinn nye sigrar, har vend stoda til å verta endå meir til bate for den revolusjonære saka i verda og den nasjonale frigjeringa til folka.

I denne stoda held imperialistar, ekspansjonistar og reaksjonære av alle slag, som har lidd og lir store tap, ihuga fram med den vanvyrde og mørke verksemda si i ulike delar av verda. Dette gjer dei i ein freistnad på å stogga voksteren i striden til folka. Dei held fram med den øydeleggjande verksemda, trugsmåla og lygnpropagandakampanjane sine i ein freistnad på å skapa tankar om usjølvtende og trældom i hugen til folka. Dei blandar seg inn i innanlandske saker, eggjar opp strid og skaper motseiingar for å splitta folkerørslene med ulike middel og så usemje i rekkene til dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda. Men folka i dei alliansefrie landa og den tredje verda i Asia, Afrika og Latin-Amerika har fått stendig fleire røymsler og har i aukande mon vorte merksame på den fælslege, rå og stride naturen til imperialistar, ekspansjonistar og alle slag reaksjonære så vel som ambisjonane deira om ekspansjon, dei aggressive motiva deira og dei trulause og mørke manøvrane deira. Det er difor folka i verda, særleg folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda, ikkje har stogga å kjempa imot dei.

Kampucheas Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea, som leid fælsleg på grunn av barbaråtferda til imperialistane, ekspansjonistane og dei reaksjonære kreftene gjennom historia si og kjempa saman med dei underkua og utbytta folka i verda, vil alltid stå fast på sida til dei underkua folka i verda. Særleg vil dei stå på sida til folka i

dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda, og vera for dei revolusjonære sakene nasjonal frigjering og frigjering av folket og forsvaret av sjølvstendet, herredømet, territorial heilskap og retten til å vera herre over eigen lagnad.

Vi står fast på sida til det kinesiske folket når det gjeld å gjera vedtak om Taiwanproblemet i samsvar med den rettvise stoda til Folkerepublikken Kina.

Vi står fast på sida til folket i Korea når det gjeld å sameina fedrelandet deira att i samsvar med den rette politikken til president Kim Il Sung.

Vi tek parti for folket i Aust-Timor når det gjeld å løysa problemet med Aust-Timor i samsvar med den rettvise stoda til Den revolusjonære fronten for eit sjølvstendig Aust-Timor (FRETILIN).

Vi tek fast parti for folket i Palestina når det gjeld å vinna dei nasjonale rettane deira, retten til herredøme over deira eigen lagnad og retten til å skipa deira eigen sjølvstendige stat på palestinsk grunn. Vi står også fast på sida til dei arabiske folka i frigjeringa av områda deira som er tekne av israelske sionistar.

Vi tek parti for folka i Zimbabwe, Namibia og Azania i striden mot det barbariske apartheid-kolonistynet til Vorster og rasismen til Ian Smith.

Vi er fast sameina med alle dei fattige landa i striden deira for å avskaffa ei økonomisk ordning grunnlagt på utbytting og plyndring frå dei rike stormaktene, og for ei rettviss og upartisk ny internasjonal økonomisk ordning.

Vi er fast sameina med folka i alle dei fattige landa i striden for å skipa ein ny havrett bygd på likskap og rettferd, verja herredømet og havressursane deira, setja fast grenser for deira eiga økonomiske sone på 200 nautiske mil og avskaffa særrettane til dei rike stormaktene over hava.

Vi støttar heilt å nytta dei våpna som olje og andre råemne utgjør i striden mot imperialistane, ekspansjonistane og andre reaksjonære krefter.

Vi arbeider hardt for å setja revolusjonen i landet vårt skikkeleg i verk, verja og byggja landet vårt retteleg, betra levekåra for folket vårt snøgt gjennom å halda oppe grunnsetningane om sjølvstende, herredøme og sjølvberging og vinna over alle vanskar for å gje det smålatne tilskotet vårt til rørsla til den revolusjonære striden, til rørsla til striden for nasjonal frigjering og frigjering av folket, til rørsla til striden for å verja sjølvstendet, herredømet, og den territoriale heilskapen til alle folka i verda, særleg folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

Dei konkrete historiske røynslene til den revolusjonære rørsla vår har klårt lært oss at vi må taka i med alle kreftene våre og gjera vedtak om å setja revolusjonen i landet skikkeleg i verk dersom vi ynskjer å gje rørsla til den revolusjonære striden i verda positive tilskot. Revolusjon kan ikkje verta eksportert og importert frå eit land til eit anna. Det er difor folket vårt vil dubla strevet vårt, vinna over alle vanskar og hindringar, fremja revolusjonen i landet vårt i anden til sjølvstende, herredøme og sjølvberging for å ikkje vera ei kjelde til uro mellom venene våre, nære og langt borte, og for å gjeva eit nytt og smålåte tilskot til den revolusjonære rørsla og rørsla til striden folka i verda fører.

Kameratar og vener. Sidan den fullstendige frigjeringa av landet vårt 17. april 1975, har vi på det nye steget i revolusjonen vår vore nøyddde til å halda fram med å fullføra oppgåvene våre. Dei er å verja resultata av revolusjonen, verja bonde- og arbeidarmakta til partiet vårt og verja Demokratisk Kampuche. Det er i samsvar med dei noverande tilhøva i landet og samfunnet vårt og å halda fast

ved dei grunnleggjande grunnsetningane om sjølvstende, herredøme, sjølvberging og vera herre over vår eigen lagnad, å gjera såleis.

Nett no er den ålmenne stoda til revolusjonen i Kampuchea framifrå når ein tek omsyn til at landet vårt i røynda er eit attendeliggjande jordbruksland som fyrst nyleg vart fridd frå den øydeleggjande krigen sett i gang av USA-imperialismen.

Vi har vore nøyddde til å vinna over talrike vanskar for å verja landet vårt. Vi har verja resultata av sigeren til revolusjonen med fullgode resultat, verja bonde- og arbeidarmakta til partiet vårt, tryggja sjølvstendet, herredømet og den territoriale heilskapen til Demokratisk Kampuchea innanfor dei noverande grensene. Dette har vi gjort heilt sjølvstendig og med eige herredøme. Tryggleiken er no sikra til fulle i heile landet. Utanlandske gjester kan no reisa heilt trygt hundre og tusentals kilometer der, både dag og natt.

Under dei føydale, kapitalistiske, koloni- og halv-kolonisystema det siste hundreåret eller så, mista Kampuchea mykje av områda sine. Dei noverande innknappa grensene er dei syrgjelege resultata av det hundreåret. Men sidan 17. april 1975 då landet vårt vann full og endeleg frigjering, har folket i Kampuchea vorte verkelege herrar i sitt eige land og over sin eigen lagnad. Dette har vorte mogeleg etter dei heltemodige, harde, innfløkte og krokute kampane ført av fleire ættled, og særleg etter striden for nasjonal frigjering og frigjering av folket ført dei siste fem åra mot den øydeleggjande åtakskrigen sett i gang av USA-imperialismen og lakeiane hans. Difor må vi, heile folket i Kampuchea, verja dei noverande grensene våre og sjå til at vi aldri mister dei. På den andre sida vil vi, folket i Kampuchea, regjeringa i Demokratisk Kampuchea og Den revolusjonære hæren i Kampuchea ikkje i

noko høve setja i gang med åtak, provokasjonar, ding, øydelegging og spionverksemd frå andre andnes andre land, nære eller langt borte. På den andre sida vil vi ikkje tola åtak, provokasjonar, innblanding, øydelegging og spionverksemd frå andre andsynes Demokratisk Kampuchea og folket der.

No har vi i Kampuchea eit område på 181.000 kvadratkilometer der seks millionar hektar er dyrkande. Den store Tonle Sap-innsjøen vår, havet vårt, dei andre innsjøane og elvane våre har rike vassressursar. Dei tette skogane, jorda og dei djupare jordlaga har rike naturressursar. Berre 8 millionar kampuchearar er busette i dette landet. Med omsyn til dyrka jord eller den som vert nytta til hagar eller grønsakdyrking, kan kvar bondehus-haldning nytta fem hektar jord.

Når ein ser på landet vårt og ressursane der, treng vi om lag 20 millionar menneske for å nytta dei skikkeleg. På den andre sida har vi i denne augneblinken då ein øydeleggjande krig for ikkje lenge sidan vart avslutta, ein syrgjeleg skort på tid. Vi må mobilisera kreftene til heile nasjonen og folket vårt for å byggja opp landet og betra levakåra for folket vårt så snøgt som råd er. Når ein ser på kva som er nemnt føreåt, er det ikkje naudsynt for oss å gjera inngrep i, eigna til oss eller hærtaka ein tomme jord i noko land som helst, nære eller langt bort. Tvert om er det viktig for oss å ha eit samband med innbyrdes vryrdnad for sjølvstende, herredøme og territorial heilskap med andre land nære eller langt borte. Difor har vi alltid søkt å skipa venskapleg samband med alle landa i verda nære eller langt borte. Eit prov på dette er at dei kampuchearane sendelaga våre gjorde venskaplege vitjingar i fleire land stutt tid etter frigjeringa i 1975.

Vi har også nådd dei fyrste positive resultata i økonomi, sosialstell, helsestell, kultur, utdanning, vit-

skap og teknologi og på andre oppbyggingsområde. Med gode resultat oppfylte vi 80 prosent av planen for kornproduksjonen i 1976 som var tre tonn per hektar. Dette har gjeve oss nok mat til å løysa problemet med å fø folket vårt. Jamt over er rismengda per hoved 312 kg. I 1977 er det mogeleg for oss å føra ut ti tusentals tonn med ris.

Når det gjeld prosjekta for å betra åkerlandet og vassreguleringa i landet vårt, voks masserørsla for å løysa problemet med vassregulering fram i ein stor og staseleg målestokk i fyrste halvdelten av 1977. Det vart bygt mange store reservoar. I alle sonene har kvar av dei ein lagringskapasitet på ein til to hundre millionar kubikkmeter. I regionane har mellomstore reservoar 50 til 60 millionar kubikkmeter vatn og i distrikta har små reservoar 5 til 10 millionar kubikkmeter vatn så vel som dike i alle storleikar på dusinvis med elvar. Dessutan har vi også grave kanalar og vatningsgrøfter i ei lengd på til saman fleire hundre kilometer. Desse prosjekta kan vatna rismarker på om lag fire hundre tusen hektar til alle årstider, regnfulle eller tørre.

Industri og handverk vitnar også om snøgg framgang; vi har tryggja og utvikla dei i Phnom Penh så vel som i sonene, regionane, distrikta og i koooperativa. Eit nettverk av store, mellomstore og små industri- og handverksverksemdar tek til å dukka opp over heile landet. Desse vil vi halda fram med å tryggja og utvikla. Vi har vorte i stand til å løysa problemet med levemåten for folket fullgodt. Han betrar seg stendig etter som kornforråda vert sikra heilt for alle, og helsetilhøva for folket vert betre og betre. I 1977, det fyrste året i fireårsplanen for å rydda ut malaria, har vi allereie nådd 70 til 80 prosent av målsetjinga vår. Andre sjukdomar, særleg sjukdomar det gamle samfunnet har leiva, har også i grunnlaget vorte skaffa bort. Berre særlege

stadeigne sjukdomar står att å kjempa imot. I Phnom Penh og i sonene, regionane, distrikta og kooperativa over heile landet er det sjukehus og farmasøytiske senter. Kvart kooperativ har eigen klinikk og apotek. Jamt over er det for kvar hundre familie i kooperativa ein klinikk med 20 senger og tre helsearbeidarar med førebels opplæring og eit apotek med tre farmasøytar som lagar urtemedisin. Urtemedisinen vi lagar dekkjer 80 prosent av det landet treng. Vi strevar for å utvikla og betra klinikk og apoteksystemet vårt snøggare. Vi legg vinn på å betra levekåra og helsa til folket vårt av di vi vonar å auka folketalet frå 15 til 20 millionar i dei neste ti åra eller meir.

Vi har også nådd gode resultat på kultur og utdaningsområdet. Då landet vart frigjort i 1975, var 75 prosent av bøndene på landsbygda og 60 prosent av arbeidarane i byane analfabetar. No har vi kvitta oss med 80 til 90 prosent av analfabetismen. Vi held fram med arbeidsmålet å heva utdaningsnivået til folket snøgt for å setja dei i stand til å lesa, skriva og rekna. No arbeider folket vårt, særleg ti tusentals unge menn og kvinner, i dei mange slags greinene innan vitenskap og teknologi. Dei studerer og tener samstundes produksjonsrørsla beinveges. Før 1975 var ikkje talet på dei frå vårt eige land som i røynda arbeidde innan området vitenskap og teknologi, over 500. I tillegg til dette har utdanning på det politiske området revolusjonær patriotisme og revolusjonær internasjonalisme også hatt framgang. Folket vårt tek fast parti for dei fattige folka og den revolusjonære rørsla i verda. Vi skil klårt mellom venene og fiendane til landet og folket vårt og mellom venene og fiendane til revolusjonen for nasjonal frigjering og frigjering av folka i verda. Sosiale lyte og den øydelagde kulturen, sedløyse, røvingar, lovbrøt og andre dekadente ovringar i tids-

alderen til imperialismen, koloniveldet og andre utbytarklassar, har i grunnlaget vorte rydda ut av den store masserørsla i landet vårt.

Samstundes har vi vidare nådd gode resultat også på det internasjonale området. Vi får fleire og fleire vener, nære og langt borte på dei fem kontinenta, som i aukande mon skjønar revolusjonen vår og støttar oss. Vi vil alltid stå fast saman med folka i verda. Vi vil djervt verta verande i hopelaget til den alliansefrie rørsla.

Sigrane nemnde ovanfor provar klårt at det er god einskap og solidaritet innan rekkene til heile folket vårt og heile Den revolusjonære hæren vår under den rette leiinga til Kampucheas Kommunistiske Parti. Revolusjonen vert ført av massane. Berre med ei stor og sameina revolusjonær masserørsle kan revolusjonen vinna siger. Utan ei revolusjonær masserørsle vil revolusjonen mislukkast. Hadde ikkje heile folket og den revolusjonære hæren i Kampuchea gjort revolusjon kraftig, sjølvstendig og med sjølvtilitt under leiinga til Kampucheas Kommunistiske Parti, hadde det ikkje vore mogeleg for oss å vinna slike framifrå gode resultat. Det hadde vore umogeleg for oss å verja og byggja opp landet vårt, løysa problemet med levebrød til folket eller vinna fagninga til utanlandske vener, nære eller langt borte. Sigerane våre vart også vunne med alle slag støtte og hjelp frå folk over heile verda og frå venene våre på dei fem kontinenta. Vi ynskjer å nytta dette høvet til å syna høgtidsamt endå ein gong den sanne og djupe takksemnda vår.

Kameratar og vener. Under leiinga til dei to partia våre har folket i Kina og i Kampuchea styrkja og utvikla eit ærleg samarbeid med innbyrdes hjelp og ein stor militant einskap og ein sterk, broderleg, revolusjonær venskap grunnlagt på grunnsetningane ekte innbyrdes vyrdnad for herredøme og likskap.

På den andre sida har samarbeidet vårt, den innbyrdes hjelpa, den store militante einskapen og den broderlege revolusjonære venskapen stått historiske prøver i den langvarige revolusjonære striden mot den sams fienden vår. Særleg har dei to partia, regjeringane og folka våre halde fast ved eit i grunnlaget eins og rett marxist-leninistisk synspunkt. Det er ein djup broderleg, revolusjonær venskap mellom partia, regjeringane og folka i dei to landa våre. I landet vårt seier alltid vanlege bønder, «vi elsker dei som er venlege mot oss og vi hatar dei som er uvenlege». Revolusjonær venskap vert ikkje skapt av materielle ting. Berre reine og gjæve kjensler andsynes kvarandre vert til ein fast og ævelang venskap. «Vi kampuchearar har ein djup kjærleik til det broderlege folket i Kina. Gledene og sorgene til folket i Kina er gledene og sorgene våre. Sigrane til folket i Kina er sigrane våre. Vi har sett oss føre å arbeida hardt for å verna, grunnfesta og utvikla denne store militante einskapen og denne broderlege revolusjonære venskapen slik at dei kan vara i all tid.

I tidbolken til den revolusjonære krigen vår for nasjonal frigjering og etter frigjeringa av heile landet, fekk vi kampuchearar heilhjarta, og vilkårslaus støtte og hjelp til alt frå formann Mao Tsetung, kamerat Chou En-lai, sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i Kina og folket som er våpenbrørne våre. No under leiinga til sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti med formann Hua Kuo-feng i spissen, har regjeringa og folket i Kina halde oppe den reine anden med proletarisk internasjonalisme, og halde fram med å gje oss vilkårslaus støtte og hjelp av ulike slag. Dette gjer det mogeleg for oss å stå på eigne bein endå betre. Vi vil enda ein gong syna den djupe takksemda vår for dette.

Kameratar og vener. Vitjinga til sendelaget til partiet og regjeringa i Demokratisk Kampuchea nett no syter for eit framifrå høve til å byta synspunkt mellom dei to partia våre om spørsmål som har sams interesse for partia og folka våre. Ho fell saman med den augneblinken då Kampucheas Kommunistiske Parti feirar 17-årsdagen sin og høgtideleg kunn gjorde offentleg eksistensen sin etter å ha leidd den strålande revolusjonen i Kampuchea fram til den store og historiske sigeren. Ho fell også saman med feiringa til det broderlege folket i Kina av dei storfelte gode resultata til det 11. landsmøtet i Kinas Kommunistiske Parti og den høgtidelege feiringa av 28 års dagen for skipinga av den strålande Folkerepublikken Kina. Dette er den fyrste nasjonaldagen etter at kamerat Hua Kuo-feng vart formann i sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti. Folket i Kina og Kampuchea høgtidar desse lukkelege høva saman, og med den same revolusjonære byrgskapen.

Vi er overtydde om at stendige vitjingar av sendelaget til partiet i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea vil grunnfesta og utvikla den store militante einskapen og revolusjonære broderlege venskapen mellom partia og folka i Kampuchea og Kina og få dei til stendig å utvikla seg og bløma i all tid på det heilage grunnlaget til marxismen-leninismen og Mao Tsetungs tenking.

Med desse djupe kjenslene ber vi kameratane og venene våre å gje ein skål for den store militante einskapen og revolusjonære, broderlege venskapen mellom partia og folka i Kampuchea og Kina, for nye og større sigrar vunne av det storfelte Kinas Kommunistiske Parti og folket i Kina under rettleiing av den strålande lina til Mao Tsetungs tenking, for velstanden til Folkerepublikken Kina, for helse og eit langt liv for formann Hua Kuo-feng, for

helsa til nestformann Yeh Chien-ying, for helsa til nestformann Teng Hsiao-ping, for helsa til nestformann Li Hsien-nien, for helsa til nestformann Wang Tung-hsing, for helsa til andre leiande kinesiske kameratar, for helsa til leiarane av diplomatombodet og konene deira som er til stades og for helsa til alle kameratar som er til stades her.

*Omsett frå engelsk
etter Peking Review
nr. 41/1977.*

Røynslene frå den revolusjonære kampen i Kampuchea

Referat frå pressekonferanse i Peking 2. oktober 1977

Kamerat Pol Pot, sekretær i sentralkomitéen i Kampucheas Kommunistiske Parti, statsminister i regjeringa i Demokratisk Kampuchea og leiar for den kampucheanske parti- og regjeringsdelegasjonen, gjorde på ein pressekonferanse i dag pressefolka kjende med kampvegen til Kampucheas Kommunistiske Parti og dei framifrå sigrane det kampucheanske folket har vunne på ulike område under leiing av partiet.

Ieng Sary, medlem av den faste komitéen i sentralkomitéen i Kampucheas Kommunistiske Parti og visestatsminister med ansvar for utanrikssaker; Von Vet, medlem av den faste komitéen i sentralkomitéen i Kampucheas Kommunistiske Parti og visestatsminister med ansvar for økonomiske saker og helseminister Thiounn Thioeun var til stades på konferansen.

Kamerat Pol Pot minna om korleis Kampucheas Kommunistiske Parti hadde vorte fødd og hadde vakse fram under påkjenningane i kampen, og han streka under at den revolusjonære rørsle til folket berre kan sigra når ho vert leidd av eit revolusjonært politisk parti og rettleidd av ei korrekt line. Han sa at det har vore klassar, klassemotseiingar og klassekamp i det kampucheanske samfunnet i mange

hundreår. Kampen til det kampucheanske folket går langt attende i tida. Dei hadde kjempa utan stans mot dei franske kolonialistane etter at desse hadde gått inn i landet deira. Historia er vitne til det stolte heltemotet til det stridsklare kampucheanske folket som har gått fram i bølge etter bølge medan dei har trassa alle moglege offer. Likevel hadde dei djerne kampane deira alltid enda med nederlag.

«Vi oppsummerte røynslene våre gong etter gong og streva etter å finna ut kvifor revolusjonen alltid hadde mislukkast,» sa Pol Pot. «Til sist såg vi at den grunnleggjande årsaka til nederlaga låg i at det ikkje fanst eit politisk parti til å leia revolusjonen og ei korrekt politisk line til å rettleia han. Denne lærdomen er avgjerande viktig for revolusjonen vår. I 1957 sette vi difor ned ein komité som skulle utforma politikken og lina til partiet. Stoda i landet vårt i 1957 var særmerkt ved det stendige oppsvinget i folket sin kamp, medan det samstundes var internasjonal forvirring når det gjaldt revolusjon og den lina revolusjonen skulle følgja. Ein kunne og høyra prat om den parlamentariske vegen.»

Han heldt fram: «I lys av dei konkrete tilhøva i det kampucheanske samfunnet oppsummerte vi røynslene og lærdomane våre, og lærte også av røynslene til verdsrevolusjonen. Den innanlandske røynsla var at fienden underkua revolusjonen kvar dag, og revolusjonen leid tap kvar dag. For oss ville ikkje den parlamentariske vegen føra nokon stad. Vi lærte og av verdsrevolusjonen, og særskilt verka til kamerat Mao Tsetung, og røynslene til den kinesiske revolusjonen spela ei viktig rolle på den tida.» «Etter at vi har oppsummert dei konkrete røynslene til Kampuchea og lært av verdsrevolusjonen, særleg under rettleiing av verka til kamerat Mao Tsetung, har vi funne ein veg som samsvarar med dei konkrete tilhøva og samfunnstilhøva i landet vårt. Den

komitéen som skulle utforma lina til partiet vårt, utarbeidde difor eit program med omsyn til partilina. Programmet vart lagt fram for den første partikongressen som vart halden 30. september 1960, for at han skulle undersøkje og vedta det». Pol Pot sa at 21 utsendingar, irekna 14 bondeutsendingar som arbeidde i landområda i dei store regionane i landet, og sju utsendingar som arbeidde i byar, var til stades på kongressen som vart halden i Phnom Penh. Han peika på at partikongressen «måtte kallast saman på denne tida. Elles ville vi ikkje ha noko middel til å utforma partilina, og revolusjonen vår ville halda fram med å vera på avvegar.»

Kamerat Pol Pot sa at Kampuchéas Kommunistiske Parti la fram oppgåvene for den nasjonal-demokratiske revolusjonen i landet etter at det hadde analysert og studert den internasjonale revolusjonære situasjonen og dei konkrete tilhøva i Kampuchea på den tida. Han streka under: «Ved å gjennomføra den nasjonale revolusjonen, meiner vi å kjempa mot imperialismen, vinna frigjering og sjølvstende for landet og frigjera folket, særskilt bøndene. Revolusjonen har halde fram med å gjera framsteg sidan vi fann denne korrekte lina og følgde ho. Etter at vi sette fram oppgåva med å gjera motstand mot imperialismen, særskilt USA-imperialismen, la vi fram oppgåva med å gjera motstand mot føydalismen og det reaksjonære kompradorborgarskapet. Slik stadfesta vi dei grunnleggjande kreftene i revolusjonen og målet for han. Det prinsippet for kamp vi sette fram er å reisa massane djervt, setja dei positive faktorane deira i verksemd og samla kreftene til folket frå alle nasjonalitetar for å fullføra oppgåvene til revolusjonen.

Difor starta vi kampar både på landsbygda og i byar og tok landsbygda til baseområde. Vi utkjempa både opne og løynde kampar med løynd kamp som

grunnlaget. Vi utkjempa både legale og illegale kampar med illegal kamp som grunnlaget. Vi la særleg vekt på valdeleg kamp og dreiv både valdeleg politisk kamp og væpna kamp, med væpna kamp som hovudform. Vi har sett fram desse slagorda: For det første: Heile nasjonen kjempar mot imperialismen for sjølvstende, suverenitet, nøytralitet og fred. For det andre: Heile nasjonen kjempar mot imperialismen for demokrati og fridom. For det tredje: Kamp mot imperialismen for levebrødet til folket. Av dei tre slagorda nyttar vi det tredje som hovudslagord. Dette gjer vi for kampen si sak og for å sameina alle kreftene.»

Kamerat Pol Pot gav så ei detaljert utgreiing om korleis det kampucheanske folket leidd av Kampucheas Kommunistiske Parti utvikla den væpna striden sin frå einskilde stader til alle delar av landet, frå å slå mot fienden i eit lite omfang til omfattande åtak, helt til folket slo mot fienden og utsletta han.

Heile tida utvida dei rekkjene til revolusjonen og dei revolusjonære kreftene og vann den eine sigeren etter den andre.

Kamerat Pol Pot stoppa opp ved den viktigaste røynsla til Kampucheas Kommunistiske Parti frå kampen for å vinna over dei imperialistiske USA-åtaksmennene og å styrta det reaksjonære styret til Lon Nol-klikken. Han sa: «Det tok oss berre fem år og ein månad å sigrå i den nasjonale frigjeringskrigen til folket, og dette var svært stutt tid. Lenge før dette hadde vi nådd dei grunnleggjande vilkåra for å kjempa denne kampen, men styrken vår var enno etter måten isolert og utilstrekkeleg. Stoda endra seg svært mykje etter at Lon Nol-klikken sette i scene det reaksjonære kuppet 18. mars 1970. Heile nasjonen svinga snøgt over til vår side i revolusjonen og fylka seg om Den nasjonale einskapsfronten i Kampuchea, og denne styrken hadde ei veldig

kraft. Slik vart det skipa ein brei nasjonal einskapsfront på grunnlag av arbeidar-bonde-alliansen, ein einskapsfront som vart leidd og fostra av partiet vårt. Etter det reaksjonære kuppet vart det og endringar i haldninga til oss kring i verda, og folk over heile verda stod bak oss heilt og fullt. Denne situasjonen gjorde det mogleg for den landsfemnande kampen vår å utvikla seg snøgt. Aller først mobiliserte vi folkemassane til å reisa seg i oppreistar for å gripa den politiske makta i landsbyar og bykommunar. Samstundes utvida vi snøgt dei væpna styrkane våre; vi heva den militære organisasjonen vår fra tropps- og kompaninivå til bataljonnivå, og væpna oss sjølve med våpen som var tekne frå fienden. Med oppsvinget i oppreistane til folket voks dei væpna styrkane våre snøgt og frigjorde 75 % av territoriet i landet innan slutten av 1970. På bakgrunn av styrkebalansen mellom fienden og oss sjølve og dei subjektive og objektive vilkåra, gjorde sentralkomitéen i partiet vårt ein analyse av situasjonen, og kom med framlegg om at vi skulle gjera alt vi kunne for å vinna ein landsfemnande siger innan fire eller fem år medan vi førebudde oss på ein langvarig krig. Sentralkomitéen peika på at vi skulle setja mykje inn på å utvida styrkane våre, og samstundes gje fullt rom for hjelp utanfrå. Vi skulle og freista så mykje som mogleg å grunnfesta og utvikla styrkane i dei frigjorde områda.»

Kamerat Pol Pot heldt fram med å skildra den viktige rolla kooperativa i dei frigjorde områda spela i den nasjonale frigjeringskrigen til folket. Han sa at det var heilt naudsynt å meistra økonomien dersom kreftene til folket skulle verta grunnfesta og utvida så mykje som mogleg. Han gav eit oversyn over dei vanskanne dei frigjorde områda i Kampuchea stod overfor på den tida, og sa så: «Sentralkomitéen i Kampucheas Kommunistiske Parti ana-

lyserte den konkrete situasjonen i Kampuchea og vedtok i 1973 å oppretta kooperativ i dei frigjorde områda av di dette ville setja folket i stand til å stella med økonomien sjølv og løysa problema med levebrødet til bøndene. Samstundes ville det tenastrevet etter å stø fronten. Skipinga av kooperativ sette faktisk alle positive faktorar i sving, grunnfesta bakområda og hjelpte fronten med mat, nye troppar og utvegar for transport.»

Kamerat Pol Pot tala om utviklinga og bygginga av Den revolusjonære hæren under kampen, og om dei storstila tilskota hans til frigjeringskrigen. Han sa: «Partiet vårt oppmoda hæreiningane om å løysa problemet med utstyr sjølvstendig, og la vekt på at dei måtte ta våpen frå fienden for å væpna seg sjølv. I dei fem krigsåra vart 80 prosent av våpna til Den revolusjonære hæren tekne frå fienden. Innan 1974 hadde det vorte skipa mange divisjonseiningar i dei store administrasjonsdistrikta, men geriljaoperasjonar heldt fram med å vera den viktigaste forma for krigføring. Dette gjorde det mogleg for dei regulære styrkane å konsentrera styrken sin om å utsletta fienden og ta viktige kommunikasjonslinjer og strategiske stillingar.»

Han nytta den strålende sigeren då Phnom Penh vart frigjort 17. april 1975 som døme då han forklåra strategien og taktikken til Den revolusjonære hæren i Kampuchea nærare.

Kva singlar har det kampuchearne folket nådd på den stutte tida av to år i den sosialistiske revolusjonen sin og i den sosialistiske oppbygginga under den korrekte leiinga til Kampuchear Kommunistiske Parti? Kamerat Pol Pot svara på dette spørsmålet med å seia: «Først og fremst må ein forsvara fruktene av revolusjonen, det revolusjonære styret til folket og Demokratisk Kampuchea.» Han heldt fram: «Etter den landsfemnande sigeren i den revolusjo-

nære krigen har vi initiativet sjølv om problema har vore mange og innfløkte. Vi har lukkast i å tryggja fruktene av revolusjonen, den revolusjonære statsmakta til folket og Demokratisk Kampuchea. Det finst ei mengd faktorar som har ført til at vi har lukkast. Ein av dei viktige faktorane er evakueringa ut på landsbygda av innbyggjarane i byar. Dette vart avgjort før sigeren var vunnen, det vil seia i februar 1975, av di vi visste at vi ikkje var sterke nok til å forsvare det revolusjonære styret før alle slag fiendslege spionorganisasjonar var knuste. Vurdert ut ifrå dei kampane som vart førte frå 1976 til 1977, var fiendenettet av hemmelege agentar som heldt seg løynde i landet vårt, svært tett og innfløkt. Men då vi knuste dei, var det vanskelig for dei å greia å koma attende. Kreftene deira var spreidde i ulike kooperativ som vi hadde grepet om. Slik heldt vi initiativet i våre hender. Fienden vågar ikkje gå til åtak utanfrå. Dei rekna særleg med sabotasje og bråk frå dei hemmelege agentane sine og dei som sveik landet vårt, slik at dei kunne slå innanfrå og utanfrå på same tid. Dersom det ikkje finst fiendslege agentar mellom oss, vågar ikkje den fienden som kjem utanfrå å gå til vordslause aksjonar. Trass i ei rekkje grensetrefningar, er det uråd for dei å gå til åtak på og okkupera Kampuchea utanfrå.» Det andre vi har lukkast med er å løysa spørsmålet om levebrødet til folket vårt. Det som vart hausta inn i 1976 strekk i hovudsak til for det folket treng til levebrødet.» «Etter krigen måtte vi først av alt løysa kornproblemet og problemet med levebrødet til folket. Slik vart det sytt for å tryggja forsvaret av den revolusjonære politiske makta til folket og Demokratisk Kampuchea. Med å løysa kornproblemet har vi løyst eit grunnleggjande problem.»

Kamerat Pol Pot tala slik om industri- og jordbruks-

produksjonen i Kampuchea: «Vi legg no vekt på å byggja vassreguleringsprosjekt. Slike prosjekt som vart bygde i første halvdel av 1977, kan vatna omlag 400 000 hektar dyrka mark. Dei er bygde med våre eigne hender. Først og fremst kunne vi ta på oss desse prosjekta av di vi har kooperativ. Dei vart grunnlagde i 1973, og kooperativa har stått imot prøver i ulike rørsler og har vorte grunnfesta og utvida.»

Om folkehelsa sa kamerat Pol Pot: «Vi har planar om å utrydda malariaen over heile landet på fire år. Det første året har vi alt fått bort 70 til 80 prosent av malariatilfella. Dette er i hovudsak gjort ved at vi stolar på styrken til kooperativa. Ein kan venta seg at denne planen vert gjennomført snøg-gare enn den oppsette tida.»

Kamerat Pol Pot minna om den veldige framgan-gen som vart nådd i dei to åra etter at heile landet var frigjort, og sa: «Vi er overtydde om at stoda vil verta enno betre under partiet si leiing med mas-sane mobiliserte fullt ut. Sjølv om det enno vil vera vanskar på vegen vår frametter, er framtida vår lys.»

Om inntrykka sine frå vitjinga i Kina sa han: «Straks delegasjonen vår kom til Peking, vart vi dregne inn i ein høgtidsam, glad og varm atmosfære. Dette synte fullt ut den djupe revolusjonære ven-skapen og den militante einskapen mellom dei to partia våre, dei to landa våre og dei to folka våre. Denne djupe venskapen og revolusjonære einskapen har gått inn i historia og kan ikkje anna enn bli vidare grunnfesta og utvikla.» Han heldt fram: «Vi har sett at etter at 'firarbanden' vart knust, er heile partiet, heile hæren og heile det kinesiske folket fylte av tru på siger. Det kinesiske folket vil sik-kert halda den storfelte fana til formann Mao høgt, og leidd av sentralkomitéen i partiet med formann Hua i spissen vil det følgja lina frå den ellefte parti-

kongressen og lukkast i å gjennomføra alle dei oppgåvene som den ellefte partikongressen sette fram.»

Til stades på pressekonferansen var Chien Chien som er leiar for informasjonsavdelinga i det kinesiske utanriksdepartementet; Shen Ping, som er leiar for avdelinga for asiatiske saker i departementet; Huang Chun, viseleiar i avdelinga for internasjonale samband; og Li Chin, Wang Fei og Hou Chien-chung som er leiande medlemmer av dei avdelingane som har å gjera med telegrambyrået Det nye Kina (Hsinhua), Folkets Dagblad og den sentrale administrasjonen for Folkets Radio.

*Omsett frå engelsk etter
Hsinhua 3. oktober 1977.*

Hald fast på kampånden til Den revolusjonære hæren i Kampuchea

Tale ved det store massemøtet til minne om tiårsdagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea. Phnom Penh, 17. januar 1978.

Eg helsar alle kameratane som er representantar frå Den revolusjonære hæren i Kampuchea, alle kameratane som er representantar for arbeidarane, alle kameratane som er representantar for alle avdelingar, organ og alle revolusjonære einingar og som er med på dette møtet.

Først, på vegner av Kampucheas Kommunistiske Parti, militærutvalet i sentralkomitéen i Kampucheas Kommunistiske Parti, regjeringa i Demokratisk Kampuchea og på vegner av heile arbeidar-bonde-folket frå kollektiva i heile landet, gjev eg mi djupaste, varmaste og mest hjartelege helsing og fagning til heile Den revolusjonære hæren i Kampuchea, irekna dei som er til stades her. Eg helsar og fagnar dei ulike einingane og særskilt dei som er ved fronten over heile landet, som kjempar heltemodig for å forsvare Demokratisk Kampuchea, arbeidar-bondestatsmakta til partiet og kollektiv-folket.

Djupt og av fullt hjarte respekterer og fagnar vi alle Den revolusjonære hæren i Kampuchea. For han er ryggrada, dei trugne og lojale væpna styrkane som er instrument for det proletariske diktaturet til partiet. Han har kjempa heile tida i dei revolusjonære krigsrørslene frå 1968 og fram til i dag, og han har vunne den eine sigeren etter den andre.

Både nasjonalt og internasjonalt har han i svært stor grad heva og halde høgt vørðnaden for og verdet og æra til Kampuchea som før var avskydd. Dette tyder og vørðnad for og ære og verde til heile folket, revolusjonen og Kampucheas Kommunistiske Parti.

Når vi kjem saman for å minnst og helsa tiårsdagen for Den revolusjonære hæren vår, er vi difor svært tilfredse og grenselaust stolte over Den revolusjonære hæren i Kampuchea. For denne hæren har kjempa og vunne over alle slag hindringar og lidingar. Han har tolt alle slag offer gjennom eit tiår for den nasjonale frigjeringa og frigjeringa av folket, for den revolusjonære bonde-arbeidar-statsmakta til partiet, for velstånden til Kampuchea og heile folket der, og for å forsvara territoriet til Kampuchea for å tryggja det for all tid.

Det er først når vi kjenner historia til Den revolusjonære hæren i Kampuchea at vi får full tiltru til han og verdset han av fullt hjarte og er stolte av han. Når det gjeld historia til Den revolusjonære hæren i Kampuchea, har vi hatt høve til å tala om ho og drøfta ho mange gonger. Ved dette høvet vil eg berre ta opp nokre problem og la møtet få del i dei.

1. SKIPINGA AV DEN REVOLUSJONÆRE HÆREN I KAMPUCHEA

Når det gjeld dette første punktet vil eg gjerne reisa spørsmålet: Korleis vart Den revolusjonære hæren i Kampuchea grunnlagt? Frå kva kjelde? Under kva tilhøve vart denne hæren fødd, vidareutvikla og styrka?

1) Den revolusjonære hæren i Kampuchea vart

ikkje til gjennom eitt, to, fire eller ti rundskriv frå ei eller anna regjering eller eitt eller anna parlament. Det var ikkje ein eller annan organisasjon som hadde vedteke å skriva ungdommen inn i hæren og gje dei militæruniformar og våpen for at dei skulle slutta seg til Den revolusjonære hæren i Kampuchea. Hæren vår vart til i den revolusjonære striden som folket førte under leiing av Kampucheas Kommunistiske Parti. Det var Kampucheas Kommunistiske Parti som hadde fastsett dei strategiske og taktiske linene for å kjempa mot imperialismen som hadde kome og blanda seg inn i, gått til åtak på og okkupert Kampuchea, og å kjempa mot føydalar og reaksjonære kapitalistar som hadde utbytta og underkua det kampuchearne folket. Partiet vårt vedtok at vi måtte føra ein væpna kamp for å slåst mot imperialistane og utbytarklassane. Og for å føra væpna kamp, måtte vi ha ein hær. Denne hæren har den revolusjonære oppgåva å slåst mot imperialistane og utbytarklassane. Under leiing av partiet vart denne hæren skapt frå grunnen av og vart til mange soldatar som slost mot fienden. Dei har slåst mot fienden med revolusjonær vald, særskilt væpna vald. Dei har slåst mot fienden med tradisjonelle våpen, halvmoderne våpen og moderne våpen. Dei har slåst mot fienden med ein soldat, ein skvadron, ein tropp, eitt kompani, fram til bataljon, regiment, divisjon og mange divisjonar. Slik har Den revolusjonære hæren i Kampuchea stegvis vorte utvikla under leiing av partiet, som har hatt ei korrekt line. Denne lina er å kjempa ein væpna kamp mot fienden, og å ha ein revolusjonær hær til denne væpna kampen.

Denne stutte saga til Den revolusjonære hæren i Kampuchea syner at hæren vår ikkje vart skapt ved eitt eller to rundskriv og brev. Hæren vart fødd i stridsflammane, han starta på berr bakke og har

vakse fram til det han er no. Hæren har vorte utvikla gjennom å påføra USA-imperialistane forsmedelege nederlag, USA som er den mektigaste imperialistleiaren i verda. Og fram til no har han og utvikla seg gjennom å valda forsmedelege nederlag for dei vietnamesiske åtaksmennene, anneksjonistane og territorieslukarane. Slik har det vore av di denne hæren vart skipa i striden under leiing av partiet.

2) Eit anna spørsmål: Frå kva kjelde vart denne hæren skipa og utvikla?

Eg vil seia dette:

Den revolusjonære hæren i Kampuchea vart fødd av arbeidarar og bønder, frå folket i dei fattige og lågare klassane. Frå han vart skipa og fram til i dag er han sosialt sett saman av eit overveldande fleirtal av bønder frå fattige lag. Etter dei siste er det og bønder frå dei lågare mellomlaga. 98 prosent av kadrane og soldatane er bønder frå dei fattige og lågare mellomlaga. Dessutan er der og bønder frå mellomlaga og andre revolusjonære. Gjennom denne klassesamansetjinga i Den revolusjonære hæren vår kan vi sjå kva kjelde Den revolusjonære hæren sprang ut ifrå. Det er desse fattige folka som er kjelda for skipinga av Den revolusjonære hæren vår. Det er desse fattige folka som er kreftene for å styrkja og utvikla Den revolusjonære hæren i Kampuchea.

Bøndene frå fattige og lågare mellomlag og bøndene frå mellomlaga er svært talrike. Dei utgjer meir enn 80 prosent av heile folket i landet. Desse folka er ei utømeleg og veldig kjelde for å tilføra krefter til Den revolusjonære hæren vår, for at han skal verta meir utvikla og få større styrke. Vi er ikkje redde for at kjelda for hæren vår skal verta tømd, for folket i dei lågare klassane er svært talrikt. Slik er det dersom vi snakkar om tal. Men

ved sidan av det som gjeld tal, har Den revolusjonære hæren i røynda ein karakter som er den same som klassekarakteren til desse folka. Bøndene frå dei fattige og lågare mellomaga kan reknast å høyra til proletariatet og halvproletariatet på landsbygda. Med bøndene frå dei fattige og lågare mellomaga som er så talrike og har den ekte klassekarakteren til dei lågare klassane, kan hæren utvikla seg og styrkja seg i tal, og halda på klassekarakteren han har frå dei proletariske og halvproletariske klassane. Og desse bøndene frå fattige og lågare mellomag, som høyrer til slik ein god klasse, er ikkje isolerte og spreidde, men dei vert leidde av partiet. Og dei har gode eigenskapar når det gjeld politikk, ideologi og kollektiv organisering. Det er desse folka som syter for krefter til hæren. Det er desse fattige folka som er mødrene til hæren vår. Dersom desse mødrene er bra, er sønene og døtrene deira også bra. Desse mødrene har eit godt klasseopphav, og dei har etter kvart vorte væpna med politikk, ideologi og kollektiv organisering av partiet. Med så bra mødrer, vil sønene og døtrene deira og verta like bra. Når vi veit dette, kan vi sjå kva kvalitet Den revolusjonære hæren i Kampuchea har og ha full tiltru til han. I framtida må vi framleis nytta kjelda med bøndene frå dei fattige og lågare mellomaga som grunnlag for å styrkja og utvikla Den revolusjonære hæren i Kampuchea. Dersom vi nyttar andre kjelder som grunnlag, vil ikkje hæren vår vera sterk lenger. Lat oss seia det slik at dersom vi i framtida vender oss til andre kjelder og vel soldatane våre frå dei, vil ikkje hæren vår vera sterk lenger same kor mange moderne våpen vi har. Dersom den opphavlege kjelda ikkje er god, vil ikkje denne hæren vera sterk.

Ei sterk og sunn mor har eit sunt barn. Den gode helsa vi talar om her er ein sterk klassekarakter

og eit fast revolusjonært standpunkt, evnen til å vinna over vanskar og kjempa tappert. Ei mor med ein sterk revolusjonær karakter vil og ha søner med ein sterk revolusjonær karakter. Slike søner er det som har slåst mot fienden med stor kraft og vunne over alle fiendar same kor sterke dei har vore. Slik er lina og standpunktet som alltid har vore følgd i organiseringa av Den revolusjonære hæren vår.

For framtida må vi enno følgja denne vegen når det gjeld å byggja opp, styrkja og utvikla hæren vår i hovudsak frå den opphavlege kjelda av bøndene frå dei fattige og lågare mellomaga. Dette må vi gjera for å få ein hær med ein sterk og ekte klassekarakter både ved at han sjølv har ein ekte opphavleg karakter, og ved den ekte proletariske klassekarakteren hans som partiet oppsedar han i. Hæren vår har ingen grader og ingen løner. Han er ein hær som gjennomfører ein ekte revolusjon, og fullfører dei storfelte revolusjonære oppgåvene sine med å forsvara landet, arbeidar-bonde-statsmakta til partiet og kollektiv-folket. Difor må han ha ein svært høg revolusjonær ande for å gjennomføra kampen med heltemot. Revolusjonære menneske er den viktigaste og grunnleggjande faktoren. Når det gjeld slike faktorar som utstyr og teknologi, er dei berre viktige faktorar som kjem i andre rekkje. Med ein gong vi har sterke revolusjonære menneske, vil kampen vår ha stor kraft.

3) Det tredje spørsmålet: Under kva omstende vart Den revolusjonære hæren vår skipa?

Den revolusjonære hæren vår vart ikkje skipa i ei fredeleg tid, ved ein militærskule eller eit militærakademi. Hæren vår vart skipa i dei logande stridsflammane i den revolusjonære kampen under stadige vanskar, lidingar og påfreistnader. Denne revolusjonære hæren har kjempa mot alle slag hindringar og vunne over dei for å byggja seg sjølv,

utvikla seg vidare og styrkja seg. Difor har ikkje denne revolusjonære hæren greidd prøvene på ein skule, men i revolusjonære krigar: Borgarkrigen 1968–1969, og krigen mot USA-imperialismen frå 1970 til 1975. Og frå 1975 til no har hæren vår kjempa både mot USA-imperialistane og deira lakeiar og mot dei vietnamesiske åtaksmennene som slukar i seg territorium. Slik har denne hæren etter kvart utvikla seg, styrkja seg og herda seg i stridsflammane. Av di han har vorte herda i kamp på dette viset, har denne hæren vorte sterk. Kampen har skipa, utvikla og styrka hæren vår slik at han litt etter litt har vorte sterkare og sterkare. Kampen er ei herding og ei prøve som tener til å auka verdet til Den revolusjonære hæren vår, kadrane våre og dei mennene og kvinnene som slåst, gjennom dei konkrete handlingane i denne rørsle. Og gjennom røynsla frå denne kampen kan hæren vår verta utvikla og styrka vidare og sterkare under leiinga til partiet.

Stutt sagt, Den revolusjonære hæren til Kampuchea vart skipa:

- 1) Under leiinga til partiet etter lina med revolusjonær vald, det vil seia gjennom å føra ein revolusjonær krig.
- 2) Denne hæren vart skipa frå det fattige folket. Difor er denne hæren så sterk. Desse menneska har klasseopphavet sitt som bønder frå fattige og lågare mellomlag. Dessuten har dei partiet til å leia seg på dei politiske, ideologiske og organisatoriske områda, og dei er organiserte i kollektiv.
- 3) Denne hæren har kjempa, vorte herda og prøvd litt etter litt i dei logande flammane i den revolusjonære krigen. Slik har denne hæren oppfylt alle dei kjenneteikna og eigenskapane som Kampuchéas Kommunistiske Parti krev av hæren sin.

I framtida vil difor heile partiet vårt og heile folket vårt streva etter å byggja opp Den revolusjonære hæren i Kampuchea i samsvar med desse prinsippa. Slik vil dei gjera hæren vår sterk for all tid så han aldri endrar karakter.

2. DEI STADIGE SIGRANE TIL DEN REVOLUSJONÆRE HÆREN I KAMPUCHEA UNDER DEN NASJONAL-DEMOKRATISKE REVOLUSJONEN OG UNDER DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN

Den revolusjonære hæren i Kampuchea vart skipa og utvikla gradvis. Korleis har han gjort storverka sine og vunne sigrane sine under den revolusjonære krigen? Vi må gå attende til desse storverka og sigrane i rett orden.

– På den eine sida for å utvikla meir og meir byrgskap, hugnad, kjærleik, respekt, fagnad og fast tiltru til Den revolusjonære hæren i Kampuchea og greia å utvikla og styrkja han og gjera han sterkare på alle område, politisk, ideologisk og organisatorisk, og i partiet si line for kamp,

– På den andre sida for å bryta ned propagandaen til imperialistane, dei reaksjonære, åtaksmennene og annekasjonistane, territoriumslukarane. I samsvar med klasseinteressene sine og aggresjons- og annekasjonspolitikken sin har desse støtt kome med propaganda og spådomar som set dei revolusjonære hærane til dei fattige landa som manglar våpen i vanry. Dei har propagandert at hærane til desse landa absolutt ikkje kan vinna over åtaks- og annekasjonshærane til stormaktene, imperialistane, reak-

sjonære og store land som har stor folkesetnad, store hærar og ei mengd av alle slag væpning. I historia til Den revolusjonære hæren vår har dei mange gonger spådd at hæren vår ville verta heilt øydelagd. Dei har kome med propaganda og spådomar om dette for å føra psykologisk og politisk krig og truga, skremma og villeia folka og dei revolusjonære hærane i dei små og/eller fattige landa. Dette har dei gjort for at dei sjølve skal kunna gå til åtak, gå inn i og sluka andre sine territorium slik dei vil, i samsvar med ønskjemåla sine.

På grunn av alle dei årsakene som her er nemnde, må vi minna om dei stendige storverka og sigrane til Den revolusjonære hæren i Kampuchea ved dette høgtidsame høvet, tiårsdagen for at han vart skipa.

Eg vil fortelja stutt om dei veldige væpna storverka og sigrane som Den revolusjonære hæren i Kampuchea har vunne i den revolusjonære krigen frå 1968 til 1978. Dette vil eg gjera ved å dela den revolusjonære krigen inn i tre periodar:

– Frå 1968 til mars 1970: Perioden med kamp for nasjonal frigjering.

– Frå mars 1970 til april 1975: Perioden med kamp for nasjonal frigjering.

– Frå april 1975 til januar 1978: Perioden med kamp for nasjonalt forsvar.

1) Frå 1968 til mars 1970 var det borgarkrig i landet vårt. Mot revolusjonen vår stod reaksjonære utbyttarklassar med militaristane Lon Nol og Sirik Matak som leiarar, og USA-imperialistane som trekte i trådane. Styrkane til fienden og våre styrkar var på den tida slik: Lon Nol-klikken, som var lakeiar for USA-imperialistane, hadde ein hær på 60 000 mann med land-, marine- og luftstyrkar, irekna soldatar og provinsgardar. I 1968 hadde vi for vår del mindre enn 1000 geriljasoldatar i alle regionane.

Samanlikna med fienden var vi altså svært veike, svært små, og fienden hadde ein svært stor styrke. Fienden var som ein stor elefant, og vi var som ein liten maur.

I denne stoda spådde spåmennene til imperialistane og utbyttarklassane innanlands og utanlands at «Raude Khmer» heilt sikkert ville verta fullstendig utsletta. Men kva vart det verkelege resultatet? Vi har lukkast i å forsvara og styrkja oss. Frå mest tome hender i 1968 hadde vi i mars 1970 ein hær på 4000 mann, og 50 000 geriljasoldatar førte geriljakrig i 17 av 19 provinsar over heile landet. Vi hadde ei frigjord sone med 60 000 menneske som støttebase. Vi hadde geriljabasar der det budde 300 000 menneske. Vi hadde geriljasoner der det budde 700 000 menneske. I 1970 hadde vi altså til saman ei frigjord sone, geriljabasar og geriljasoner med meir enn 1 million menneske. Styrkane våre har vorte større heile tida. Vi har alltid lukkast i å forsvara, utvikla og styrkja oss, dvs. hæren, folket, den frigjorde sona, geriljabasane, geriljasonene, den regulære hæren og geriljaeiningane. Desse styrkane var svært sterke i borgarkrigen og har valda svært store nederlag for fienden. Korleis kunne vi forsvara, utvikla og styrkja kreftene til hæren vår og revolusjonen? Av di vi hadde ei korrekt line og gjennomførte folkekrigen til partiet på korrekt måte. Spådomane frå imperialistane og utbyttarklassane både innanfor landet vårt og over heile verda har vorte fullstendig knekte og løyste opp. Dei har sendt ut propaganda og ført politisk og psykologisk krig for å føra oss bak lyset og for å villeia verdsopinionen. Men historia til den revolusjonære rørsla vår har synt klårt at vi har vunne store sigrar frå 1968 til mars 1970. Det er sant at desse sigrane var dei første, men vi reknar dei som storfelte, grunnleggjande sigrar som gjorde at partiet vårt, hæren vår

og folket vårt kunne byggja opp stillingane sine som sjølvstendige og suverene, og kunne styrkja seg i kampen gjennom dei veldige vanskanne og lidingane dei hadde. Stoda med å vera sjølvstendig, suveren, stola på eigne krefter og vera herre over eigen lagnad kjem frå denne perioden, og grunnlaget for ho vart utvikla og styrka gjennom denne perioden.

2) Spåmennene til imperialistane og dei reaksjonære kom med spådomar i perioden med nasjonal frigjeringskrig mot USA-imperialistane frå 1970 til 1975 og. Dei har drive propaganda mot revolusjonen vår med alle slags middel for å føra folket vårt, hæren vår, partiet vårt og verdsopinionen bak lyset slik at dei skal verta skremde av stormaktene og godta å bøya hovuda sine og verta underkua av dei etter deira vilje. På denne tida hadde fienden desse styrkane:

1. Lon Nol-klikken hadde frå 60 000 til 200 000 mann.
2. Meir enn 100 000 frå troppane til Thieu og Ky trengde inn på territoriet vårt.
3. Fleire titusen av troppane til USA-imperialistane gjorde åtak på territoriet vårt i april og mai 1970.

Dessutan nytta dei mange fly som flaug over heile luftromet til Kampuchea. Fiendetroppane omfatta såleis USA-imperialistane, Thieu-Ky-troppane frå Saigon og Lon Nol-klikken. Vidare var dei Thai-reaksjonære, sørkoreanarane og taiwanarane med på å gjennomføra handlingar mot oss. Alle desse styrkane var svært store. Difor har den imperialistiske og reaksjonære sida spådd at den kampucheanke revolusjonen vil verta fullstendig knust og slegen. Men det verkelege resultatet var at vi vann den stor-

felte sigeren den 17. april 1975. Den revolusjonære hæren vår som i 1970 berre hadde 4000 mann i dei regulære styrkane og 50 000 geriljasoldatar, har snøgt vorte utvikla og organisert til bataljonar, regiment og divisjonar. Hæren og folket utvikla seg, vart økonomisk sjølvberga, og vann den store sigeren 17. april 1975. Dette var ein storfelt siger i historia til Kampuchea og også ein stor siger i verds-historia. Det er første gongen USA-imperialistane har lide eit så skammeleg nederlag. Den revolusjonære hæren i Kampuchea vann over USA-imperialistane av di hæren vart leidd av partiet vårt, kom frå folket av arbeidarar og bønder, var samansett av søner og døtrer av bønder frå fattige og lågare mellomlag og vart herda i flammane til den revolusjonære krigen. Difor har denne hæren heile tida vorte sterkare og sterkare, større og større. Han starta frå ingenting og fekk meir og meir våpen, og han har kjempa mot fienden og vunne den eine sigeren etter den andre. Sigrane våre har knekt dei tarvelege teoriane, prinsippa og synspunkta, den tarvelege og giftige propagandaen om at «eit lite land kan ikkje kjempa», «eit lite land kan ikkje kjempa og reisa seg», «eit lite land må verta dominert», «eit fattig folk må verta dominert». Vi har brote ned den giftige propagandaen til imperialistane og dei reaksjonære slik at folka i verda har vorte oppmuntra og fått meir kraft til å halda fram med kampen sin og vinna sigar.

3) Under kampen mot dei vietnamesiske åtaksmennene, anneksjonistane og territoriumslukarane, har spåmennene no tala igjen. Dei er spåmennene til USA-imperialistane, dei reaksjonære og ulike ekspansjonistar i verda. Dei har spådd: «Den vietnamesiske hæren som har vorte prøvd i krig gjennom dusinvis av år, kan ta Kampuchea på 24 timar.» Dei har drive med denne propagandaen for å villeia

verdsopinionen, skremma dei små landa og dei fattige folka med dei giftige teoriane sine om at «eit lite land kan ikkje kjempa», «eit lite land må verta dominert», «det er ikkje mogleg å vera sjølvstendig, suveren og stola på eigne krefter», osb. Men trass i denne propagandaen kan dei enno ikkje villeia verdsopinionen. Verdsopinionen på denne tida har vorte kløyvd i to, men som heilskap har han støtta og uttrykt samkjensle med Kampuchea.

Fleirtalet har vore trygge på at Den revolusjonære hæren i Kampuchea sikkert vil slå og utsletta dei vietnamesiske åtaksmennene, for Den revolusjonære hæren i Kampuchea har alt sigra over USA-imperialistane. Men nokre få har uttrykt at dei uroar seg for oss og. Dei har meint at vi kan hende ikkje vil vera i stand til å demma opp for det vietnamesiske åtaket.

Eg vil gjerne seia noko om kampresultata og eigenskapane til Den revolusjonære hæren vår. Den vietnamesiske hæren som har gjort åtak på Kampuchea sidan mai 1975 har vore slik:

1. Tryggingstyrkar for grenseforsvar: Desse styrkane har nytta maskingevær mot folket vårt når det har drive med jordbruksarbeid, og mot hæren vår når han har vore på patruljeteneste. Hile tida har dei trampa inn på territoriet vårt. Og fleire gonger har dei flytta installasjonane sine inn på territoriet vårt. Dei har og late folket sitt byggja hus med nokre pålar på deira eiga jord og dei andre på vår jord. Dei har endåtil late dei byggja så mykje som opp til mange landsbyar på territoriet vårt. Det vil seia å sluka territoriet vårt frå 10 centimeter, 20 centimeter, 1 meter, 2 meter, 1 kilometer, 2 kilometer osb. Fleire gonger har dei gjennomført provokasjonar langs grensene våre. Berre i sørvest har dei i 1975–76 nytta maskingevær og hamra laus heile tida, dei har vore årsak til at gjen-

nomsnittleg 30 har vorte drepne eller såra kvar månad. I Svay Rieng har dei gjennomført provokasjonar heile tida, og nokre stader her stoda vore enno meir spent enn i sørvest. Frå Kampot-provinsen til Ratanakiri-provinsen har dei vietnamesiske tryggingstyrkane for grensforsvar frå mai 1975 gjennomført tallause provokasjonar langs grensene.

2. Den regionale hæren er hæren i provinsane. Alle dei vietnamesiske provinsane langs grensa vår har sin eigen regionale hær. Saman med tryggingstyrkane for grenseforsvar har desse styrkane vore med på å skapa bry og vanskar for folkesetnaden vår langs grensa heile tida. Dei ter seg overlegent og hovent og som «fedrer i Indokina», som «storebrør i Indokina», og seier at «dei små i Indokina må retta seg etter ordrane mine», «kva eg enn gjer, må de som er små lyda meg».

3. Dei militære regionstyrkane er den regulære hæren i kvar militærregion. I rammeverket for den militære regionen skal dei verta nytta som ryggrada for militær intervensjon i dei ulike provinsane.

Eg vil gjerne peika på at desse tre vietnamesiske styrkekategoriene, tryggingstyrkar for grenseforsvar, regionale styrkar og militære regionsstyrkar, har gått til åtak på oss fleire gonger frå mai 1975, og særskilt i 1977. Men desse tre vietnamesiske styrkekategoriene har vorte klåre over at Den revolusjonære hæren i Kampuchea er effektiv; han har slege dei attende kvar gong dei har gått til åtak på oss.

For å gå til storstila åtak på det kampuchearske territoriet i november og desember 1977 og i januar 1978 har vietnamesarane difor måtta senda mange divisjonar frå den regulære hæren sin frå hovudkvartera i Hanoi. Dei har hatt fine moderne våpen, fleire hundre stridsvogner og tungt artilleriskyts. Dei har nytta dei som kjernestyrkar for å bryta gjennom

den smale lina vår med grenseforsvar. Slik har dei trengt mange kilometer inn på territoriet vårt og dusinvis av kilometer nokre stader, særleg på riksveg 7 og i Svay Rieng-provinsen i den austlege regionen, og i Takeo- og Kampot-provinsane i den sørvestlege regionen. Dei har spreidd sorg, øydeleggingar og lidingar over folket vårt og over landsbyar, kooperativ, storfe og fjørfe, dyrka mark, rismarker og eigedomar.

Når vietnamesarane har handla og tedd seg slik, kva slag revolusjon er dette? Kva slag «særleg venenskap» er dette? Kva slag «forhandlingar» for å løysa grenseproblemet er dette?

Vi har berre sett ein ideologi med stormaktsjåvinisme, hovmod og hardferd mot oss, anneksjon og oppsluking av territorium som er våre, valdsferd og åtak mot landet vårt, omstyrtingar, freistnad på statskupp for å styrta regimet i Demokratisk Kampuchea osv. . . . Og vi har berre sett at denne ideologien med stormaktsjåvinisme har vorte styrka og vorte tjukkare og tjukkare som eir på koppar frå toppen til botnen hjå vietnamesarane.

Men eg vil gjerne fortelja om dei konkrete resultat av dette storstila vietnamesiske storåtaaket, og ekspansjonen mot Kampuchea. Vann dei, eller har dei mislukkast? Dei har lide eit svært tungt nederlag, og sigeren vår har vore stor – han kan samanliknast med den strålende sigeren 17. april 1975. Eg talar om den storfelte sigeren til folket og Den revolusjonære hæren i Kampuchea over dei vietnamesiske åtaksmennene, anneksjonistane og territoriumslukarane den 6. januar 1978.

1. Det vietnamesiske nederlaget på det militære området.

Den revolusjonære hæren i Kampuchea har drive ut den vietnamesiske åtakshæren på alle frontar og fram til grensene. Tapa til fienden har vore 29 000 drepne eller såra, dei har fått øydelagt eller knust meir enn 130 stridsvogner som kostar fleire millionar dollars kvar, og fleire dusin tungt artilleriskyts har vorte øydelagde eller knuste. Fem divisjonar frå den regulære hæren deira har vorte knekte.

Eg vil peika på kvifor vi har vunne så store sigrar over fienden. Som heilskap har vi gjennomført partiet si line med folkekrig på ein bra måte, og særskilt Den revolusjonære hæren i Kampuchea har gripe lina med å slåst mot fiendane til partiet og gjennomført ho effektivt. Fienden har berre stola på stridsvognene og artilleriet sitt. Når den revolusjonære hæren vår gjekk til åtak og øydela, knuste eller sette stridsvognene deira ut av funksjon, vart det forvirring i infanteriet deira. Og det er ikkje vanskeleg å gå til åtak på stridsvogner. Kven som helst kan gjera det. Vi nytta mange miner når vi gjekk til åtak på dei. Vi la dei over riksvegar, provinsvegar og små eller store stigar der stridsvognene gjekk av di dei ikkje kan gå gjennom rismarkene våre, gjennom sumpområde eller over store og mindre vatningskanalar. Når vi nytta miner til å gå til åtak på dei langs desse vegane, vart stridsvognene difor øydelagde og knuste av minene våre og dei vart ståande alle stader langs desse vegane. Samstundes nytta vi B-40, DK-75 og DK-72-våpen til åtaka på dei. Ved slike åtak er stridsvognene til inga nytte. Med omsyn til det tunge artilleriskytsset til fienden, må det og flyttast etter desse vegane på lastebilar eller beltekyrety. Slik kunne dei ikkje sleppa unna mi-

nene våre. Det same galdt transporten til fienden: Ammunisjonstransport, transport av drepne og såra soldatar, av proviant osv.

Kva kunne infanteristane til fienden gjera i denne situasjonen? Korleis kunne dei få tak i stridsvogner til å hjelpa seg? Korleis kunne dei få tak i tungt artilleriskyts, ammunisjonsforsyningar og mat? Og i denne situasjonen har Den revolusjonære hæren vår gått til åtak på dei med stor kraft heile tida. På stutt tid har dei vorte knekte, knuste, slegne på flukt og drivne til grensene.

Eg vil seia at når det gjeld infanteriet, kjem den sida som har det mest revolusjonære og proletariske standpunktet til å vinna. Eit anna veikt punkt for den vietnamesiske åtakshæren til anneksjonistane og territoriumslukarane er at dei ikkje hadde ris å eta, og berre åt kli. Når dei berre åt kli, kunne dei visst ikkje vinna åtakskrigen sin.

2. Det vietnamesiske nederlaget på det politiske området.

Dei vietnamesiske åtaksmennene har og lide svært tunge nederlag på det politiske området. Verda har sett på dei som åtaksmenn, anneksjonistar som sluker territoriet til Kampuchea. Det overveldande fleirtalet av dei fridoms- og rettferdselskande landa og folka verda over har sett dette klårt. Andletet og politikken til ideologien med stormaktsjåvinisme, med «Indokina-føderasjonen», politikken til dei vietnamesiske åtaksmennene som slukar territoria til dei små landa, til grannane til Vietnam, har vorte fullstendig fordømd. Gjennom dette har Vietnam vorte svært isolert, sterkt fordømd offisielt eller uoffisielt, og det har vore i ei blindgate.

Eit anna vietnamesisk politisk nederlag er at det vietnamesiske folket er heilt klår over at åtakspolitikken har ført folket og landet inn i lidingar og øydeleggingar.

Eit anna politisk mål for Vietnam har vore heilt mislukka. Det var å førebu å setja opp ein organisasjon, eit parti eller ei rørsle som tilhøyrdte Vietnam, og som skulle koma frå Vietnam for å verta oppretta eller kunngjort ein eller annan stad på det kampucheanske territoriet som vietnamesarane kunne okkupera.

3. Det vietnamesiske nederlaget på det økonomiske og finansielle området.

I det storstila og systematiske åtaket sitt på Demokratisk Kampuchea må vietnamesarane bruka ei mengd økonomiske og finansielle middel i ei tid då landet og folket deira manglar mat, mange millionar tonn med ris og pengar til å løysa problema etter krigen.

Dei har brukt svært mykje på å gjera åtak på dei andre. Dei har vona at dei kunna vinna og få profitt attende. Men når dei har vorte slegne, har dei mista alt, både kapital og renter. Og nasjonaløkonomien deira og økonomien og finansane til folket har lide og vorte øydelagde.

Når dei så skal til å tigga igjen, og nyttar som påskot at dei har støytt på «vanskar etter krigen», «vanskar på grunn av tørke», kan det verta vanskeleg å finna nokon til å gje almissar, særskilt dei som kjenner sanninga.

Når vi kjenner dei vietnamesiske nederlaga på dei militære, politiske, økonomiske og finansielle områda, kan vi verdsetja dei storfelte sigrane til Den

revolusjonære hæren i Kampuchea i gjennomføringa av oppgåva hans med å forsvare Demokratisk Kampuchea.

Venene våre fjernt og nært og dei sjølvstendige og fridomselskande landa og folka over heile verda har helsa dei storfelte sigrane våre varmt velkomne.

Vi har halde høgt fana for «å vera sjølvstendige, suverene, stola på egne krefter og vera herrar over vår eigen lagnad», fana for «fridom, suverenitet og territorial integritet», fana for «æra og verdet til den kampucheanke nasjonen og folket». Og med stor kraft har vi knekt den vietnamesiske fana for «åtak, annekasjon og slukinga av territorium», for «Indokina-føderasjonen til Vietnam», for «å vera redde for store land og syna defaitisme» og for «stormaktsjåvinisme». Den vietnamesiske fana for «eitt parti, eitt land, eitt folk» har og vorte knekt og er utan ære.

Kjære kameratar.

Den storfelte sigeren vår over dei vietnamesiske åtaksmennene har vi fått av di:

- Heile partiet vårt ei sameint som ein i å leia kampen for å utsletta fienden.

- Heile folket står saman som ein mann; det har eit høgt revolusjonært politisk og ideologisk standpunkt, det har eit høgt standpunkt for organisering i kollektiv, det tek del i kampen mot fienden kvar på si slagmark, i fronten og i bakområdet.

- Den tapre revolusjonære hæren i Kampuchea har korrekt og effektivt gjennomført den militære lina til partiet til det ytste, lina for folkekrig og lina for å kjempa.

- Alle dei revolusjonære avdelingane våre har gjennomført oppgåvene sine godt og aktivt.

- Vi har hatt ris på alle rismarkene våre.

– Venene våre nært og fjernt og dei sjølvstende- og rettferdselskande landa og folka verda over har støtta oss og uttrykt samkjensle med saka vår for nasjonalt forsvar mot dei vietnamesiske åtaksmennene.

Vi har klårt sett at åtak har lide nederlag og at sjølvstendet har sigra. Vi har sett desse storfelte sigrane klårt, men dei er berre det første steget. Vi vil igjen sjå at fiendar av alle slag held fram med verksemda si for å skada oss og leggja landet vårt under sitt herrevelde med ulike middel: Åtak, spionering, trugsmål, skremsler, undergraving, freistnader på å styrta den revolusjonære makta vår gjennom statskupp, mord, maskingeværelsd og ved å hamra laus langsmed grensene osv.

Difor må vi alle ta eit fast grep om hovudoppgåvene til partiet:

- Å forsvara Demokratisk Kampuchea.
- Å halda fram med den sosialistiske revolusjonen.
- Å byggja sosialismen godt.

Konkret må vi:

1. Auka den revolusjonære vaksemda vår, alltid vera væpna med det politiske, ideologiske og organisatoriske synspunktet til partiet, forsvara partiet vårt, revolusjonen, kollektiv-folket, den revolusjonære makta og Den revolusjonære hæren vår.

Vi må betra, utvikla og styrkja styrkane våre for nasjonalt forsvar, den regulære hæren, dei regionale hær- og geriljastyrkane. Vi må alltid vera ubøyelege og øydeleggja nettverket til fienden og den psykologiske krigføringa og spioneringa hans.

2. Vi må halda kampanen høgt og oppfylla 1977-planen med 3 tonn og 6 tonn per hektar, og 1978-planen med 3,5 tonn og 7 tonn per hektar med stor kraft. Og kvar fabrikk, arbeidsplass, ei-

ning, avdeling og teneste må gjennomføra sitt eige arbeid effektivt for å oppfylla eller overoppfylla planen.

Vi må alle dobla strevet vårt for at inga kraft eller nokon skal verta liggjande ubrukt når det gjeld å forsvara eller å byggja landet godt og betra levestandarden til folket snøgt.

Alle krefter må gå aktivt fram for å utføra oppgåvene med stor kraft og vinna nye sigrar.

3. Vi må gjera alt vi kan for å vera solidariske med dei revolusjonære og progressive kreftene verda over, i samsvar med utanrikspolitikken til partiet som er slegen klårt fast i Grunnlova til Demokratisk Kampuchea. Vi står fast på politikken for sjølvstende, fred, nøytralitet og alliansefridom. Demokratisk Kampuchea held seg i den store familien av alliansefrie land.

Innom landa i den tredje verda, særskilt innom den store familien av alliansefrie land, finst det utan tvil somme innfløkte indre tilhøve. Men desse landa, særskilt dei alliansefrie landa, har mange gunstige vilkår:

- Dei er talrike i verda og har eit stort folketal.

- Dei har mange djupe og skarpe motseiingar til imperialismen, kolonialismen, ny-kolonialismen, rasismen, hegemonismen, ekspansjonismen og annekasjonismen.

- Dei gjennomfører sterke kampar i mange former mot imperialismen, kolonialismen, ny-kolonialismen, rasismen, hegemonismen, ekspansjonismen, annekasjonismen, osb., mot alle åtak, all ekspansjon, sluking av territorium, skremsler og omstyrtingar. Dei kjempar trassig og støtt for sjølvstende, suverenitet, territorial intergritet, likskap, rettferd og for prinsippet om at kvart land skal vera sjølvstendig og suverent, stola på eigne krefter og vera herre over sin eigen lagnad.

– Og særskilt for Kampuchea; etter kvart har det overveldande fleirtalet av dei alliansefrie landa støtta og uttrykt samkjensle med det både i den fem år lange nasjonale frigjeringskrigen mot USA-imperialistane og sidan landet vart frigjort 17. april 1975. Det overveldande fleirtalet av dei alliansefrie landa har respektert sjølvstendet, suvereniteten og den territoriale integriteten til Kampuchea, og dei har oppretta samband med oss tufta på fullstendig likskap. Demokratisk Kampuchea treng i høg grad slike venlegsinna land.

4. Når det gjeld konflikten med Vietnam, korleis må Demokratisk Kampuchea løysa han? Regjeringa i Demokratisk Kampuchea har kome med fråsegner om dette problemet fleire gonger alt. På vegner av regjeringa i Demokratisk Kampuchea vil eg ved dette høvet igjen gje ei fråsegn i samsvar med artikkel 21 i Grunnlova til Demokratisk Kampuchea. Artikkelen seier dette:

«Demokratisk Kampuchea er innstilt på venskap og er fastrådd på å halda ved lag nære og venskaplege samband med alle land som har sams grenser med henne, og med alle land, nære og fjerne, over heile verda på det strenge grunnlaget med gjensidig respekt for suverenitet og territorial integritet.

Demokratisk Kampuchea held støtt fast ved politikken med sjølvstende, fred, nøytralitet og alliansefridom. Ikkje noko framandt land, kven det enn er, får oppretta militære basar på territoriet hennar. Ho kjempar djervt mot all framand innblanding i dei indre sakene hennar, mot alle slags trugande handlingaer og åtakshandlingar utanfrå, anten dei er militære, politiske, kulturelle, økonomiske, sosiale, diplomatiske, eller gjennom såkalla humane handlingar.

Demokratisk Kampuchea står fast ved å ikkje blanda seg inn i dei indre sakene til noko land som helst. Demokratisk Kampuchea står fast ved å respektera prinsippet om at kvart land er suverent og har full rett til å ordna og avgjera sine indre saker sjølv utan utanlandsk innblanding» ...

Vi held støtt fast ved utanrikspolitikken vår som er sett opp i Grunnlova.

Dersom den vietnamesiske sida stoppar innblandinga si, trugsmåla, maskingeværelsen, åtake og annekasjonen mot Demokratisk Kampuchea og fullstendig slettar ut ideologien sin med stormaktsjåvinisme mot Kampuchea, gjev opp prinsippet om «Indokina-føderasjonen», prinsippet om «eitt parti, eitt land, eitt folk» i «Indokina», som er røtene for den vietnamesiske politikken med skremsler, trugsmål, undergraving, åtak og annekasjon og oppsluking av territorium mot Kampuchea, då ville det ikkje vera noka motseiing mellom oss, og det ville verta oppretta ekte venskap som ville verta utvikla og styrka.

Dette er målet for regjeringa og folket i Kampuchea, som er så lite og som ikkje har interesse av å skapa bry for nokon. Ho ønskjer berre fred med sjølvstende og territorial integritet.

Kjære kameratar.

Den strålande revolusjonære hæren i Kampuchea har vorte utvikla og styrka i ti år alt. Denne revolusjonære hæren har alt gått gjennom ein lang veg, ved å slåst mot alle slag hindringar og overvinna dei, og ved å våga å gje alle slag offer for partiet vårt, klassen vår, revolusjonen, folket og landet vårt. Den vegen alle kameratane i Den revolusjonære hæren har gått, er ein svært strålande og ærefull

veg i historia til Kampuchea. Det revolusjonære heltemotet til kameratane i Den revolusjonære hæren vår er storfelt, verd djup respekt og fagning. Vi er alle svært stolte over Den revolusjonære hæren vår.

Men vi har og vore klåre over dei tunge revolusjonære oppgåvene til Den revolusjonære hæren vår. Desse oppgåvene er å forsvara Demokratisk Kampuchea, arbeidar-bonde-statsmakta til partiet, å forsvara partiet, revolusjonen, klassen vår og folket vårt og å ta del i den nasjonale oppbygginga og den snøgge betringa i levestandarden til folket.

Det er sant at oppgåvene til kameratane i Den revolusjonære hæren i Kampuchea er tunge, men dei er og svært gilde og ærerike.

Lat kameratane halda sigersfana til Den revolusjonære hæren i Kampuchea enno høgare i framtida:

1. Ved å streva etter å skulera seg sjølve og einingane slik at dei alltid er gode, sunne og faste i samsvar med det politiske, ideologiske og organisatoriske standpunktet til partiet og i samsvar med lina til partiet med folkekrig og kamp.

2. Kvar eining må gjennomføra dei revolusjonære oppgåvene sine med stor kraft som fortropp, dei må vinna over alle hindringar og vanskar for å vinna nye storfelte sigrar.

Lenge leve det korrekte og klårsynte Kampuchear Kommunistiske Parti!

Lenge leve den kraftfulle revolusjonen i Kampuchea!

Lenge leve det strålande folket i Kampuchea!

Lenge leve den tapre og kraftfulle revolusjonære hæren i Kampuchea!

*Talen er omsett etter
den offisielle engelske
teksten frå januar 1978.*

Et samlet folk lar seg ikke kue

*Historisk oversikt over folkets kamp i Kampuchea.
Klassekampen nr. 19, 21.–27. mai 1975*

I disse dager spyr borgerpressa ut hets av svarteste reaksjonære slag mot Kampucheas folk. Dette folkets kamp for gjenoppbygging av landet etter imperialismens herjinger blir møtt med forsøk på isole-ring fra supermaktene.

Det kampuchearske folket har kjempet en rettferdig kamp for frihet og uavhengighet i over hundre år. I over hundre år har landet deres vært besatt av utenlandske inntrengere.

I denne historiske oversikten kommer vi nærmere inn på Kampucheas historie.

Før år 0: Kongeriket Fu-Nan blir opprettet. Dette er den første statsmakta opprettet av Khmer-folket.

Ca. 535: Kongeriket Chen-La tar over Fu-Nans dominerende stilling i Indo-Kina.

802: Kongeriket Kambuja blir utropt. Under dette styret blir Angkor-templene bygd på 1100-tallet.

1432: Kambuja bryter sammen. I de følgende fire hundre år er Khmer-folkets område omstridt av Siam (Thailand) og Annam (Nå i Vietnam).

Kolonivelde og bondeopprør

1863: Frankrike tilbyr seg å «beskytte» kong Ang Duong fra Siam og Annam.

Midten av 1860-tallet: Store opprør mot de hjem-

lige utbytterne og den økende franske innflytelsen.

1867: Frankrike presser Siam til å avstå overhøyheten over Kampuchea. Deretter undertegner kong Norodom en avtale som gjør Kampuchea til fransk koloni.

1885 og 86: Store bondeopprør mot kolonimakta.

1941: Norodom Sihanouk krones til konge. Franksmennene regner han for mer «medgjørlig» enn den tidligere kongens sønn.

Kamp mot Japan – Frankrike blander seg inn

Desember 1941: Japan okkuperer Kampuchea. De franske kolonialistene gir seg uten kamp.

1942–43: Store demonstrasjoner og økende motstand mot kolonimakta og okkupanten.

August 1945: Folkeopprør i Kampuchea mot Japan.

September-oktober 1945: Frankrike sender troppe til landet og gjenoppretter kolonistytet.

1946: Frigjøringsstyrkene nedkjemper den franske garnisonen i Siem Reap. Geriljavirksomheten og kolonimakta undertrykking flere andre steder i landet får mange til å innse at væpna kamp er nødvendig for å vinne full frigjøring.

1948: Frigjøringsstyrkenes aktivitet øker sterkt.

November 1951: Den franske høykommissæren De Raymond blir skutt ned og drept av en geriljasoldat i Phnom Penh.

Sjølstendighet og planer fra CIA

9. november 1953: Norodom Sihanouk undertegner en avtale med Frankrike om sjølstendighet for Kampuchea.

1957: Statskupplaner mot statsoverhodet Norodom

Sihanouk avsløres. Det amerikanske etterretningsvesenet CIA står bak.

30. sept. 1960: Kampucheas Kommunistiske Parti blir oppretta.

5. februar 1961: Den kampucheanske ungdomsorganisasjonen blir oppretta under ledelse av Den revolusjonære organisasjonen. Ungdomsorganisasjonen besto av arbeider- og bondeungdom.

1962–69: USA og Saigonjuntaen krenker kampucheanske grenser 1 864 ganger, sjøterritoriet 165 ganger og luftrommet 5 149 ganger. I disse overgrepene mot kampucheanske territorium ble 293 personer drept og 690 skadet.

Store områder ble sprøytet med vekstgifter.

1963: Sihanouk avslår økonomisk og militær «hjelp» fra USA, og bryter to år seinere de diplomatiske forbindelsene.

I hele perioden etter krigen foregår det en klassekamp mellom de breie lag av folket og den herskende klassen, og en kamp *innen* den herskende klassen mellom patriotiske borgere, jordeiere og adelsmenn på den ene sida, og reine lakeier og quislinger for USA-imperialismen på den andre. Lederne for den ene fraksjonen er Norodom Sihanouk, lederen for den andre er general Lon Nol, sterkt støttet av de andre «seks forræderne» prins Sirik Matak, quislingstatsministeren under den japanske okkupasjonen Son Nyoc Thanh, «president» Cheng Heng, «statsministerne» In Tem og Long Boret samt general Sosthene Fernandez.

1965: De diplomatiske forbindelsene med USA brytes.

1967: Etter en rekke reaksjonære tiltak og et større bondeopprør i Battambang-provinsen, flykter de tre progressive lederne Khieu Samphan, Hu Nim og Hu Youn ut i jungelen og organiserer væpnet motstand mot undertrykkerne. De unngår angrep

på Norodom Sihanouk for ikke å drive ham over til quislingenes side.

Jan. 1968: Den revolusjonære hæren i Kampuchea blir opprettet.

1969: Det diplomatiske sambandet med USA gjenopprettes. Intrigene for å styrke Norodom Sihanouk skyter ny fart under ledelse av USA.

18. mars 1970: Statskupp. Lon Nol blir leder for quislingstyret. Omfattende massakrer på patrioter og nasjonale minoriteter starter. Tusener blir slaktet.

FUNK blir danna

23. mars 1970: Kampucheas Nasjonale Enhetsfront (FUNK) dannes på initiativ av Norodom Sihanouk. Han oppfordrer det kampucheanse folket til væpnet kamp mot quislingene og USA-imperialismen.

23. april 1970: Pracheachon-partiet (de kampucheanse kommunistene) erklærer full støtte til Sihanouks erklæring av 23. mars.

23.–25. april 1970: De Indokinesiske folkenes toppkonferanse holdes. Enighet mellom regjeringsrepresentantene fra DRV (Nord-Vietnam), PRR i Sør-Vietnam, Neo Lao Haxhat i Laos og FUNK om gjensidig støtte og hjelp og om samordning av kampen mot imperialismen i området.

USA invaderer og GRUNK dannes

30. april 1970: USA invaderer Kampuchea. Etter en rekke nederlag trekkes troppene ut i slutten av juni. Den amerikanske bombinga fortsetter imidlertid, blant annet med B-52 fly.

5. mai 1970: Kampucheas Kongelige Nasjonale

Enhetsregjering (GRUNK) dannes på initiativ av den kampucheanske folkekongressen som holdes i Peking den 3.–4. mai.

7.–8. mai 1970: Kampucheas Forente Folkelige Motstandsbevegelse holder kongress på frigjort område. Kongressen slutter fast opp om FUNK og GRUNK.

Oktober 1970: Visestatsministeren i juntaregjerin-ga bekrefter at Sovjetunionen gir militærhjelp til quislingene. 600 sovjetiske teknikere og spesialister hjelper juntaen.

November 1970: Operasjon «Endelig seier» som juntahæren og sør-vietnamesiske marionette-tropper starter nord for Phnom Penh blir en fiasko.

21. januar 1971: Frigjøringshæren bombarderer Pochentongflyplassen nær Phnom Penh. 95 prosent av juntaens flyvåpen blir ødelagt.

20. august–3. desember 1971: Totalt nederlag for juntahæren i operasjon «Chebla – 2». Den hadde som formål å gjenåpne riksveg 6 fra Phnom Penh til Komponh Thom. Kampene viste at frigjøringshæren kunne stå imot og nedkjempe en fiende som var rikelig utstyrt med panservogner og tungt artilleri.

12. desember 1971: *Litaraturnaja Gazeta* i Moskva snakker om Norodom Sihanouks «antikommunisme og rasisme» og beskylder ham for å ignorere de virkelige interessene til det kampucheanske folket.

August 1972: GRUNK deltar som Kampucheas representant på de alliansefrie statenes toppmøte i Georgetown, Guyana.

November 1972: Sovjet og USA stemmer *mot* at GRUNK skal representere Kampuchea i UNESCO.

Desember 1972: Alle veger ut fra Phnom Penh sperret av frigjøringshæren.

Mars 1973: Norodom Sihanouk foretar en omfattende reise i de frigjorte områdene.

10. april 1973: USA starter luftbru på Phnom Penh.

I mai og august 1973 går *Pravda* og *Isjvestia* inn for en «fredelig løsning» på det kampucheanske spørsmålet. Samtidig deltar Sovjet i et komplott sammen med mindre vestlige imperialistmakter for å få i stand «fredsforhandlinger». FUNK fordømte disse intrigene på det kraftigste som støtte til quislingene.

15. august 1973: USA tvinges til å stoppe bombinga av Kampuchea. Luftbrua med forsyninger fortsetter.

Oktober 1973: Sovjetunionen «anerkjenner» GRUNK. Faktum var imidlertid at Sovjet opprettholdt sin ambassade i Phnom Penh, mens quislingdiplomatene fortsatte å sitte i Moskva.

Supermaktene står samla mot folket

Januar-februar 1974: Rakettbombardement av Phnom Penh.

August 1974: Under FNs befolkningskonferanse i Bucuresti saboterte Sovjet igjen GRUNK. Under avstemninga om hvem som skulle representere Kampuchea, avsto Sovjet og andre revisjonistland i Øst-Europa fra å stemme.

1. januar 1975: Starten på storoffensiven til frigjøringshæren i tørkeperioden.

30. januar 1975: Visestatsminister Khieu Samphan i GRUNK ber alle utlendinger forlate Phnom Penh.

24.–25. februar 1975: Kampuchejas Andre Nasjonale kongress holdes på frigjort område. Kongressen tilbyr alle offiserer, soldater, funksjonærer og tjenestemenn i juntaens tjeneste medlemskap i FUNK mot at de vender seg mot juntaen og bekjemper den.

Kart og bilete

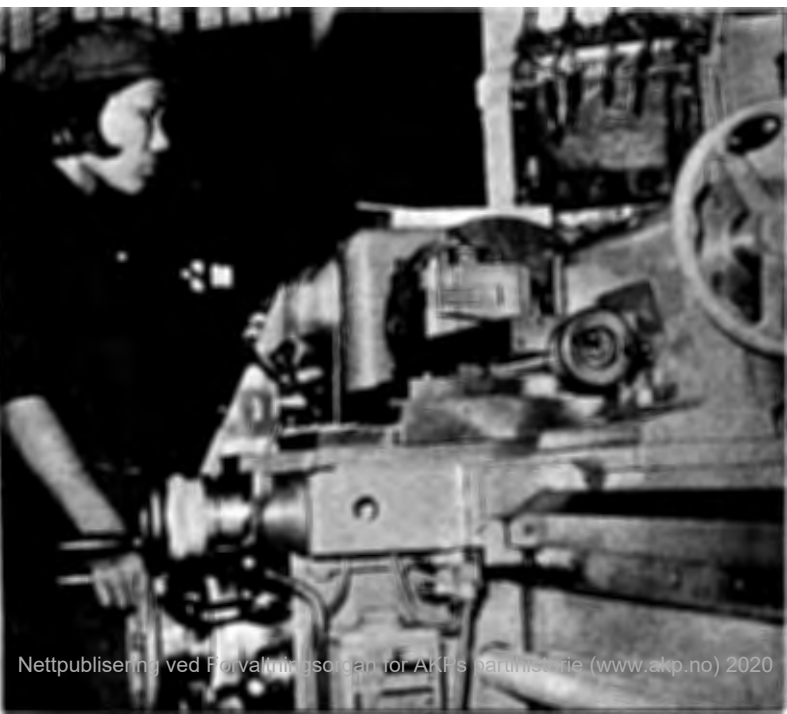

16

1. Kart over Demokratisk Kampuchea.
2. Det er mange store elvar i Demokratisk Kampuchea. Her ser vi frigjerings soldatar kryssa ei elv for å nå stillingane til fienden.
3. Våpen som vart tekne frå fienden var den viktigaste våpenkjelda for frigjeringshæren under frigjeringskrigen. Her samlar soldatar inn våpen frå fienden i Phnom Penh etter at byen vart frigjord.
4. Kvinnene tok del i frigjeringskrigen i fullt monn. Her ser vi kvinnelege soldatar utanfor Phnom Penh.
5. På vakt for Demokratisk Kampuchea. Biletet er frå Phnom Penh etter frigjeringa.
6. Soldatar frå frigjeringshæren er også med på å byggja opp Demokratisk Kampuchea. Her er nokre av dei i gang med å byggja ein vatningskanal som skal regulera vassstilførsla i eit dyrkingsområde.
7. Ris er det viktigaste jordbruksproduktet i Kampuchea. Når risplantene har nådd ein viss storleik, vert dei planta ut under vatn.
8. Jordbruket er organisert i kooperativ. Dette er eit typisk bustadhus frå eit kooperativ.

9. Kvinnene tar sjølv sagt og del i industrien.

10. Det er viktig å utnytta alle ressursane i landet. Til dømes vert restar av amerikanske fly laga om til nytte gjenstandar som på dette biletet.

11. Kampuchea har ein stor produksjon av gummi (kautsjuk) som vert vidareforedla i landet. Her vert gummitrea tappa.

12. Det vert drive eit rikt fiske både langs kysten og i dei store innsjøane. Innsjøen Tonle Sap er den mest fiskerike i verda, og denne fangsten er teken der.

13. Havet er den viktigaste saltkjelda i Demokratisk Kampuchea. Sjøvatnet vert stengt inne på store og lange strender, og saltet ligg att når vatnet dampar vekk i sola.

14. og 15. Gamalt og nytt møtest i Demokratisk Kampuchea. Transporten går på elefantryggen... og på tunge lastebilar.

16. Ved å byggja ut skuleverket har ein snart vunne over analfabetismen. Berre 10% av folkesetnaden kan no ikkje lesa og skriva.

17. Demokratisk Kampuchea satsar på sjølvberging også når det gjeld medisinsk forskning og produksjon av medisinar. Landet produserer vaksinar sjølv, og ein har alt kome eit godt stykke på veg i kampen mot malaria, kolera og koppar.

18. Kvart kooperativ har eit helseteam, og det er no tre legar pr. hundre familiar på kooperativa. Her er kooperativlegar på vitjing hos ein familie.

Pol Pot er formann i Kampuchea's Kommunistiske Parti og statsminister i regjeringa i Demokratisk Kampuchea. I talane av Pol Pot som vi har samla i denne boka, kan du lesa om kommunistpartiet i Kampuchea og den lina det har utvikla for frigjeringskampen i landet. Her finn du opplysningar om Kampuchea som aldri har vore å få tak i på norsk før.

«Eit lite land må finna seg i å bli dominert av større land». «Små land kan ikkje stå mot invasjon frå ei supermakt». Politikarar frå supermaktene spreier slikt snakk som «evige sanningar» heile tida, for å få folk og nasjonar til å finna seg i underkuing og utbytting.

Folket i Kampuchea trudde ikkje på desse «sanningane». Då quislingen Lon Nol gjorde statskupp på oppdrag frå USA-imperialismen våren 1970, reiste heile folket seg til revolusjonær krig. 5 år etter, 17. april 1975, var quislinghæren til Lon Nol og styrkane til USA-imperialismen drivne ut or landet. Heile Kampuchea var frigjort. I dag byggjer folket i Kampuchea sosialismen. Denne boka fortel om korleis dette kunne gå for seg.

Vil du vita korleis landa i den tredje verda kan frigjera seg frå imperialismen? Vil du ha svar på korleis Noreg kan verja og frigjera seg om landet vert angripe av ei av supermaktene? Då treng du denne boka.

ISBN 82-7094-978-7

Oslo Forlagstrykkeri

Kr. 30,-